

Giày thủy tinh nổi duyên

Contents

Giày thủy tinh nổi duyên	1
1. Chương 00	1
2. Chương 01	5
3. Chương 02	9
4. Chương 03	15
5. Chương 04	19
6. Chương 05	27
7. Chương 06	34
8. Chương 07	40
9. Chương 08	48
10. Chương 09	55
11. Chương 10(end)	65

Giày thủy tinh nổi duyên

Giới thiệu

Năm năm trước, tại một cửa tiệm thời trang, ngay khoảnh khắc đầu tiên gặp gỡ, cô đã biết mình kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giay-thuy-tinh-noi-duyen>

1. Chương 00

Chương mở đầu

Lời tựa

Đó là một cửa hàng bán đồ phục trang cao cấp nằm ở khu Đông. Chiều thứ Tư, những người tới xem đồ phần lớn là phụ nữ vừa có tiền lại vừa có thời gian. Tiếng chuông gió vang lên nhẹ nhàng, cửa kính được mở ra, một cô gái chừng hơn hai mươi tuổi bước vào.

Cô gái có mái tóc bồng bênh, bộ quần áo tuy đơn giản nhưng rất thời thượng, đôi giày cao gót hợp với vóc dáng thanh mảnh, giống như người mẫu trong một tạp chí nào đó vừa bước ra.

Nhưng cô ấy trên khuôn mặt luôn nở nụ cười ấm áp, không hề mang nét lạnh lùng vô cảm của mấy cô người mẫu. Phụ nữ là phái đẹp, nhưng cái đẹp của cô gái ấy không làm người khác cảm thấy quá nhiều áp lực, trái lại, nó giống như một làn gió thoảng qua, đem đến cho người ta cảm giác thư thái nhẹ nhàng.

“Thu Thần, sao hôm nay lại có thời gian rồi tới đây vậy?”, người chủ cửa hàng ngồi ở sau quầy thu tiền vừa nhìn thấy cô liền mỉm cười hỏi han.

“Hi, Julia, tớ tới thăm cậu đó!”, cô nhìn quanh cửa hàng một lượt, “Đúng là không tồi, cửa hàng của cậu càng ngày càng khang trang, buôn bán chắc là khá lắm”.

“Chẳng phải cũng nhờ phúc của cậu sao?” Câu này không chỉ là lời nói khách sáo. Quả thực Thu Thần thường xuyên giới thiệu khách hàng tới đây. Hai người cũng là bạn bè thân thiết nhiều năm.

“Hai đứa mình còn khách sáo thế sao? Tớ bảo này, hôm nay tớ tới là có việc cần cậu giúp đây.”

“Giúp? Thật hiếm khi thấy cậu nhờ người khác giúp đỡ đấy. Được rồi, nói đi, tớ sẽ cố gắng hết sức.”

Julia hai tay chống nạnh trêu chọc Thu Thần, hai má lúm đồng tiền đáng yêu trên khuôn mặt ửng hồng làm cô càng quyến rũ.

“Là cậu nói đấy nhé!”

Cô liền lấy trong túi xách tay một hộp danh thiếp, rồi rút ra một tấm đưa cho Julia: “Đây, tớ mới mở một cửa hàng, cậu quảng cáo giúp tớ được không?”.

“Cậu mở cửa hàng? Mở khi nào?” Julia rất bất ngờ, nhận lấy tấm danh thiếp màu xanh thẫm, nhìn hai chữ màu bạc rất đơn giản trên đó: Quan Ngoại.

“Ngày mai khai trương.”

“Woah! Thật tuyệt! Cuối cùng cậu cũng thực hiện được ước mơ của mình rồi! Chúc mừng cậu!”

Thu Thần không giấu nổi niềm vui trên khuôn mặt: “Cậu biết đấy, mình luôn muốn mở một quán rượu nhỏ, không cần lớn lắm, nhưng sẽ là nơi thật ấm áp. Bây giờ mình đã có đủ năng lực rồi, chỉ hy vọng giấc mộng này đủ dài...”.

“Nhất định là được mà, tớ tin ở cậu”, Julia lật mặt sau của tấm danh thiếp.

“Quán của cậu cách đây không xa! Được đấy! Lượng khách qua lại đây rất đông. Mai cậu khai trương, nhất định tớ sẽ tới ủng hộ. Còn nữa! Cậu để lại đây thêm ít danh thiếp để tớ còn giới thiệu cho khách hàng tới nữa!”

“Cảm ơn cậu!”

“Xin lỗi, kiểu áo này còn cỡ lớn hơn một chút không?”, một vị khách chen vào cuộc nói chuyện giữa hai người.

“Có đấy. Em sẽ lấy cho chị ngay”, Julia vừa cười vừa nói.

“Thu Thần, cậu chưa được đi đâu đấy! Để tớ tiếp khách xong sẽ nói chuyện tiếp về việc mở quán của cậu”, cô quay đầu lại nói với Thu Thần.

”Ừ, cậu cứ làm việc của mình đi.”

Julia đi tiếp vị khách hàng vừa rồi, Thu Thần nhân lúc rỗi rãi liền nhìn cách bố trí đồ đạc trong cửa hàng.

“Julia nhiệt tình giúp mình như thế, mình cũng nên mua cho cô ấy chút đồ chứ nhỉ?”, Thu Thần vừa nghĩ vừa đi dạo quanh.

Cô bỗng chú ý tới một cảnh tượng không bình thường. Không, cũng không phải là kỳ lạ lắm. Có người đang xem giày nhưng lạ ở chỗ, đó là một người đàn ông đang xem giày nữ. Hơn nữa, đó không phải là một người đàn ông bình thường, anh ta siêu cao, cô nghĩ ít nhất anh ta cũng phải cao hơn một mét chín mươi.

Chiếc sơ mi trắng làm nổi bật khuôn ngực rắn chắc, làn da sạm đen do cháy nắng, lại thêm mái tóc ngắn, nếu như không khoác trên mình bộ vest đáng giá thì người khác sẽ nghĩ ngay anh ta là một người lao động bình thường.

Trong cửa hàng bán toàn đồ trang sức cao cấp cho nữ này, sự xuất hiện của một người đàn ông khoác trên mình bộ vest với vẻ mặt khá nghiêm trang thể này quả thực có phần kỳ lạ...

Người đàn ông đó chau mày nhìn từng đôi giày nữ trên giá, rồi cầm một đôi cao gót nhỏ nhắn, màu đỏ lên ngắm nghía. Vẻ mặt chăm chú của anh ta đã khiến trái tim của Thu Thần rung động một cách kỳ lạ...

Nhớ lại, hình như từ lúc bước vào cửa hàng cô đã thấy người đàn ông ở đó rồi.

“Anh có cần giúp gì không?”, trước khi kịp nghĩ ra điều gì đó thì cô đã bước tới và nói.

Anh ta quay đầu lại, trái tim Thu Thần bỗng loạn nhịp. Một khuôn mặt vuông vức đầy góc cạnh, đôi mắt quá lạnh lùng, đôi môi mỏng gần như mím chặt thật khó làm người ta có cảm giác gần gũi. Đứng trước mặt, ngẩng lên nhìn anh, Thu Thần càng cảm thấy mình nhỏ bé.

“Nữ, mười tám tuổi, size 5, tặng nhân dịp sinh nhật. Tôi muốn một đôi giày phù hợp.”

Thu Thần há miệng kinh ngạc, chưa bao giờ cô gặp người như thế này. Không, phải nói là chẳng có ai nói chuyện kiểu đấy cả! Giống như nhập các dữ kiện vào máy tính, sau đó yêu cầu một đáp án chính xác.

Cô liền nhoẻn miệng cười. Anh ta chau mày nhìn nụ cười ngọt ngào của cô.

Nhất định anh ta cảm thấy nụ cười của cô rất lạ lùng. Dáng vẻ của anh ta khiến người khác cảm thấy như đang nghe mệnh lệnh và phải nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

“Nếu là cô gái mười tám tuổi thì chắc sẽ không thích những mẫu có vẻ chín chắn như thế này...”, Thu Thần chỉ vào đôi giày cao gót mà anh ta đã cầm ở trên tay rất lâu.

“À, phong cách ăn mặc của cô ấy như thế nào?”

“Phong cách ăn mặc như thế nào?”, đôi mày của anh ta càng nhíu chặt.

“Đúng vậy! Đi đôi giày như thế nào còn phải xem phong cách, màu sắc của trang phục, và cả cách trang điểm của ngày hôm đó như thế nào mà quyết định nữa!”

“Tôi không biết.” Bây giờ anh ta không chỉ nhíu mày mà ngay cả đôi môi cũng mím chặt. Rõ ràng anh ta là người không quen với việc nói ra ba từ “Tôi không biết” đó.

“Nếu thế thì không thể chọn được một đôi giày thích hợp rồi”, Thu Thần lắc đầu, nhả nụ cười giải thích cho anh ta.

“Tôi chỉ muốn tặng cô ấy một đôi giày nhân dịp sinh nhật thôi.”

“Hay là thế này đi, chắc anh không ngại mua cho cô ấy một bộ quần áo, trang sức, các phụ kiện và thêm một đôi giày nữa chứ?” Thu Thần trầm nghĩ, tiện thể cũng giúp Julia bán được một số đồ, dù sao thì nhìn anh ta có vẻ là người rất có tiền.

“Được”, lời nói của anh ta đầy quyết đoán, “Cô quyết định đi”.

“Thế được rồi! Anh nói cho tôi vóc dáng, ngoại hình, cá tính và cách trang điểm của cô ấy, như thế tôi sẽ dễ lựa chọn hơn.”

“Một mét năm mươi sáu, bốn mươi tám cân, hay thẹn, đơn giản, phóng khoáng”, anh ta chỉ dùng vài từ để miêu tả.

Thu Thần giờ đã hiểu cách nói chuyện của anh ta là như thế, hiểu những gì mà anh ta muốn truyền đạt không phải là việc khó khăn đối với cô.

“Được, tôi hiểu rồi. Anh đợi một chút.”

Julia còn đang bận, vì thế Thu Thần tự mình đi chọn đồ giúp khách. Cô chọn bộ lễ phục bằng lụa trắng, vòng cổ và khuyên tai màu hồng phấn, túi xách nhỏ được kết bằng ngọc trai màu trắng tuyết, một đôi giày cao gót màu trắng có các đường viền màu hồng phấn.

“Anh thấy thế nào?”, Thu Thần hỏi.

Anh ta gật gù đầu. Tuy anh ta không nói nhưng Thu Thần nhìn thấy sự hài lòng trong đôi mắt ấy.

Anh ta rút thẻ tín dụng trong túi ra trả, ngay cả giá tiền cũng không hỏi.

Thu Thần tròn mắt ngạc nhiên, nhưng biểu hiện đó chỉ trong chớp mắt đã biến mất, cô nhận lấy tấm thẻ. Lại hiểu anh ta thêm chút ít. Nếu anh ta là ông chủ của một công ty nào đó thì chắc chắn sẽ nghiêm khắc nhưng lại rất tin tưởng nhân viên, ít khi nói lời khích lệ và không hay so đo tính toán!

“Thu Thần, cảm ơn cậu đã tiếp khách giúp tớ!” Bây giờ Julia mới xong việc, cô nhận đồ và thẻ tín dụng trên tay Thu Thần, vừa phân loại các món đồ vừa tính toán.

Ba mươi tư vạn tệ? Thu Thần nhìn số tiền trên máy thanh toán cũng thấy hoảng hốt.

“Này, tính rẻ chút đi!”, cô nói với Julia. Rõ ràng biết mình làm thế có phần lạnh lùng, nhưng Thu Thần không nhịn được mà nói giúp anh ta.

“Bạn cậu à?”, Julia nhìn cô vẻ lạ lẫm.

“À...”, Thu Thần không biết nói sao, “Cứ coi... là thế đi”, cô đành ậm ừ cho qua chuyện.

“Thế thì giảm 20% vậy”, Julia vừa nghe nói đó là bạn của Thu Thần thì rất thẳng thắn giảm giá tới mức tối đa.

“Tớ cảm ơn đi đưa cho anh ta nhé!”, Thu Thần cũng không rõ tại sao mà cô luôn muốn nói chuyện cùng anh chàng đó.

“Này anh, xong rồi! Đây là thẻ của anh, còn đây là quần áo.” Kỳ lạ! Cô thấy tim mình đập mạnh hơn...

Anh ta cầm lấy thẻ, ký tên rồi nhận mấy túi đồ khá đẹp đó.

“Cô gái đó thật hạnh phúc!” Anh ta vừa quay người bước đi, Thu Thần liền mở lời.

Anh ta dừng lại một chút và quay đầu lại nhìn cô.

Mình muốn giữ anh ấy lại sao? Muốn tiếp tục nói chuyện với anh ấy? Suy nghĩ thoáng qua đó đến Thu Thần cũng không thể tin nổi.

“Tôi nghĩ chắc đây là lần đầu anh mua quần áo và giày cho bạn gái phải không? Anh chu đáo thật, đích thân đi chọn quà sinh nhật, nhất định cô gái ấy rất đặc biệt. Là bạn gái của anh à?”

Anh ta nghiêm mặt, không nói. Nhưng Thu Thần có thể nhìn thấy câu trả lời trong đôi mắt của anh ta rằng cô đã nói đúng. Trái tim cô, không biết tại sao lại chùng xuống.

“Thảm mỹ khá đấy, nhất định tôi sẽ ghé thăm cửa hàng của cô.”

Giọng nói trầm ấm của anh ta đã đánh thức vẻ mặt thất thần của Thu Thần. Anh ta đang khen ngợi cô? Cô tin rằng hiếm khi anh ta khen người khác...

“Cảm ơn anh. Nhưng đây không phải là cửa hàng của tôi, tôi chỉ tới đây thăm bạn, tiện thì giúp cô ấy chút thôi. À! Đúng rồi! Cửa hàng của tôi ngày mai sẽ khai trương, mời anh ghé qua.” Thu Thần đưa cho anh ta một tấm danh thiếp.

Anh ta nhận lấy tấm danh thiếp, nhìn một chút, rồi rất cẩn thận nhét vào trong ví.

Thái độ của anh ta làm cô cảm động, bởi cô có cảm giác anh ta không phải kiểu người dễ dàng để lộ cảm xúc của mình với người khác.

Anh ta bước ra khỏi cửa hàng. Lần này Thu Thần không lên tiếng gọi lại nữa.

Anh ta có tới cửa hàng của cô không? Có thể gặp lại anh ta lần nữa không? Thu Thần bắt đầu có cảm giác đợi chờ một người lần đầu tiên gặp mặt...

2. Chương 01

Chương 1

“Chào mừng quý khách!”

Tôi đã quen nói câu này mỗi khi tiếng chuông gió ở cửa quán vang lên...

Ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông đó, trái tim tôi lặng đi trong tích tắc, sau đó đập liên hồi.

Anh ấy bước vào, lạnh lùng nhìn tôi đang nở nụ cười ngây ngô.

Tôi biết, thế giới này đã không còn như lúc đầu nữa.

Anh ấy không biết tôi thích mình. Nhưng điều đó không quan trọng, chỉ cần anh ấy thường tới quán, chỉ cần mỗi khi tiếng chuông gió vang lên, tôi có thể nhìn thấy người đang ở ngoài cửa bước vào là anh ấy.

Đối với tôi, đó chính là một niềm hạnh phúc.

Autumn

Đập vào mắt toàn là màu xanh, xanh đậm, xanh nhạt, xanh như nền trời, xanh như màu của biển cả, như đại dương ôm trọn tất cả, giúp người ta quên mọi ưu phiền của thế tục mà tự do phiêu lãng...

“Quan Ngoại” ban ngày là một quán cafe, ban đêm thường bày bán các loại rượu. Cô ấy chọn màu xanh là màu sắc chủ đạo trong quán.

Một không gian không lớn lắm nhưng tất cả đều được tô điểm bởi màu xanh. Màu xanh, ban ngày làm người ta có cảm giác như đang ở một nhà hàng hoặc quán trà chiều thoải mái. Sau chín giờ tối, đèn được vặn nhỏ, ánh trăng soi rọi qua khe cửa sổ, mùi cafe từ quầy bar lan tỏa khắp không gian tĩnh lặng, lại thêm tiếng nhạc Jazz càng làm người ta thấy nhẹ nhàng thoải mái.

Một người đàn ông cao lớn đang ngồi trên chiếc ghế cao trước quầy bar, còn phía sau quầy là bà chủ của Quan Ngoại.

Người đàn ông đó nét mặt nghiêm túc, ít nói, còn bà chủ quán lúc nào cũng nở nụ cười thật ngọt ngào. Mỗi lần ánh mắt của hai người chạm nhau, đôi mắt đen lạnh lùng kia như ấm áp hơn.

“Đây là cái gì?” Người đàn ông chau mày nhìn ly đồ uống màu trắng mà Thu Thần đưa tới trước mặt nói vẻ hoài nghi.

“Bò trắng!”, cô rất vui vẻ nói.

“Bò trắng?” Cái tên nghe thật kỳ lạ.

“Đây là cocktail em mới sáng tạo ra! Vẫn như thường lệ, anh là người khách đầu tiên có may mắn được thưởng thức nó. Mau uống thử xem!”

“Cho anh whisky”, mặc kệ thái độ đang rất háo hức của cô, anh vẫn cương quyết.

“Này, uống mãi một thứ mà không thấy vô vị sao? Thử đi mà! Biết đâu anh lại thích!” Cô chớp chớp mắt, nở nụ cười ngọt ngào làm người ta chẳng thể từ chối, huống hồ đó chỉ là một ly cocktail...

“Không.” Anh vẫn không quên lần trước mình may mắn được thưởng thức tác phẩm mới của cô.

Anh cũng không biết tại sao cô luôn kiên nhẫn chờ đợi và muốn anh trở thành khách hàng thí nghiệm của mình. Có lẽ vì lần nào anh tới cũng gọi một loại rượu, có thể cô muốn anh thay đổi thói quen, cũng có thể... cô luôn muốn thay đổi anh...

Nhưng có một điều không thể phủ nhận, cô là người phụ nữ đầu tiên dám làm thế. Về ngoài và cả tính cách nghiêm túc của anh luôn khiến người ta có cảm giác sợ hãi. Nhân viên sợ anh, bạn bè cũng không dám cười đùa với anh, chỉ có cô...

Trước thái độ từ chối lạnh lùng của anh, Thu Thần không cười nữa, đôi môi thể hiện sự không hài lòng.

“Không đưa whisky. Trừ khi anh uống ly Bò trắng này trước!”

Nghe xem cô ấy nói gì này, bà chủ Quan Ngoại lại hai tay chống nạnh, uy hiếp khách hàng rồi đấy!

Trong im lặng, hai người trừng mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, anh bắt đầu dĩ hòa vi quý, những người quen biết Thạch Chấn Vũ đều ngạc nhiên đối với hành động tiếp theo – anh nhấc ly lên, uống liền một ngụm...

“Thế nào? Không tồi chứ?” Thu Thần lại nở nụ cười, đôi mắt ánh lên niềm vui.

“Ngọt quá”, anh phê bình không chút nể nang.

“Thế à...” Niềm vui trong ánh mắt tan biến ngay.

“Có thể... thanh niên sẽ thích.” Điều kỳ lạ là anh không đành lòng nhìn khuôn mặt thất vọng của cô.

“Nhưng em vẫn chưa làm được loại rượu mà anh thích...”, cô cúi đầu lẩm bẩm.

“Em nói gì?” Giọng của cô quá nhỏ, hòa vào tiếng nhạc Jazz.

“Không có gì.” Ngẩng đầu lên, cô lại mỉm cười. “Tối đây, whisky của anh đây!”

Bỏ đi ly bò trắng xuống, Thu Thần đem tới cho anh một ly whisky đá...

* * *

Quá nửa đêm, quán càng trở nên yên tĩnh, ngoài Thu Thần và Thạch Chấn Vũ ra, chỉ còn một đôi tình nhân đang ngồi trong góc quán.

Thu Thần pha một cốc cafe cho mình, còn Thạch Chấn Vũ uống whisky. Hai người cùng nâng ly trong sự lặng yên, thi thoảng mới nói vài lời.

Thạch Chấn Vũ không phải là người hay bộc lộ tình cảm của mình. Nhưng lúc này, tại nơi đây, và cả người con gái ấy lại làm anh không thể giấu kín tâm tư.

Năm năm trước, khi chọn một đôi giày để tặng người khác, anh đã gặp Thu Thần, rồi cũng vì sự tò mò mà tới quán của cô, không ngờ anh đã trở thành một người nghiện tới nơi này.

Anh thích sự tĩnh lặng của quán, thích rượu ở nơi đây và thích cả cá tính của cô.

Bước vào quán chỉ thấy một màu xanh. Cô nói “Quan Ngoại” không phải là một danh từ mà là một động từ.

Quan Ngoại là nơi rũ bỏ hết những nỗi lo âu và áp lực của thế tục. Cô hy vọng mỗi người khách tới quán đều có thể giải phóng mình, cảm thấy tự tại, thoải mái và yêu đời.

Không thể không thừa nhận cô đã làm những điều đó rất tốt, chỉ ít là đối với anh.

Mỗi khi có tâm sự, anh đều tới quán của cô. Có lúc anh tâm sự cùng cô, đôi khi chỉ uống rượu một mình.

Cô tuy là người sôi nổi lại rất thích trêu chọc anh, bắt anh uống các loại rượu mà mình mới pha chế, nhưng có những lúc cô hiểu được anh cần gì, cô không nói nhiều, cũng chẳng đả động gì. Khi nào anh cần nói chuyện, cô đều chăm chú lắng nghe, có lúc còn đưa ra những ý kiến riêng của mình.

Mấy năm gần đây cô là người duy nhất có thể nói chuyện cùng anh, bởi thế anh lại càng thường xuyên tới quán của cô hơn...

“Thứ Tư tuần này em không ở quán.” Thạch Chấn Vũ nhấp một hớp whisky, chau mày vẻ không vui nhìn cô.

“Thứ Tư?”, Thu Thần có vẻ ngạc nhiên, “Anh ghé quán?”.

“Ừ!” Tối hôm đó không thấy cô, chẳng hiểu sao anh cảm thấy thiếu vắng lạ kỳ. Vẫn ngọn đèn cũ, vẫn vị trí cũ, vẫn loại rượu cũ, nhưng lại thấy thiếu thứ gì đó.

“Xin lỗi, hôm đó em có bạn tới tìm. Gần đây cô ấy muốn ly hôn, em sợ cô ấy làm chuyện dại dột nên đi cùng...” Nói tới chuyện hôn nhân của bạn, cô lại thấy thương cảm.

“Bọn họ tới nước này thực sự ai cũng ngạc nhiên. Trước khi cưới thì yêu nhau tới điên cuồng, lại phải trải qua khó khăn chồng chất mới đến được với nhau. Bạn em nói còn rất yêu chồng, cô ấy tin rằng anh vẫn yêu mình. Có điều càng yêu nhau, càng gần nhau lại càng dễ làm nhau bị tổn thương.”

Cô thở dài.

“Nếu sau này em lấy chồng thì cũng sẽ không chọn người đàn ông mà em yêu nhất!” Cô đưa ra kết luận của mình.

“Em cũng định lấy chồng cơ à?” Thạch Chấn Vũ nheo mắt nhìn. Bởi Thu Thần luôn khiến anh có cảm giác cô là một người độc lập, kiên cường, thậm chí có lúc còn mạnh mẽ tới mức chẳng cần đàn ông bảo vệ.

Thu Thần cười ha ha: “Đương nhiên rồi! Em cũng có khát vọng hôn nhân giống như tất cả phụ nữ, có điều em là người thực tế hơn một chút nên không quá lãng mạn hóa hôn nhân. Có một người bầu bạn, cùng nhau trải qua sóng gió, chắc chắn đó là một cảm giác rất yên bình và hạnh phúc!”.

“Sao lại không lấy người em yêu nhất?”

“Bởi vì yêu thường đi kèm với đổ kỵ, nghi ngờ, muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy người đó, muốn trói buộc người đó ở bên mình; lúc không nhìn thấy nhau lại có cảm giác mất mát vô cùng. Để tâm xem mình có vị trí như thế nào trong trái tim đối phương, lo sợ một ngày nào đó tình yêu bị đánh mất. Em không muốn phải trải qua ngày tháng với những cảm giác rối bời đó.”

“Em nghĩ thế nào là một cuộc hôn nhân lý tưởng?”

“Hôn nhân lý tưởng phải là hai người đều hiểu và thông cảm cho nhau, là bạn bè và cũng là người nhà, sống bên nhau thoải mái, lúc xa nhau cũng không quá đau khổ. Mỗi khi đối phương gặp khó khăn thì sẽ là người đầu tiên tới để giúp đỡ. Ừm! Có lẽ là như thế đấy!”

“Em không giống với những người phụ nữ mà anh từng gặp.” Thạch Chấn Vũ lắc đầu. Anh không nghĩ mình hiểu cô. Phải nói là anh quá cứng nhắc hay do cô quá đặc biệt? “Nếu không chú trọng tới tình yêu thế thì theo em, cuộc hôn nhân lý tưởng lấy gì làm nền tảng? Là tiền bạc sao?”

“Kinh tế ổn định là điều quan trọng. Nhưng quan trọng nhất vẫn là sự hòa hợp trong cuộc sống của hai người, có thống nhất trong quan niệm hay không, có đối xử tốt với người nhà của đối phương hay không cũng là điều rất quan trọng. Em luôn mong muốn có một mái ấm và những đứa con...”

Anh biết mình và Thu Thần đều mồ côi. Nhưng dù sao anh cũng may mắn hơn cô, anh còn có ông nội. Còn Thu Thần từ nhỏ đã lớn lên ở cô nhi viện. Trong lòng anh dấy lên niềm thương cảm, nhưng anh biết Thu Thần tuyệt đối không cần sự thương xót của mình, cô ấy kiên cường, mạnh mẽ là thế...

“Em rất lý trí”, anh khâm phục cô.

“Thế còn anh?”

Nghe cô hỏi, anh hơi lặng người không trả lời ngay.

“Anh cũng lớn tuổi rồi, thế đã nghĩ tới chuyện lập gia đình chưa?”

Anh đã từng nghĩ, đương nhiên là đã từng nghĩ. Tính cách của Thạch Chấn Vũ là việc gì cũng suy nghĩ thật kỹ càng và thận trọng thực hiện kế hoạch. Một người vợ, vài đứa trẻ đương nhiên cũng nằm trong kế hoạch của anh. Mười năm trước, anh đã tính toán chu đáo... anh nghĩ tới cô gái đó, cô gái mà dường như anh đã chăm sóc cả cuộc đời.

Đôi mắt anh chợt trở nên dịu dàng hơn, Thu Thần biết anh đang nghĩ tới ai.

Là Băng Lan chẳng? Cô gái mà anh nâng niu chiều chuộng...

Chuông gió ngoài cửa lại kêu, chắc là có khách tới. Thu Thần ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói với người đang đi vào:

“Xin chào quý khách...” Giọng của Thu Thần bất chợt ngừng lại, bởi người bước vào không phải khách mà là người cô mời về làm bảo vệ cho quán.

“Chào, A Thần!”

Người bước vào quán là một chàng trai có khuôn mặt trắng trẻo, tuấn tú, nhưng đôi mắt vẫn còn lim dim ngái ngủ. Anh ta để tóc dài chấm vai, mặc áo sơ mi trắng và quần bò hơi bạc, có cảm giác chán chường.

Tuy mang tiếng là nhân viên trong quán của Thu Thần, nhưng anh ta còn ngang ngược hơn cả chủ quán. Thường xuyên xin nghỉ mà không báo trước, lúc đi làm lại càng tùy tiện. Nếu không vì Thu Thần và chú của anh ta là bạn lâu năm thì chẳng có chủ nào lại đi thuê nhân viên như thế cả.

“A Quý! Sao bây giờ mới tới? Anh biết mấy giờ rồi không? Sắp đóng cửa rồi đấy!”, Thu Thần trừng mắt nhìn.

“Ừ.”

Cho dù bị mắng thì A Quý cũng chỉ “ừ” một tiếng chứ chẳng hề để tâm.

“Anh muốn làm tôi tức chết hả?”

A Quý bước vào quầy bar, Thu Thần cắn răng, đấm lên lưng anh ta. A Quý nắm lấy tay của Thu Thần, khó chịu nói:

“Hết cách, đều tại A Văn, anh ấy không gọi tôi dậy...”

“Anh chỉ trông chờ anh ấy gọi anh dậy thôi sao? Hả?”

Thạch Chấn Vũ hơi chau mày nhìn tay của Thu Thần bị A Quý nắm chặt. Từ lúc anh ta bước vào quán, đã chiếm hết sự chú ý của Thu Thần, còn câu chuyện giữa hai người và cả không khí thân mật khiến anh có cảm giác mình là người ngoài. Anh cảm thấy... có điều gì đó rất lạ, trong lòng không thoải mái...

“Về đây”, Thạch Chấn Vũ bỗng mở lời cắt ngang câu chuyện của hai người phía sau quầy bar. Anh đứng lên, để lại tiền rượu.

“Sao bữa nay về sớm thế?” Thu Thần giằng khỏi tay A Quý, nhìn Thạch Chấn Vũ, lời nói có vẻ hơi thất vọng.

Thạch Chấn Vũ không giải thích gì thêm, khuôn mặt vẫn như mọi khi, không hề có biểu hiện nào.

“Đúng rồi!”, Thu Thần nghĩ tới điều gì đó nên gọi anh lại, “Lần trước anh nói nhờ em mua hộ món quà cho lễ tốt nghiệp của Băng Lan phải không...?”.

Anh quay đầu lại. Hai chữ “Băng Lan” làm những đường nét khô cứng trên khuôn mặt anh dần mềm mại, ngay cả ánh mắt vô tình khi nãy giờ cũng trở nên ấm áp hơn.

Thu Thần nhìn sự thay đổi trên khuôn mặt anh, lòng thấy khó chịu...

“Chắc vẫn tới cửa hàng của Julia cho tiện nhỉ?”, cô hỏi.

“Được, chiều thứ Sáu tuần sau anh tới đón em.”

“Vâng!”

Thu Thần nhìn anh bước ra ngoài cửa, dần khuất bóng...

Là Băng Lan đã cho họ gặp gỡ...

Năm năm trước, cũng vì giúp anh mua đồ sinh nhật cho Băng Lan nên họ gặp nhau ở cửa hàng của Julia. Năm năm liền, lần nào mua quà cho cô gái đó, anh cũng tới nhờ cô chọn giúp.

Không phải chỉ chịu trách nhiệm việc trả tiền, mà mọi việc anh đều giao hết cho cô. Tuy luôn có sự giúp đỡ của cô nhưng anh vẫn kiên trì cùng cô đi chọn đồ.

Qua hành động cũng có thể dễ dàng biết được anh đối với người con gái đó như thế nào... Thật là người ta ngưỡng mộ! Thu Thần luôn suy nghĩ, cô gái đó là người hạnh phúc nhất trên thế giới, bởi có một người quan tâm và yêu thương cô ấy như thế...

“Không cần nhìn nữa! Người ta đi rồi”, A Quý đột nhiên lên tiếng làm Thu Thần giật mình.

Quay đầu lại, cô không giấu nổi nét ửng hồng trên đôi má vì tinh thần hoảng loạn.

“Cái gì?” Cô cố gắng mỉm cười bình tĩnh.

Ngược lại với sự lễ mễ chậm chạp vừa rồi, trong đôi mắt của A Quý lúc này là ánh sáng nhìn thấu mọi việc, khóe miệng nhếch lên nụ cười khẩy khiến người khác cảm thấy khó chịu.

“Cô thích cái tảng đá vừa lạnh lùng vừa khô khan kia, đúng chứ?”

Cô nghiêm mặt...

3. Chương 02

Chương 2

“Xin chào quý khách!”

Lần nào tôi cũng dùng câu nói này để chào đón anh.

Anh luôn vào cùng một thời điểm, ngồi đúng một vị trí và gọi một loại rượu.

“Cô gái đó” là câu chuyện mà anh thường nhắc tới nhất. Từ lần đầu gặp gỡ, giúp anh chọn một đôi giày để tặng cô gái đó, tôi đã biết “cô ấy” rất đặc biệt đối với anh.

Còn tôi, tôi chỉ là một người bạn, là người giúp anh chọn quà cho cô gái đó, là người đưa ra ý kiến, giúp anh hiểu tâm lý con gái, là bà chủ của quán rượu nhỏ này.

Mỗi một câu chuyện cổ tích đều có công chúa và hoàng tử. Khi cô bé Lọ Lem biến thành công chúa, lộng lẫy cùng hoàng tử trong vũ hội hoàng gia, không ai nghĩ tới người âm thầm đứng bên làm nên tất cả – bà tiên tốt bụng!

Autumn

Công ty vận chuyển hàng hóa Bàn Thạch là một công ty mới nổi mấy năm gần đây.

Công ty này vốn do một nhóm lái xe tải lập nên, nhưng bởi người chủ có mắt nhìn độc đáo, tích cực cạnh tranh, lại biết nhân cơ hội hợp tác với các đại lý lớn nên vài năm gần đây nó rất phát triển, nhanh chóng vượt các công ty vận chuyển có tiếng khác, chuẩn bị bước lên vị trí thống lĩnh thị trường.

Tuy bây giờ đã trở thành một công ty rất lớn, có chi nhánh ở tất cả các nơi trong tỉnh, thế nhưng công ty mẹ vẫn được đặt ở vị trí lập nghiệp của mười năm trước – một tòa kiến trúc cổ ở ngoại ô.

Chiều thứ Bảy, Công ty vận chuyển hàng hóa Bàn Thạch vẫn như mọi khi, xe tải ra vào nườm nượp, điện thoại, fax lúc nào cũng đổ chuông. Các nhân viên trong công ty đều xác định là làm việc ở đây không giống nhân viên văn phòng ngồi điều hòa ở những nơi khác, chứ đừng nói tới chuyện hai ngày nghỉ cuối tuần làm gì!

Thạch Chấn Vũ bước vào văn phòng, tiếng cười nói vui vẻ im bặt khi anh tới.

Vài lái xe vừa mới trả hàng xong, đang ngồi trong văn phòng nói chuyện với mấy nhân viên nữ, nhìn thấy anh, họ lập tức đứng dậy.

Không phải vì Thạch Chấn Vũ là một ông chủ nghiêm khắc, mà trên thực tế, có thể nói anh là ông chủ vừa công bằng lại rất khảng khái. Chỉ có điều nhìn sắc mặt lúc nào cũng lạnh như băng, đôi môi khép chặt như chưa bao giờ cười của anh, khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

“Chào... chào giám đốc...”

Thạch Chấn Vũ cảm thấy không khí trong phòng thay đổi. Anh biết nhân viên sợ mình, cũng không phải do anh có ý tạo ấn tượng đó, nhưng từ trước tới nay, tướng mạo và cơ thể anh luôn cho người ta cảm giác anh già dặn và nghiêm nghị hơn nhiều so với tuổi thực. Vì thế những người ở bên luôn giữ khoảng cách, kính sợ anh, thậm chí ít ai dám nói chuyện với anh.

Là một ông chủ, đối với anh đó là một điều tốt, chỉ ít là nhân viên của anh không ai dám lười nhác. Nhưng là một người đàn ông ngay cả Băng Lan – người mà anh chăm sóc – cũng nể sợ, điều đó khiến anh rất khổ tâm.

Trong tất cả mọi người, chỉ có hai trường hợp ngoại lệ, một...

Thạch Chấn Vũ gật đầu với nhân viên, chiều thứ Sáu, anh cũng không muốn vì sự có mặt của mình mà tạo áp lực cho nhân viên, vì thế anh vào văn phòng lấy tập báo cáo tài vụ trên bàn và mang về nhà xem.

Nhà của anh ở ngay bên công ty, đối với anh mà nói thì ở đâu làm việc cũng như nhau, vả lại thư phòng trong nhà anh cũng yên tĩnh hơn nhiều so với ở công ty.

Anh từ cửa ngách bước vào hoa viên nhỏ của Thạch gia. Thạch gia là một ngôi nhà được xây dựng theo lối kiến trúc của Nhật Bản, trang nhã, cổ kính, người trong nhà cũng không nhiều, chỉ có Thạch Chấn Vũ, ông nội của anh là Thạch Trấn Đường và Băng Lan.

Bước qua phòng khách, thấy ông nội đang thấp thỏm hương khấn vái trước bài vị tổ tiên.

Ông nội anh là người tính tình cổ quái, ít bạn bè, chỉ có một niềm đam mê duy nhất là trồng hoa, rồi cả ngày ngồi lẩm bẩm trước bài vị của vợ, con trai và con dâu.

Kể cũng lạ, Thạch Chấn Vũ vừa bước vào cửa, Thạch Trấn Đường bỗng cất cao giọng.

“... Bà ơi, tôi thật vô dụng. A Vũ năm nay đã hơn ba mươi tuổi rồi, còn chưa có vợ con. Nhà họ Thạch chúng ta ba đời độc đinh, A Vinh và A Chân chết sớm, chỉ còn đứa cháu A Vũ này thôi. A Vũ cũng là đứa khá, từ bé đã hiểu chuyện. Lúc A Vinh, A Chân ra đi nó mới có mười mấy tuổi, vừa vào đại học. Con nhà người ta đều được học bốn năm đại học, A Vũ nhà này vì tôi ốm đau, không thể kiếm tiền, nên một mình nó phải gánh vác cả gia đình này, rồi đi học lái xe tải với người ta. Không những phải nuôi lão già này, mà còn phải chăm sóc cả Băng Lan. A Vũ ngoan lắm, nhưng vẫn có ba điều bất hiếu, trong đó chưa có con nối dõi là điều lớn nhất. Nó cả ngày chỉ biết kiếm tiền, đến giờ còn chưa chịu cưới Băng Lan. Băng Lan cũng sắp tốt nghiệp đại học rồi, thật không biết A Vũ còn đang băn khoăn gì nữa...”

“Ông, đủ rồi!”

Thạch Chấn Vũ nghe ông nội lẩm bẩm, lúc đầu còn cố gắng nhẫn nhịn, càng về sau thì không chịu nổi, khuôn mặt hiện lên vẻ bức dọc. Anh hiểu ông nội muốn nói gì, mấy năm gần đây, ông nói thẳng có, bóng gió có, không dưới mấy trăm lần. Nhưng cứ nhắc tới Băng Lan là anh lại chịu không nổi.

Thạch Trấn Đường quay đầu lại trừng mắt nhìn:

“Anh càng ngày càng bất hiếu, tôi đang nói chuyện với bà nội và ba mẹ anh, anh chen vào làm gì? Còn nữa, tôi nói gì sai sao? Nghĩ xem giờ anh cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi đấy...”

Thạch Chấn Vũ day day huyết thái dương đang đau nhức của mình. Anh sai rồi, đáng lẽ anh không nên động chạm tới đề tài này.

“Ông...”, anh mết mỗi trả lời, “Cháu biết ông muốn cháu sớm cưới vợ, nhưng...”.

“Biết?”, Thạch Trấn Đường tức giận nói, “Biết sao không chịu làm đi? Anh có biết là nhìn anh thế này tôi lo thế nào không? Băng Lan là cô gái tốt, xinh đẹp, tính tình lại ngoan ngoãn, nhờ bị người khác lấy mất... Uống công nhà họ Thạch chúng ta nuôi nó lớn tới chừng đó, để con bé đi làm vợ người khác thì chúng ta thiệt nặng rồi còn gì!”

Thạch Chấn Vũ nghe xong liền chau mày lại:

“Ông, sao ông có thể nghĩ như thế? Chúng ta nuôi Bằng Lan, chăm sóc cô ấy đều là tự nguyện, đâu phải để chờ cô ấy báo đáp lại, hay gả vào nhà họ Thạch này.”

“Là anh không nghĩ tới chuyện đó!”, Thạch Trấn Đường phản bác, “Tôi đã sớm định Bằng Lan làm cháu dâu nhà này rồi. Ngoài Bằng Lan ra, tôi không muốn bất cứ ai làm dâu nhà họ Thạch hết”.

“Ông!” Cách nghĩ độc đoán của ông nội làm anh thấy rất phản cảm. “Việc này không phải một mình ông là có thể quyết định được.”

“Hừ. Anh dám nói anh không thích Bằng Lan?”

“Cháu...”, Thạch Chấn Vũ không thốt nên lời, khuôn mặt đen sạm của anh hơi ửng hồng.

Hai ông cháu cũng đã ở bên nhau nhiều năm rồi, chẳng lẽ ông lại không nhìn thấu những tâm sự của cháu mình. Thấy Chấn Vũ có phần dao động, ông càng được đà nói tiếp:

“Anh đừng kéo dài thời gian thêm nữa, sớm cưới Bằng Lan đi. Việc cưới xin chắc chắn bố mẹ Bằng Lan cũng đồng ý, nếu không thì trước khi mất họ đã không gửi Bằng Lan cho nhà họ Thạch này chăm sóc.”

Không phải là Thạch Chấn Vũ không muốn kết hôn, trên thực tế, tuổi tác càng lớn anh càng mong muốn có một gia đình, có một người luôn ở bên cạnh mình. Chỉ có điều anh không lạc quan như ông nội.

“Bằng Lan nghĩ thế nào, cháu không biết”, Thạch Chấn Vũ nói giọng nhẹ nhàng hơn trước.

“Bằng Lan nghĩ thế nào? Con bé ngoan ngoãn, chỉ cần anh nói, chắc chắn nó không từ chối. Bao năm nay, có lần nào nó không nghe lời anh đâu?”

Thạch Chấn Vũ yên lặng. Điều anh băn khoăn nhất chính là sự nghe lời của Bằng Lan. Chắc chắn Bằng Lan sẽ không cãi lại anh, nhưng cô ấy có thực sự muốn lấy anh không?

Anh không muốn Bằng Lan phải chịu bất cứ áp lực nào, anh muốn biết những suy nghĩ thực của cô ấy. Cô ấy có cảm giác giống anh không? Thạch Chấn Vũ ngừng đầu nghiêm túc nhìn ông.

“Ông, việc cưới xin cháu sẽ nói chuyện với Bằng Lan. Nhưng cháu không muốn ông nhúng tay vào, tuyệt đối không được nói chuyện này với cô ấy.”

Không biết vì lo lắng cho cháu mà ông còn có thể làm ra những việc gì nữa, anh cứ đề phòng trước, để Bằng Lan không bị tổn thương.

“Nhưng...” Việc ấy làm sao ông có thể chấp nhận được, thằng nhóc này làm gì cũng chậm chạp, hơn chục năm rồi còn làm không xong, chả nhẽ lại phải đợi thêm mười mấy năm nữa...

“Không nhưng gì cả”, Thạch Chấn Vũ ngắt lời. “Nếu ông không đồng ý, cháu nhất định không cưới Bằng Lan.”

Khí thế của anh đương nhiên vẫn mạnh hơn ông nhiều. Hết cách, Thạch Trấn Đường cũng chẳng còn lựa chọn nào, đành bực bội nói:

“Được rồi, nhưng anh phải nhanh lên đấy!”

Cuộc nói chuyện với ông nội như chất men đang ủ trong suy nghĩ của Thạch Chấn Vũ.

Kết hôn với Bằng Lan – ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Bằng Lan, anh đã có suy nghĩ này rồi.

Anh mãi mãi không quên dáng vẻ của cô khi đó. Cô mặc âu phục màu trắng với những họa tiết hoa nhỏ, hai bím tóc kết thật đáng yêu. Cô nhỏ nhắn, ngát hương, trong đôi mắt có cả sự sợ hãi đối với một nơi xa lạ và nỗi đau vì mất người thân, thực sự làm người ta thương cảm.

Năm ấy cô mới năm tuổi, còn anh đã là một thiếu niên vừa tốt nghiệp trung học. Theo lý mà nói, với độ tuổi còn nghịch ngợm đó, chắc chắn sẽ không có đủ sự nhẫn nại đối với một cô gái nhỏ hơn mình cả chục tuổi, thế nhưng Thạch Chấn Vũ lại rất muốn chăm sóc cô bé.

Anh nhận hết trách nhiệm chăm sóc Bằng Lan, từ việc dạy làm bài tập, chơi đùa và cả đọc truyện cho cô nghe trước khi ngủ... Mãi đến khi ba mẹ qua đời trong một tai nạn, anh phải gánh vác trên vai cả gia đình,

không có nhiều thời gian ở bên chăm sóc cô, nhưng tình yêu của anh đối với cô vẫn không giảm sút. Dẫu cho trong lúc khó khăn nhất, anh cũng không để Băng Lan phải thiệt thòi bất cứ điều gì.

Kết hôn... có Băng Lan... đó là việc anh chưa bao giờ hoài nghi.

Nhưng Băng Lan suy nghĩ như thế nào?

Cô ấy có nghĩ anh đã quá già? Anh biết mình sống nội tâm, phái nữ thường nghĩ anh quá nghiêm túc và vô vị. Còn Băng Lan, cô ấy nghĩ thế nào về anh?

Thạch Chấn Vũ vừa nghĩ về vấn đề này vừa đi tới phòng tập đàn. Băng Lan đang ở đó. Cô ngồi trước cây đàn piano, quay lưng về phía anh, nhưng không hề đụng vào phím đàn, hình như cô đang cúi đầu nhìn vật gì đó.

“Băng Lan!”

Vì quá chuyên tâm nên tiếng gọi của anh đã làm cô giật mình.

“Anh... anh Thạch...” Cô quay người lại, hai má ửng hồng, bàn tay trắng thon dài đang cầm một vật gì đó...

Là anh ảo giác chăng? Băng Lan có vẽ... rất bối rối?

Anh hơi chau mày: “Băng Lan, em đang làm gì thế? Không phải đang luyện đàn sao?”

“Luyện đàn? À! Vâng... Đúng. Em luyện đàn ngay đây...”, cô ấp úng trả lời, khuôn mặt nhợt nhạt.

Anh không có ý thúc giục mà chỉ muốn nói chuyện cùng cô. Thạch Chấn Vũ đang định giải thích nhưng Băng Lan đã bắt đầu đánh đàn, anh muốn nói cũng không kịp.

Anh gượng cười. Từ trước tới nay, ở trước mặt Băng Lan, vai trò của anh không chỉ là một người anh trai hiền từ, mà còn là một người cha nghiêm khắc, anh luôn là người đốc thúc cô luyện đàn. Băng Lan luôn rất nghe lời, chưa bao giờ cãi lại anh, cũng bởi thế mà cô tốt nghiệp khoa Nhạc với thành tích xuất sắc.

Bây giờ đó là điều hay hay dở?

Thạch Chấn Vũ lặng lẽ bước đến bên để xem Băng Lan đánh đàn. Cô thật xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan với sự kết hợp hài hòa, mái tóc mềm mượt xoa ngang vai, cô luôn là mẫu người con gái lý tưởng trong lòng bất cứ người đàn ông nào... Cô gái xinh đẹp ấy, là anh đã nhìn cô lớn lên từng ngày, là do một tay anh chăm sóc... là anh!

Nghĩ tới điều đó nên Thạch Chấn Vũ càng cảm thấy phấn khích hơn, không ngăn được tình cảm của mình, anh liền đặt tay lên vai cô.

Tiếng đàn của Băng Lan bỗng ngừng bật. Cô ngẩng đầu nhìn anh, trong đôi mắt sáng long lanh ấy là sự lúng túng không kịp che giấu.

Anh hơi ngại, liền xin lỗi và buông tay xuống.

“Anh xin lỗi, anh làm em giật mình phải không?”, giọng nói ôn hòa, dịu dàng, điều này anh chưa từng thể hiện với người khác. “Anh... chỉ vì... anh rất yêu em...”

Băng Lan bặm môi, nghe anh nói hai từ “rất yêu”, khuôn mặt cô càng nhợt nhạt, đáng thương.

“Em biết. Anh đối với em như thế nào thì không còn gì để bàn cãi. Bao năm nay, anh nuôi nấng, chăm sóc em, em không bao giờ báo đáp hết ân tình của anh được...”

“Em đang nói gì thế?” Sao cô ấy lại có suy nghĩ như thế? Thạch Chấn Vũ cúi mặt, trầm giọng nói. “Những điều anh làm cho em đều là tự nguyện, em đừng nghĩ tới chuyện báo đáp!”

“Nhưng... nhưng ông nội nói...”

Ông đã nói những gì với Băng Lan? Anh nghiêng rằng.

“Những lời ông nói em đừng bận tâm!”

“Thật sao?” Đôi mắt rưng rưng ánh lên một hy vọng nhỏ nhoi...

“Chỉ cần em nói thật cho anh biết suy nghĩ của em.”

Băng Lan sợ sệt nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Thạch Chấn Vũ. Cô rất tin những gì anh nói. Từ nhỏ tới lớn, đối với cô, lời nói của anh đều như thánh chỉ. Cô tin anh, nương tựa vào anh và không bao giờ chống đối anh cả.

“Em... em cũng thích anh... anh Thạch...”, Băng Lan khẽ nói...

* * *

“Em không thích anh ấy...”

Buổi chiều, nhất là trước bữa cơm tối chừng một, hai tiếng thường là lúc Quan Ngoại ít khách nhất. Băng Lan hay tới vào giờ này.

Thu Thần không những là bạn thân của Thạch Chấn Vũ, mà qua anh cô cũng quen biết Băng Lan.

Băng Lan rất hợp với cô, cũng có thể bởi cô ấy lớn lên trong môi trường toàn nam giới. Rất nhanh chóng Băng Lan trở thành em gái của Thu Thần – một người chị xinh đẹp, chín chắn. Những suy nghĩ và cảm giác khó nói với người khác, cô ấy đều tâm sự với Thu Thần và xin ý kiến của cô.

Với một ly trà sữa, trong một góc quán, cô và Thu Thần cùng nhau tâm sự:

“Chị Thu Thần, không phải em ghét anh ấy, mà tình cảm của em đối với anh Thạch không phải là tình yêu nam nữ... Anh ấy giống như anh trai em, một người mà em luôn luôn kính trọng, thậm chí còn có chút sợ hãi...”

Băng Lan ngồi đó, hai tay nắm chặt chiếc ly, khuôn mặt thiên thần như đang mang nỗi ưu tư phiền não vốn không thuộc về mình.

Thu Thần chăm chú nhìn, không biết nên trả lời như thế nào... Ngay từ lúc Băng Lan bước vào cửa hàng và nói với cô chuyện anh tỏ tình, trái tim cô như tan nát, đến cả hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn...

Băng Lan không hề chú ý tới thái độ khác thường của Thu Thần, cô đang đắm mình trong nỗi buồn, vô thức mân mê chiếc vòng bạc đeo trên cổ mình.

“Phải làm thế nào đây? Em không thể nói thật với anh Thạch. Hôm đó em đã nói là thích anh ấy, anh ấy rất hài lòng và vui vẻ... Em không thể nói ra suy nghĩ thật của mình...”

Thu Thần siết chặt tay mới có thể ngăn được nỗi chua xót đang dấy lên trong lòng. Nghe cô ấy kể cách anh tỏ tình, nghĩ tới dáng vẻ chăm chú nhìn của anh, trái tim cô như bị nghìn vạn mũi kim đâm vào đau nhói...

Có điều cô không thể nói được gì. Điều nực cười nhất là, cô gái may mắn trước mặt cô không những không cảm thấy hạnh phúc mà vì thế còn buồn rầu.

“Em không thấy anh ấy rất tốt sao? Anh ấy rất thương em, rất yêu em... em không thấy sao?” Ép mình phải nói ra những lời đó, Thu Thần hy vọng nụ cười trên khuôn mặt mình không quá giả tạo.

“Em biết.” Băng Lan cúi đầu bặm môi. “Anh Thạch là người rất tốt. Về tình về lý, em đều nên lấy anh ấy, có điều... có điều...” Đôi mắt cô ửng đỏ, có vẻ không biết quyết định thế nào.

Thu Thần chú ý đến chữ “nên” mà cô ấy nói. Cô chú ý tới việc Băng Lan cứ nhìn xuống sợi dây chuyền bạc mà cô ấy đang đeo. Cô chú ý tới thái độ đau khổ của cô ấy, lúc thì hạnh phúc, lúc lại tuyệt vọng.

Ánh mắt của Thu Thần dừng lại trên chiếc dây chuyền bạc mà Băng Lan đang đeo, nó rất to và thô, không hề hợp với vóc dáng yếu điệu dịu dàng của Băng Lan.

Là... là ai tặng cho cô ấy?

Chắc chắn không phải Thạch Chấn Vũ, vì khi tặng bất cứ thứ gì cho Băng Lan, anh đều hỏi ý kiến cô trước. Còn sợi dây chuyền này, đây là lần đầu tiên cô thấy. Điều này chỉ còn có một khả năng...

“Băng Lan, em có người yêu rồi phải không?”

Giọng nói nhẹ nhàng của Thu Thần cũng khiến Băng Lan giật mình. Cô ấy lúng túng nhìn Thu Thần, hai má ửng hồng:

“Sao... sao chị biết ạ? Không! Chị Thu Thần, xin chị đừng nói với anh Thạch, em chỉ...”

“Thật là một cô bé còn quá ngây thơ...”, Thu Thần thầm than thở.

Cô nở nụ cười khoan dung để giải tỏa sự căng thẳng trên gương mặt Băng Lan.

“Em có thể nói cho chị biết cậu ta là người như thế nào không?”

“Anh ấy...” Nghĩ tới người đó, đôi mắt của Băng Lan ánh lên niềm vui. Cô nở nụ cười e thẹn rạng rỡ.

“Bạn trong ban nhạc của anh ấy giới thiệu cho em. Anh ấy tự đứng lên thành lập một ban nhạc Rock, biểu diễn trong câu lạc bộ. Tuy bằng cấp không cao, nhưng anh ấy chơi đàn rất hay, lại có nhiều suy nghĩ độc đáo về âm nhạc. Anh ấy rất giỏi, chị Thu Thần, chị nên đi xem anh ấy biểu diễn, ai xem anh ấy biểu diễn cũng bị hút hồn cả, thật đấy ạ!”

Một rocker, một cô bé còn non nớt sự đời, Thu Thần có cảm giác bất an với sự kết hợp này.

“Em với cậu ấy... đã tiến triển tới mức nào rồi?”

Băng Lan càng đỏ mặt: “Anh... anh ấy nói yêu em và tặng em sợi dây chuyền. Thứ Sáu tuần nào em cũng đi xem anh ấy biểu diễn. Có điều... em vẫn chưa nhận lời anh ấy”.

Bất cứ ai nhìn thấy biểu hiện của Băng Lan lúc này đều có thể đưa ra kết luận: cô ấy đã rơi quá sâu vào biển tình rồi.

“Chị Thu Thần, bây giờ phải làm thế nào? Em rất yêu anh ấy, rất muốn sống cùng anh ấy. Nhưng em lại sợ nhờ mình nói ra, anh Thạch xảy ra chuyện gì thì sao. Ông nội nói với em, làm người phải biết ơn nghĩa và báo đáp người khác, thật sự em không biết mình nên làm thế nào...”

Cô rất mong muốn mình có thể nói với Băng Lan là nên làm thế nào. Thế nhưng cô thực sự không biết...

Từ xưa đến nay, tình yêu là điều mà nhân loại không thể thay đổi được, chứ đừng nói tới chuyện dùng lý trí để chế ngự nó.

“Chị không thể nói cho em biết nên làm thế nào được”, Thu Thần lắc đầu gượng cười. “Chuyện tình cảm, em phải tự suy nghĩ cho rõ ràng. Ai là người tốt với em nhất, ai là người có thể chăm sóc em, cho em hạnh phúc.”

Những lời nói của Thu Thần khiến Băng Lan cúi đầu suy nghĩ.

Đây cũng chính là nguyên nhân cô muốn tâm sự với Thu Thần. Thu Thần không bao giờ quyết định thay cô, cũng không bắt cô phải tiếp nhận bất cứ quan điểm nào. Chị ấy biết lắng nghe, để Băng Lan tự đi tìm đáp án. Thu Thần muốn Băng Lan trưởng thành hơn chứ không phải là một cô bé cần quan tâm chăm sóc. Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa Thu Thần và anh Thạch.

“Chị Thu Thần, cảm ơn chị”, Băng Lan nở nụ cười cảm kích, “Em sẽ về nhà suy nghĩ cho thấu đáo”.

Băng Lan đẩy ghế đứng dậy.

“Em định về à?”, Thu Thần hỏi.

“Vâng”, Băng Lan gật đầu, “Không về nhà đúng giờ ăn tối, anh Thạch lại lo lắng, nếu không có khi sau này anh ấy còn quyết định đón em mỗi lúc tan trường ấy chứ”.

Băng Lan lè lưỡi, biểu hiện có phần bất đắc dĩ. Cô ấy không biết điều mình khó chịu trong mắt Thu Thần lại là chuyện đáng để người ta ngưỡng mộ.

“Đúng rồi, chị Thu Thần.” Tính tiền xong, Thu Thần tiễn Băng Lan ra ngoài cửa và gọi taxi. Băng Lan quay đầu lại nhìn Thu Thần, hai mắt sáng lên và nói:

“Em đưa anh ấy tới gặp chị nhé?”

“Hả?”

“Vâng, thế nhé!” Bằng Lan vui vẻ với ý định của mình, gạt những phiền não khi nãy sang một bên. “Chị Thu Thần, chị đã gặp rất nhiều người, nếu gặp anh ấy, nhất định sẽ cho em ý kiến, đúng không ạ?”

Đối với sự tin tưởng của cô bé ngây thơ đó, Thu Thần lặng im không nói.

“A, taxi tới rồi. Chị Thu Thần, thế nhé, em về đây.”

Taxi đưa Bằng Lan đi khỏi, Thu Thần vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ rất lâu...

Đừng có đùa chứ! Nếu Bằng Lan đưa cậu ấy tới đây thật thì cô biết nói gì bây giờ?

Muốn Bằng Lan với anh chàng kia chung sống, hay khuyên cô ấy nên chọn Thạch Chấn Vũ? Cô là bạn của Thạch Chấn Vũ, vì thế càng phải đứng về phía anh. Nhưng Bằng Lan lại tin tưởng cô như thế...

Trời ơi! Cô chỉ yêu đơn phương một người con trai, sao lại phải rơi vào hoàn cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

“Cô còn muốn làm cố vấn tình yêu cho tình địch cơ à?”

Một giọng nói chọc ghẹo vang lên, như bóng ma xuất hiện phía sau Thu Thần làm cô đang chìm đắm trong suy tư cũng phải giật mình.

“A Quý, sao cứ thích dọa người khác thế hả?” Thu Thần quay đầu lại trừng mắt nhìn. Anh chàng này nhìn đáng vẻ lúc nào cũng như ngái ngủ ấy.

“Tôi chỉ thấy cô quá vĩ đại.”

“Anh mỉa mai tôi đấy hả?”, Thu Thần chau mày.

A Quý khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ không hề tán đồng.

“Cô thay đổi rồi. Sự thẳng thắn, phóng khoáng của cô trước đây biến đi đâu rồi? Cô có thấy mình càng ngày càng giả tạo không?”

Sắc mặt Thu Thần nhợt nhạt như vừa bị anh ta tát một cái.

4. Chương 03

Chương 3

Tôi yêu anh, anh yêu cô ấy nhưng cô ấy không yêu anh – một vòng luẩn quẩn thật đáng cười.

Nếu thực sự yêu anh ấy, tôi sẽ buồn cho anh, cũng đều là người vướng vào lưới tình, biết rằng yêu đơn phương là một chuyện đau khổ nhưng tôi không thể buồn cùng anh được, lòng đổ kỹ trong tôi vẫn đang sôi sục, đang mong chờ...

Hóa ra tình yêu cũng có thể làm người ta trở nên nhỏ nhen...

Tự cho mình là người chín chắn, hiểu biết, lương thiện, kết quả là lòng đổ kỹ, dục vọng, ham muốn nảy sinh từ tình yêu đã làm hao mòn tất cả sự tự tin của chính mình...

Autumn

Tối đó, Quan Ngoại rất đông khách. Vì có một nhóm nhân viên văn phòng tổ chức liên hoan ở đây, quán rượu nhỏ thường ngày yên tĩnh bởi thế mà trở nên ồn ào và chật chội hơn.

Không dễ dàng gì phục vụ đồ uống hết cho khách hàng, Thu Thần và A Quý đều mệt mỏi rã rời.

“Thôi... chịu hết nổi rồi, tôi phải nghỉ ngơi một chút.”

Thu Thần lập tức túm lấy vạt áo của A Quý không cho anh ta chuồn mất:

“Chưa tan ca, đừng hòng đi được nhé.”

“Tôi không làm tiếp được nữa”, A Quý mặt mày nhợt nhạt, tay vỗ ngực, “Tôi bị huyết áp thấp”.

Thu Thần không biết mình nên cười hay nên tức nữa. Cô cũng không hiểu nổi vì sao lúc đầu lại mềm lòng nhận nhân viên còn yếu hơn cả bà chủ thế này.

“Không phải anh bị huyết áp thấp. Chắc tại ngày nào cũng được A Văn chiều chuộng nên mới thế.”

A Quý với A Văn là một đôi đồng tính, sống chung với nhau được mấy năm rồi. Quan hệ của họ rất bí mật, Thu Thần là một trong ít người biết chuyện của họ.

Cách A Văn yêu thương, chiều chuộng A Quý có thể làm cho tất cả phụ nữ trên đời này phải ghen tỵ, một người đàn ông tuyệt vời như thế mà lại không yêu phụ nữ.

A Văn không những làm tất cả việc nhà, còn là một chuyên viên của Ngân hàng Ngoại thương. A Văn không muốn A Quý ra ngoài làm việc, chỉ cần A Quý ở nhà ngoan ngoãn đợi anh về là được.

A Quý cũng là người có lòng tự trọng, không muốn A Văn nuôi mình nên mới xin vào quán của Thu Thần làm việc.

“Này! Anh cứ rần lên chút được không hả. Anh nói là tự lập mà mới khổ sở một chút đã chịu không nổi, lẽ nào anh muốn ở nhà cho A Văn nuôi sao?”

Lời nói của Thu Thần quả nhiên có tác dụng, A Quý nghe xong nhún vai:

“Được... tôi biết rồi.”

Nhấn nhẹn bỏ qua ý định chuẩn về nhà, anh ta đi ra phía sau quầy bar, cầm cùi rửa cốc chén.

Chuông gió ngoài cửa lại vang lên, có khách tới.

“Xin chào quý khách!”, Thu Thần ngẩng đầu lên.

“Chị Thu Thần.” Người bước vào là Băng Lan, bên cạnh cô còn có một thanh niên trẻ rất đẹp trai.

“Đây là người bạn mà em đã nói với chị... anh ấy tên là Sở Hạo”, giọng Băng Lan then thừng, nhưng cũng không giấu nổi nụ cười hạnh phúc nơi khóe môi.

Thu Thần đánh mắt sang anh chàng đó. Cậu ta không hề có vẻ bụi bặm phóng đảng như những tay chơi trong các ban nhạc khác, mà ngược lại còn có khuôn mặt rất thư sinh, ăn mặc đơn giản sạch sẽ chứ không phải kiểu quần áo mài lỗ. Nói tóm lại, cậu ta là chàng trai mà người ta rất khó soi được khuyết điểm.

“Xin chào. Chào mừng ghé thăm Quan Ngoại. Xin lỗi em, hôm nay khách hơi đông.” Thu Thần cười mỉm, bắt tay Sở Hạo. Lần này cô đánh giá Sở Hạo cao hơn chút nữa.

Bắt tay là cách dễ nắm bắt tính cách của người khác nhất, về điểm này thì không thể chê bai Sở Hạo. Nụ cười chân thành, khi bắt tay Thu Thần có lực nhưng rất ấm áp, người hơi nghiêng về phía trước thể hiện sự tôn trọng đối phương. Cô không thể không thừa nhận – cậu ta là một chàng trai rất tuyệt!

Trong lòng Thu Thần rối bời. Cô nên cảm thấy vui mừng cho Băng Lan hay buồn cho Thạch Chấn Vũ?

“Hai em ngồi ở góc kia nhé! Chỗ đó khá yên tĩnh!”

“Vâng, cảm ơn chị!”

Sắp xếp cho đôi tình nhân xong, Thu Thần quay về phía quầy bar để chuẩn bị đồ uống.

“Anh chàng đó được đấy chứ!”, A Quý nói với Thu Thần.

“Rất được”, cô không thể không thừa nhận.

“Tặng đá kia làm sao sánh được với anh chàng đẹp trai này? Nếu là Băng Lan thì tôi cũng chọn anh ta.”

“Anh ấy có ưu điểm của mình!”, Thu Thần cao giọng, cô không nhịn được mà lên tiếng bảo vệ anh, “Anh ấy chăm chỉ, cẩn thận, có trách nhiệm, lại còn...”

“Đủ rồi, đủ rồi”, A Quý giơ tay lên ngăn Thu Thần lại, “Tôi không muốn nghe cô nói tốt cho hắn đâu. Tặng đá vừa xù xì vừa thô lậu ấy thì chỉ có người ngây ngô như cô mới đi thích thôi”.

“A Quý!”, Thu Thần vừa then vừa tức liền đấm vai anh ta một cái.

“Á!”, A Quý đột nhiên gào lên.

“Sao thế? Mới đâm nhẹ vậy mà đã đau à?”

“Không phải. Cô nhìn kia!”

Thu Thần nhìn ra phía cửa theo hướng tay của A Quý: “Á!”, lần này thì ngay cả cô cũng kêu lên.

Người bước vào là Thạch Chấn Vũ.

“Chết tiệt! Lại có chuyện trùng hợp thế này sao?”

Thu Thần vội vàng nhìn về phía Băng Lan, đôi uyên ương đó đang tay nắm tay, nhìn nhau đâm đuổi, hoàn toàn không để tâm tới mọi việc xung quanh.

“Lần này thì có kịch hay để xem rồi”, A Quý thì thầm bên...

Thạch Chấn Vũ không hề chú ý tới người ngồi ở góc quán, mà chỉ nhìn thấy cảnh vừa đánh đâm rồi lại thì thầm bên tai nhau của Thu Thần và A Quý, bắt giắc anh nghiêm mặt lại.

“Sao hôm nay anh lại tới?”, Thu Thần nhìn thấy Thạch Chấn Vũ bước tới gần, nở một nụ cười gượng gạo. “Hôm nay người đông, ồn ào lắm, hay là hôm khác anh tới nhé?”

Cô đang muốn đuổi anh đi sao? Từ lúc quen biết tới giờ chỉ ít giữa họ cũng có những điều ngầm hiểu. Thạch Chấn Vũ nhận ra ngay hành động của cô có gì đó không bình thường.

“Một ly whisky.” Anh muốn ngồi lại xem rốt cuộc cô định làm trò gì.

“Gì?”

“Sao? Em mở quán kinh doanh mà lại than người đông à?”

“Không, nhưng...”

Thu Thần còn chưa kịp nghĩ ra lý do để giải thích thì tiếng cười giòn tan từ góc quán vọng tới...

Anh nhìn thấy rồi.

Biểu hiện kinh ngạc trên khuôn mặt anh như đốt cháy hết nét băng giá nghiêm nghị thường ngày... sắc mặt anh bỗng tái xanh, sau đó sầm lại.

Tiếng ồn ào trong quán đã biến mất. Thu Thần ngẩng người nhìn Thạch Chấn Vũ, còn anh vẫn đang chăm chú nhìn Băng Lan.

Lúc này, điều tồi tệ nhất đã xảy ra – Sở Hạo đang nắm tay Băng Lan và cúi xuống hôn cô.

Trong lòng Thu Thần vang lên giọng nói: Thôi, xong rồi.

Thạch Chấn Vũ thu tay lại thành nắm đấm, cổ họng phát ra những tiếng khó chịu, gân xanh trên cổ cũng nổi rõ từng đường...

“Đợi đã! Không nên!”, Thu Thần kéo anh lại như ngăn một con thú dữ đang xông lên phía trước, “Bình tĩnh đi, xin anh!”.

Anh trừng mắt nhìn cô, ánh mắt điên cuồng ấy đủ khiến người ta sợ hãi, Thu Thần run run, nhưng cô vẫn cố gắng lấy hết dũng khí để nhìn lại anh.

Cô không muốn anh làm một việc mà sau này phải hối hận. Suy nghĩ đó đã giúp cô đứng vững để ngăn anh lại.

Thời gian dài như một thế kỷ đã trôi qua, cuối cùng anh cũng mím chặt môi, ánh mắt dịu lại. Biểu hiện đó chứng tỏ anh sẽ không xông tới giết chết anh chàng kia nữa.

Thu Thần thở phào. Nhưng thời gian nghỉ ngơi như thế không được lâu, cô thấy Băng Lan và Sở Hạo đứng dậy...

“Anh... anh tránh đi một chút!” Trong tình huống gấp gáp, cô liền kéo Thạch Chấn Vũ ra sau quầy bar, đưa anh vào phòng bếp, kéo rèm cửa lại, chỉ để lộ hai bàn chân.

“Chị Thu Thần!”, Băng Lan và Sở Hạo bước tới, hai người hoàn toàn không hay biết gì.

“Hôm nay chị bận, bọn em không quấy rầy chị nữa, để hôm khác em tới vậy.”

“Thế à? Vậy cũng được!” Thu Thần miễn cưỡng cười, thầm nghĩ: Đi mau! Đi mau! Có Trời mới biết được tôi còn có thể giữ được con thú điên cuồng đó bao lâu nữa.

Cô tính tiền một cách nhanh nhất có thể. Sở Hạo nói Băng Lan đợi ở quán, còn anh đi lấy xe.

“Anh ấy rất tuyệt phải không ạ?”, Sở Hạo vừa bước ra khỏi cửa, Băng Lan đã hứng khởi nói với Thu Thần.

“Hả...?” Cô ấy vừa nói gì? Thạch Chấn Vũ vẫn còn ở phía sau mà! Thu Thần bắt đầu thấy hơi choáng.

Băng Lan hoàn toàn không phát hiện ra thái độ gượng gạo của Thu Thần, đôi mắt cô long lanh lên mỗi khi nói về người yêu, niềm hạnh phúc như ánh sáng màu hồng đang bao quanh cô, hoàn toàn không còn cảm giác e dè hay thận trọng như mọi khi nữa.

“Chị Thu Thần, em rất yêu anh ấy! Chị đã từng có cảm giác yêu một người đến thế không ạ? Giống như tất cả cảm giác đều muốn bật ra khỏi lồng ngực, giống như chị có thể vì người đó mà làm tất cả mọi việc, giống như chị chỉ cần ở bên người đó mà không cần bất cứ thứ gì.”

“Trời ơi! Đại tiểu thư. Xin cô đừng nói nữa”, Thu Thần gào lên trong lòng.

“Em... đừng quá vội vàng thế.” Thu Thần nuốt nước bọt. “Em còn quá trẻ. Em cứ nghĩ là mình đang yêu, thực ra có rất nhiều lúc đầu óc mình mắc vào ảo tưởng tình yêu. Em thử nghĩ xem, Sở Hạo có thực sự hợp với em không? Anh Thạch đối tốt với em như thế...”

“Em chỉ coi anh ấy là anh trai!”, Băng Lan ngắt lời.

Thu Thần lặng người. Bởi Băng Lan của trước kia sẽ không bao giờ nói với thái độ mạnh mẽ như thế, xem ra lần này cô ấy rất nghiêm túc...

“Em biết làm như thế là vong ân bội nghĩa...”, Băng Lan tiếp tục sào nhào nói, “Em biết anh Thạch đối tốt với em, nhưng... em không thể ngăn được trái tim của mình. Em rất đau khổ, ông nội tạo cho em rất nhiều áp lực, anh Thạch cũng thế. Em không có cách nào nói thẳng với mọi người... em... nếu có thể lựa chọn... thì thà ngay từ lúc đầu đã không để Thạch gia nhận nuôi như thế”.

“Băng Lan, em nói hơi quá đáng rồi đấy!”, Thu Thần không nhịn được mà nói thay cho Thạch Chấn Vũ.

“Em xin lỗi!” Băng Lan cũng biết mình không nên nghĩ như vậy. “Em chỉ... chỉ là không biết nên làm thế nào... Chị Thu Thần, chị là người duy nhất mà em có thể nói thực lòng mình... Em thực sự không muốn lấy anh Thạch nhưng em không biết phải từ chối như thế nào... em không dám nói với anh ấy...” Nói tới đây giọng cô như nghẹn lại, trên khuôn mặt xinh đẹp lệ tuôn trào làm Thu Thần cũng không nỡ trách móc.

“Haizzz... thôi, chị đưa em ra ngoài vậy! Sở Hạo chắc cũng đưa xe tới rồi.”

Băng Lan khịt khịt mũi, ngoan ngoãn đáp lời: “Vâng!”.

Đưa Băng Lan lên xe của Sở Hạo an toàn, Thu Thần thở dài rồi quay vào cửa hàng.

Những gì phải đối diện đã đến.

Quả nhiên, cô nhìn thấy Thạch Chấn Vũ ở phía sau rèm cửa, A Quý mang cho anh một ly whisky, anh vẫn ngồi ở vị trí trước quầy bar, khuôn mặt ảm đạm đang uống từng ngụm rượu.

“Đừng uống như thế”, cô nắm bàn tay đang cầm cốc của anh.

Thạch Chấn Vũ ngẩng đầu lên.

Cô nhìn thấy khuôn mặt anh thể hiện rõ sự đau khổ và phẫn nộ. Thái độ điềm tĩnh đối với tất cả mọi chuyện của anh lâu nay bỗng chốc tan biến, chỉ còn lại sự thất vọng và kinh ngạc.

“Em đã biết lâu rồi sao không nói với anh?” Anh nắm vai cô, lạnh lùng hỏi. Trút mọi sự giận dữ lên cô.

Vai Thu Thần bị anh nắm đến nỗi đau nhói, nhưng cô không kêu lên. “Em... em xin lỗi.” Cô biết anh đang trút giận, nếu như thế có thể giúp anh thoải mái hơn một chút...

Anh trừng mắt nhìn cô hồi lâu, rồi bỗng bỏ tay và quay người đi.

“Anh đi đâu?”, Thu Thần vội hỏi. Tình trạng của anh bây giờ quả thực làm người ta lo lắng.

Thạch Chấn Vũ không đáp lời, bước ra khỏi Quan Ngoại mà không quay đầu lại.

* * *

Hai tiếng sau Băng Lan mới về tới Thạch gia. Sở Hạo đỗ xe trước cổng nhà để Băng Lan xuống.

“Mai anh tới tìm em được chứ?”, gạt cửa kính xe xuống, anh nói với Băng Lan.

“Em không biết. Mong là có thể ra ngoài được, nhưng vẫn không chắc chắn lắm...”, cô ái ngại nói.

“Anh thật không chịu được kiểu như thế này!”, Sở Hạo bực tức đập tay vào vô lăng. Anh ngẩng đầu lên, ánh mắt bực bội, “Em đi với anh nhé! Anh sẽ đưa em rời khỏi Thạch gia, như thế chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi!”.

“Không được”, Băng Lan hoảng hốt lắc đầu.

“Lan...” Sở Hạo định tính tiếp tục thuyết phục cô. Mấy cánh cửa của Thạch gia đang tối om bỗng rực sáng ánh đèn, Băng Lan tròn mắt lo sợ.

“Suyt! Anh nói nhỏ thôi, bị nghe thấy bây giờ. Anh mau về đi! Em sẽ liên lạc với anh sau, được không?”

“Nhưng...”

Băng Lan không nghe anh nói thêm gì nữa, vội quay người mở cổng đi vào.

“Ông nội!”

Vừa vào cổng đã thấy ông nội đứng trước mặt, Băng Lan giật mình, lại thêm sự áy náy của bản thân...

“Băng Lan, hôm nay cháu về hơi muộn. Đi chơi với bạn à?”, Thạch Trấn Đường hiền từ nhìn cô.

“À... vâng... cháu đi chơi cùng mấy bạn nữ trong lớp... đi nghe ca nhạc...”, Băng Lan ấp úng trả lời.

Đôi mắt thâm trầm đó vẫn không phát hiện ra biểu hiện của cô, ông chỉ cười nói: “Đi nghe ca nhạc là chuyện tốt, hơn nữa cháu lại học nhạc! Ngày còn bé, cháu chỉ có nói một câu là muốn học piano mà A Vũ không nói không rằng liền đi tìm cho cháu thầy giáo tốt nhất, mấy năm đó gia đình ta còn khó khăn, đến cả cơm ăn cũng chẳng đủ nhưng A Vũ vẫn ủng hộ cháu. Haizzz, A Vũ thương cháu thế, cháu đừng phụ lòng nó nhé, nghe không?”.

5. Chương 04

Chương 4

“Chúng ta kết hôn được không?”, anh nói.

Tôi biết, anh sẽ nói như thế, không phải vì yêu tôi, mà vì anh yêu “cô gái” đó.

Chỉ vì không muốn cô gái đó có cảm giác áy náy, anh chấp nhận rút lui, tất cả những điều anh làm đều vì cô ấy. Vì người con gái mình yêu mà lấy người anh không yêu, cũng chỉ có anh mới làm được việc ngốc nghếch đó.

Tôi biết rõ tất cả những điều ấy, nhưng lại không từ chối. Như vậy, phải chăng tôi ngốc nghếch hơn anh...

Autumn

“Sao lại là em?” Thu Thần vẫn như đang mơ.

“Anh không nghĩ là mình còn có thể tìm được ai khác. Anh chợt nhớ có lần em nói: Nếu như sau này kết hôn, em sẽ không bao giờ chọn người mình yêu nhất. Như thế, sao em không nghĩ tới chuyện lấy anh, anh

có thể cho em những thứ em cần. Anh có kinh tế ổn định, chúng ta nói chuyện với nhau rất hợp, anh và em cũng không có bí mật nào. Điều quan trọng nhất là chúng ta không yêu nhau, cũng không giống những lời em nói, yêu nhau thì dễ, sống với nhau mới khó, càng không có những mong đợi hão huyền.”

Sắc mặt Thu Thần nhợt nhạt. Anh không biết những lời mình nói làm tổn thương cô biết chừng nào, anh còn cho rằng những đề nghị mình đưa ra rất khẳng khái

Cô cảm thấy mình như một con bạc, trong tay đang nắm chặt lá bài cuối cùng, biết rõ khả năng mình thua là rất lớn nhưng vẫn không thể không chế được sự căm dỗ đó. Có thể lần này cô sẽ thắng... sẽ có tất cả những gì mình muốn...

Nếu thua thì sao? Chỉ ít cô đã thử... chỉ ít cô đã cho mình một cơ hội...

Tim cô đập mạnh.

“Nếu em không đồng ý thì sao?” Cô cố mỉm cười, nhưng hai tay vẫn nắm chặt ly cafe.

Thạch Chấn Vũ chau mày.

“Vậy anh phải vất vả đi tìm người khác rồi.”

Cô có thể để anh vì nguyên nhân ngu xuẩn đó mà kết hôn với người phụ nữ khác sao? Trong đầu cô lập tức vang lên câu trả lời : Không được!

“Chúng ta kết hôn đi!” cô nói.

Lẽ nào đúng như lời A Quý nói: Đêm trăng tròn, người ta đều có thể làm những việc điên cuồng?

Chiều hôm sau, Thu Thần ngồi trong quán, khách không đông, còn cô thì cứ ngây người ra. “A Thần! Này! Hello!” Đôi tay hươ hươ trước mặt hồi lâu mới kéo cô trở về với hiện thực. “Ồ? A Quý? Tới rồi đây à?”

A Quý cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Thứ nhất, hôm nay anh đến muộn, là buổi trưa, thời gian bận nhất trong ngày nhưng Thu Thần không hề quát mắng. Thứ hai, cô mặc áo phục, áo len, nhìn giống như một cô bé học sinh. Thứ ba, cô gấp tất cả giấy ăn trong quán thành hạc giấy.

“Cô sao thế?”, A Quý hỏi to, giật tờ giấy ăn trên tay cô.

Thu Thần cúi đầu xuống, mặt ửng đỏ.

“Cô hôm nay lạ lắm! Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Thu Thần ngẩng đầu lên, ánh mắt khác hẳn thường ngày.

“Này, A Quý, nêu tôi nói tôi muốn kết hôn thì anh nghĩ thế nào?”

A Quý bỗng trừng mắt: “Cô quyết định chuyện này lúc nào đây? Sao từ trước giờ tôi chưa từng nghe cô nói? Cô kết hôn với ai?”.

Thu Thần lè lưỡi: “Tặng đá đó tới qua cầu hôn tôi”. A Quý càng kinh ngạc, sau đó chau mày, cuối cùng là tức giận: “Chẳng phải tới qua anh ta mới biết cô gái đó có bạn trai sao?”.

Thu Thần nuốt nước bọt, kể hết chuyện tới qua cho A Quý nghe, quả nhiên phản ứng của anh là:

“Cô bị dở hơi à. Việc như thế mà cô cũng đồng ý sao?”, A Quý quát lên.

Thu Thần bặm môi lại, hai tay đan vào nhau thật chặt. Lúc này cô không còn là một người phụ nữ kiên cường mạnh mẽ như trước, mà là một cô bé ngây thơ, không có chỗ dựa...

“Tôi cũng có thiệt đâu! Anh ấy giàu như thế hơn nữa quan hệ của chúng tôi rất tốt. Điều quan trọng nhất là anh ấy không can thiệp tới sự tự do của tôi. Kết hôn với anh, tôi chẳng mất gì mà còn có lợi nữa. Nếu ly hôn thì cũng có thể kiếm được một khoản tiền kha khá”, Thu Thần không ngừng thuyết phục A Quý nhưng dường như là đang thuyết phục chính mình.

A Quý có bị cô thuyết phục không? Đương nhiên là không. Chỉ thấy đôi mắt anh chứa đầy tức giận.

“Bình thường cô thông minh lắm cơ mà, còn làm cố vấn tình yêu cho khách hàng nữa, những lời nói ra đều thấu tình đạt lý. Không hiểu sao cứ liên quan tới tảng đá ấy thì IQ của cô lại tụt xuống như học sinh tiểu học thế hả? Cái kiểu kết hôn ấy có chấp nhận được không? Có là đầu đất thì cũng biết..”

“Này! Đừng nói nữa” Thu Thần ngăn anh ta lại, “Anh ấy tới rồi kìa!”.

“Ai”

A Quý quay đầu lại, thấy Thạch Chấn Vũ đang bước vào.

“Anh đến đây làm gì?”

“Hôm nay tôi cùng anh ấy ra mắt ông nội”, Thu Thần nói nhỏ.

“Cô nói gì? Trời ạ! Sao ngốc thế”, A Quý gõ lên trán Thu Thần.

Thạch Chấn Vũ không nghe thấy hai người nói gì, nhưng cảnh đó đã lọt vào mắt anh.

Anh rất ngạc nhiên khi thấy Thu Thần cũng có dáng vẻ nhút nhát, yếu đuối như một cô bé, hoàn toàn khác với những gì anh thường thấy. Không biết tại sao mà anh có cảm giác rất khó chịu.

“Hi! Anh tới rồi!” Đối diện với Thạch Chấn Vũ, cô mỉm cười đầy tự tin “Có thể đi được chưa?”, Thạch Chấn Vũ hỏi.

“Vâng” cô quay đầu nói với A Quý.

“Anh trông quán nhé, tôi tôi mới về!”

“A Thần, cô...”

Xem ra A Quý vẫn muốn thuyết phục cô nhưng Thu Thần đã đứng dậy, nắm tay Thạch Chấn Vũ. Cô không muốn nghe những lời của A Quý vì không muốn thừa nhận những điều A Quý nói là đúng...

“Bye!”, cô vội vàng kéo Thạch Chấn Vũ đi ra như đang trốn chạy.

* * *

Đây là lần đầu tiên Thu Thần tới nhà Thạch Chấn Vũ. Anh đưa cô đi tham quan công ty của mình trước.

“Đây là địa điểm chính của công ty vận tải, không tính những lái xe ở ngoài, khoảng hơn năm mươi nhân viên trong phòng làm việc, ngoài ra công ty còn có các chi nhánh ở các quận huyện trong toàn tỉnh...”, anh vừa đi vừa giới thiệu.

Nhân viên trong phòng làm việc lần đầu tiên thấy ông chủ đi cùng một cô gái, ai cũng hiếu kỳ mà lén lén lút lút nhìn cô.

Thu Thần bắt gặp vài ánh mắt đang nhìn mình, cô không ngại ngần mỉm cười và vẫy tay chào họ.

Nụ cười của cô lập tức được đáp lại, có vài người cũng mỉm cười vẫy tay với cô, nhưng khi thấy thái độ nghiêm túc của ông chủ thì họ lại cúi đầu xuống như chuột nhìn thấy mèo.

Hai người rời khỏi phòng làm việc, đi xuống căn nhà phía sau. Vừa bước ra ngoài, trong phòng lập tức vang lên những tiếng xì xào bàn tán. Thạch Chấn Vũ chau mày, Thu Thần lại cười ngặt nghẽo.

Này, chắc anh là một ông chủ khó tính lắm đấy nhỉ? Nếu không, sao nhân viên lại sợ anh đến thế?”

Anh càng chau mày hơn: “Đâu có. Anh không biết. Lúc nào anh cũng trả lời mọi người như thế.”

“Anh này!”, cô lấy tay day day lên chỗ giữa hai lông mày của anh, “Vấn đề ở chỗ thái độ của anh lúc nào cũng như hăm dọa người khác ấy”

Anh rất cao, cô phải nhón chân lên mới có thể chạm vào mặt...

Thạch Chấn Vũ ngửi thấy hương thơm của phái nữ, bàn tay mềm mại và mát dịu ấy chạm vào anh, đem đến cho anh cảm giác rất thoải mái

Anh không quen gần gũi với người khác như thế, nhưng hành động của cô rất tự nhiên.

Thạch Chấn Vũ sững sờ một lúc, suy nghĩ về vấn đề này...

“Tiếp theo là đi thăm ông nội anh phải không? Ông là người thế nào? Có phải rất khó tính không?”

Thu Thần không có cảm giác khó xử giống anh. Anh lắc đầu, bỏ qua suy nghĩ vẩn vơ đó.

“Yên tâm”, anh cho cô một câu trả lời ngắn gọn mà chắc chắn.

Yên tâm mới lạ! Thu Thần đang ngồi trong phòng khách của Thạch gia, đối diện với một cụ ông tóc bạc đang thở hổn hển và trừng mắt nhìn cô.

“Anh điên rồi à? A Vũ! Người anh đưa về là như thế nào? Anh nhìn cô ta xem, có điểm nào sánh được với Băng Lan nhà này chứ? Có phải cô ta đã bỏ bùa anh rồi không, nếu không thì sao anh lại bị loại con gái này mê hoặc hả?” Ông nội trừng mắt nhìn Thu Thần và không ngừng quát mắng Thạch Chấn Vũ, hoàn toàn không nể mặt Thu Thần.

Thạch Chấn Vũ biết trước ông mình sẽ không đồng ý, nhưng không ngờ ông lại làm khó Thu Thần đến thế.

Thạch Chấn Vũ nhăn mặt bực tức nói

“Thu Thần là người tốt, cháu đã quyết định lấy cô ấy”.

“Tôi không đồng ý”, Thạch Trấn Đường quát lớn, “Ngoài Băng Lan ra, tôi không chấp nhận bất cứ ai làm cháu dâu hết!”.

“Ông...”, Băng Lan ở bên cạnh sợ sệt nói, “Ông đừng như thế.. chị Thu Thần thật sự rất tốt... chị ấy rất có năng lực, còn mở một quán rượu nhỏ, cháu cũng thường xuyên tới quán để nói chuyện với chị ấy”.

“Cháu cũng nói giúp cô ta?”, Thạch Trấn Đường giẫm chân tức giận. Ông quay lại chăm chăm nhìn Thu Thần: “Hừ! Loại con gái như cô thật lợi hại! Ngay cả Băng Lan cũng bị cô mua chuộc. Nhưng cô không qua nổi mắt lão già này đâu, phụ nữ mở quán rượu thì có gì tốt đẹp? Thạch gia chúng tôi không bao giờ chấp nhận loại người lai lịch bất minh làm cháu dâu! Tôi không chấp nhận, tuyệt đối không chấp nhận!”.

Mấy câu nói cuối của ông giống như thuốc nổ làm nổ tung suy nghĩ của cô.

Sự nhần nhện của mỗi người đều có giới hạn. Ngay từ lúc bước vào cửa cô đã tự nhủ, phải để lại ấn tượng tốt đối với người thân duy nhất của Thạch Chấn Vũ. Cô tự dặn lòng phải nhẫn nhịn, nhẫn nhịn. Nhưng Tổng Thu Thần cô không phải dạng chỉ biết câm lặng nghe mắng chửi hay để yên cho người khác đánh đập.

Cô ngẩng đầu, đôi môi hồng nở nụ cười tự tin.

“Ông nội, cháu rất xin lỗi vì không phải là cháu dâu lý tưởng của ông. Thật tiếc, cháu định sau khi kết hôn với anh Chấn Vũ, sẽ phụng dưỡng ông. Ông đã không thích cháu như vậy thì chúng cháu đành chuyển ra ngoài để ở thôi.”

Cô liếc mắt qua Thạch Chấn Vũ, cố tỏ vẻ đáng thương nhìn anh.

“Em xin lỗi, anh Vũ, anh cũng thấy rồi đó, ông nội không thích em, nếu miễn cưỡng ở chung với nhau thì khó lắm, anh thấy đúng không?”

Thạch Chấn Vũ sững sờ, không ngờ Thu Thần sẽ có phản ứng như thế. Anh kinh ngạc nhìn ông nội không biết nên nói thế nào. Sau đó anh cũng mỉm cười.

“Ừ, Anh đã nói là ông nội khó tính lắm mà em còn cố tình muốn sống chung. Xem ra chúng ta nên đi đặt cọc căn hộ hôm trước thôi.”

“Đợi... đợi chút! Anh chị đang nói gì? Muốn ra ngoài ở? Ai cho phép anh chị?”, Thạch Trấn Đường hoảng hốt, ông chưa từng nghĩ rằng đứa cháu duy nhất lại không muốn sống cùng mình.

“Ông nội”, Thạch Chấn Vũ nghiêm túc nói, “Cháu sẽ lấy Thu Thần cho dù ông có đồng ý hay không. Nếu ông chấp nhận cô ấy thì chúng ta sẽ sống chung, còn không thì chúng cháu sẽ chuyển ra ngoài”.

Hai ông cháu trừng mắt nhìn nhau, hai khuôn mặt như đều được viết lên hai chữ - kiên định!

Thạch Trấn Đường hiểu rõ, Chấn Vũ vẫn luôn là người có chủ kiến, bản thân ông cũng không thể lay chuyển được ý định của cháu trai. Bây giờ lại thêm một cô gái lợi hại không biết ở đâu ra nữa... Thật đáng ghét!

“Được! Nếu anh muốn thì cứ lấy! Tôi quản không nổi. Có điều, sau này nếu anh hối hận thì đừng nói tôi không nhắc nhở anh”, Thạch Trấn Đường bực tức nói. Ông lại trừng mắt nhìn Thu Thần, rồi tức giận quay về phòng mình.

Thăng rồi, Thu Thần lặng nhìn theo bóng của ông nội, cô có chút nghi ngờ, hoang mang. Vừa rồi mình ứng đối lạnh lợi, giờ mới thấy điều mình làm rất bạo dạn và ngang ngược...

Cô bắt gặp ánh mắt của Thạch Chấn Vũ, một cuộc đối thoại không lời...

“Có phải vừa rồi em hơi quá đáng không?”

“Không, em làm rất đúng.”

Hai đôi mắt cùng ánh lên nét cười

“Chị Thu Thần”, giọng nói của Băng Lan phá tan sự yên lặng đó.

Khuôn mặt cô ứng hồng, ánh mắt đen láy tràn đầy niềm vui. Cuối cùng Băng Lan cũng có thể hỏi câu mà cô thắc mắc bấy giờ:

“Trời ạ! Chuyện này xảy ra từ khi nào vậy? Hai anh chị yêu nhau từ bao giờ? Hôm qua nghe anh Thạch nói anh chị sắp kết hôn, em giật cả mình.”

Thu Thần và Thạch Chấn Vũ nhìn nhau. Cô nhún vai, cười nói:

“Tmh yêu đến bất ngờ như thế đấy. Anh chị cũng quen biết nhau lâu rồi, bỗng thấy chung sống với người luôn bên mình là chuyện tốt, thế là quyết định thôi. Ngay cả bản thân chị cũng chẳng dám tin nữa là.”

Cái cơ này chỉ có cô gái ngây thơ như Băng Lan mới tin. Cũng có thể, người ta luôn tin những điều mà người ta muốn tin.

Băng Lan vui vẻ nói:

“Tốt quá, thế thì tốt quá! Em mừng cho hai người!”, nắm lấy tay Thu Thần, cô nói nhỏ, “Em còn lo... lo anh Thạch đối với em...”

Mặt Băng Lan ứng đỏ “Thật ngại quá, chị Thu Thần, lúc ấy em còn nói với chị những câu nói quái gở, chị quên đi nhé! Là em ngộ nhận... lại còn lo lắng bao lâu nay. Em thật ngốc phải không?”

Thu Thần thực sự không biết nên nói gì.

Cô quay đầu, thấy Thạch Chấn Vũ đang nhìn thẳng về phía trước, khuôn mặt nghiêm túc không chút cảm xúc. Anh nắm chặt tay... Trong lòng cô lại nhói đau.

Không biết gì là một điều hạnh phúc. Cô gái đó không biết người đàn ông kia đã làm những gì cho mình, vì thế cô có thể hưởng niềm vui vẻ trọn vẹn.

“Dù sao thì cũng chúc mừng anh chị!”, hoàn toàn không cảm thấy sự ngượng ngùng của hai người trước mặt, Băng Lan vừa cười vừa nói, “Em rất vui vì chị là chị dâu em, thôi em không làm phiền hai người nữa.” Nói xong Băng Lan vui vẻ chạy đi.

Thạch Chấn Vũ nhìn theo bóng dáng cô... dần dần mất hút..

Thu Thần nhìn anh chăm chú.

Một tháng sau, vào một buổi tối thứ Sáu, Thu Thần và A Quý kéo cửa sắt xuống, dán lên tường một tờ giấy đỏ.

Ngày mai, quán đóng cửa, nghỉ ba ngày.

“Này, Thu Thần“, A Quý lo lắng nhìn tờ giấy đỏ đó, “Cô quyết định làm thế thật à? Bấy giờ hối hận vẫn còn kịp đấy!”.

A Văn đứng cạnh A Quý cũng đang nhìn tờ giấy đó.

“Nếu bỏ cưới thì có thể tới nhà chúng tôi, còn tặng đá đỏ tôi nói giúp một tiếng là được rồi”

Ánh mắt của Thu Thần từ tờ giấy đỏ chuyển sang hai người kia đầy bức dọc.

“Này, tôi muốn kết hôn đây! Hai người không thể thực lòng chúc phúc cho tôi được à? Ai muốn bỏ cưới? Đừng nói mấy lời xui xẻo như thế nữa, được chứ?”

A Văn và A Quý nhìn nhau, nhún nhún vai.

“Được rồi, A Thần, không phải miễn cưỡng làm gì!”

“Đúng rồi, có điều đây là chuyện cả đời, không được quyết định trong lúc nóng giận đâu.”

“Tôi không vì nóng giận mà quyết định”, Thu Thần nghiêng răng nói.

“Không phải vì nóng giận thì vì cái gì?”, A Văn chau mày.

“Đúng đây! Rõ ràng biết người ta không yêu mình...”

“Đủ rồi! Hai người cứ tàn nhẫn thêm chút nữa đi!”

Có hai người bạn quá hiểu mình đôi khi lại khiến mình khó chịu!

Hai anh chàng đẹp trai ấy cuối cùng cũng yên lặng, liếc nhìn cô.

”Được rồi! Được rồi, cô thông vai xuống về như đầu hàng.

“Hai người nói đều đúng. Tôi biết quyết định của mình rất nguy hiểm, nhưng hai người có biết đây có thể là cơ hội cuối cùng, cũng có thể là duy nhất của tôi không, tôi không muốn bỏ lỡ. Cho dù anh ấy cưới tôi không phải vì tình yêu, thì tôi cũng có mất gì đâu? Tôi trở thành vợ của anh ấy, có thể danh chính ngôn thuận ở bên anh ấy, lúc nào nhớ là có thể gặp, tôi không phải đè nén tình cảm của mình. Mấy ai yêu đơn phương có thể hạnh phúc giống tôi? Vả lại hai người cũng bị quan quá đấy. Biết đâu khi chung sống với nhau, anh ấy sẽ yêu tôi; biết đâu một thời gian ngắn nữa anh ấy sẽ quên Băng Lan; và nói không chừng chúng tôi sẽ sống rất hạnh phúc, vui vẻ. Không thử thì làm sao biết được?”

“Tôi không biết cô là một con bạc đấy!”, A Văn càng mím chặt môi.

“Lý trí của cô để đâu hết rồi? Chẳng phải từ sáng tới tối cô đều rao giảng cái gì mà không muốn cưới sao?”

Thu Thần gượng cười.

“Tôi thừa nhận tôi là một kẻ lừa đảo, tôi thừa nhận tôi hèn nhát, không kiên định. Hai người đừng lo lắng cho tôi nữa, được không? Tôi sẽ không sao. Tôi đã quyết định cố gắng làm một người vợ tốt của anh ấy cho dù kết quả như thế nào, chí ít tôi cũng đã cố gắng.”

A Văn và A Quý lặng yên. Không phải vì hai người bị thuyết phục, mà bởi vẻ điềm tĩnh trên khuôn mặt Thu Thần. Họ biết rằng cô sẽ không thay đổi ý kiến.

“Được rồi! Cô cũng về sớm đi. Ngày mai còn phải dậy sớm để trang điểm, làm tóc nữa.”

Vẫy tay chào hai người, Thu Thần quay đi. Cô thẳng lưng, tư thế tao nhã, như một nữ chiến sĩ kiên cường.

Cô là một chiến sĩ chiến đấu vì tình yêu.

“Cô ấy rất dũng cảm.” A Quý lẩm bẩm.

“Cũng rất ngu xuẩn”, A Văn chêm lời

Buổi sáng hôm sau, Thu Thần ở trong phòng mình chờ Thạch Chấn Vũ tới đón. Mấy người chị em đang cười cười nói nói giúp cô làm tóc, trang điểm. Bởi người thân của Thu Thần đều không còn, hơn nữa nhà Thạch Chấn Vũ cũng neo người, bởi thế họ tổ chức đám cưới đơn giản. Điều khiến Thu Thần lo lắng... đó là hai người đều quyết định hôn lễ không quá phô trương, nhưng Thạch Chấn Vũ vẫn kiên quyết phải có những nghi thức bình thường và vẫn không thể tránh được bánh kẹo, trang sức, áo cưới, thậm chí là ảnh cưới.

Hôm chụp ảnh cưới, cô thấy anh vô cùng ngượng ngùng. Đa phần đàn ông đối với việc chụp ảnh đám cưới đều cảm thấy rất vô vị và không hiểu tại sao phụ nữ lại nhất quyết làm việc ấy. Nhưng trong quá trình chụp ảnh cô lại nhìn thấy sự quan tâm của anh. Đối với tất cả những việc cô làm, anh đều nhẫn nại, điều đó làm cô rất cảm động. Đây là lần đầu tiên cô có thể mong chờ - có lẽ, hôn nhân của họ sẽ thành công...

“Chị Thu Thần, chị đẹp thật!”, Băng Lan cất lời khen ngợi khi Thu Thần đã trang điểm xong.

Thu Thần hôm nay quả thực đẹp hơn những ngày thường. Bộ váy cưới màu trắng hợp với thân hình thanh mảnh càng tôn thêm vẻ yêu kiều của cô, trang điểm vừa đẹp, mái tóc búi cao, trang nhã, lại thêm khăn choàng đầu đơn giản, những thứ này đều do cô tự thiết kế. Hiệu quả của việc kết hợp đó cũng đủ để chứng tỏ cô quả thực là người tinh tế.

“Cảm ơn!” Thu Thần mỉm cười với Băng Lan, quay một vòng, hài lòng nhìn mình trong gương.

“Chú rể tới rồi!”, A Quý ở ngoài cửa nói vọng vào.

Thạch Chấn Vũ bước vào cửa, Thu Thần đứng dậy đón anh.

Trong tay anh cầm một bó hoa bách hợp lúc nhìn thấy Thu Thần, anh bỗng ngây người không nói nên lời.

“Hi!” Thu Thần cảm thấy dáng vẻ của anh rất thú vị.

“Em... thật đẹp...” Anh nghẹn lời, hai má có chút ửng hồng. Anh bỗng thấy căng thẳng khi Thu Thần đứng bên. Quen biết cô đã lâu như thế nhưng chưa bao giờ anh chú ý quan sát, hóa ra cô đẹp như vậy. Thậm chí anh còn không chú ý tới Băng Lan đang ở bên...

Thu Thần sững sờ rồi nở nụ cười vui vẻ. Cô thực sự vui, bởi cô biết anh vì cô mà má ửng hồng, tim anh cũng vì cô mà đập rộn ràng...

“Đồ ngốc!”, cô đáp nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào, sung sướng.

Thạch Chấn Vũ nắm tay cô, cô cũng nắm chặt tay anh. Cô sợ nếu không nắm tay anh thì sẽ bị bay lên trên trời trong niềm vui sướng.

Lễ cưới đơn giản nhưng long trọng. Thu Thần vẫn còn đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc, cho dù nét mặt của ông nội có phần khó chịu nhưng điều đó không ảnh hưởng gì tới tâm trạng của cô.

Lúc trao nhẫn cưới, Thạch Chấn Vũ lồng vào ngón áp út của cô một chiếc nhẫn được thiết kế rất trang nhã, sự cẩn thận và dịu dàng của anh làm cô cảm động. May mà có chiếc khăn choàng che bớt nên anh không chú ý đến niềm hạnh phúc vô bờ trong đôi mắt cô.

Sau khi Thu Thần đeo nhẫn cho anh, anh kéo khăn choàng lên rồi hôn cô.

Đôi môi khô nhưng ẩm áp đó nhẹ nhàng đặt lên môi cô, dịu dàng, cẩn trọng.

Anh không ngờ môi của cô lại ngọt ngào đến thế. Anh phát hiện mình đã chìm đắm trong mùi thơm của cô, không muốn buông cô ra, và càng không muốn nhanh chóng kết thúc nụ hôn này như thế.

Anh tìm viền môi cô, chiếm lấy vị ngọt ngào của đôi môi ấy; đắm chìm trong nụ hôn, quên cả thời gian, không gian... cho tới lúc có người ho hắng.

Anh bỗng buông cô ra, trong ánh mắt Thu Thần có sự kinh ngạc nhưng lại không có ý trách cứ. Ánh mắt cô long lanh, đôi môi vì sự chiếm hữu của anh mà đỏ mọng, cảnh tượng đẹp đến ấy làm rung động lòng người...

Anh không biết vì sao hôm nay mình lại có cảm giác khác khi nhìn Thu Thần như thế. Đây là lần thứ hai anh vì cô mà trái tim đập loạn nhịp, hồi hộp. Bởi từ hôm nay, cô không còn là bạn mà trở thành vợ anh rồi chẳng?

“Tốt rồi, đừng kè cà nữa, chuẩn bị về thôi!”, giọng nói thô lỗ và khó chịu của Thạch Trấn Đường làm đứt dòng suy nghĩ của Thạch Chấn Vũ.

Anh cảm thấy mừng thầm vì bị ông ngắt mạch suy nghĩ của mình. Anh có dự cảm, tốt nhất là không nên tìm hiểu sâu vấn đề này nữa.

Khi sắp bước ra khỏi phòng cưới, Thạch Chấn Vũ mới chú ý tới chàng trai đi cạnh Băng Lan... Là chàng trai hôm đó, người yêu của Băng Lan.

Lúc đứng đợi xe, Băng Lan đưa người đó tới trước mặt họ.

“Ông nội, anh Thạch, cháu xin giới thiệu với mọi người, đây là anh Sở Hạo, là... là bạn cháu.” Qua thái độ ngưỡng chừng ấy, có thể dễ dàng nhận ra chàng trai đó không chỉ là bạn bình thường của cô.

Điều mà không ai ngờ là Băng Lan lại chọn thời cơ này để giới thiệu Sở Hạo với mọi người, bao gồm cả Thu Thần.

Không thể không thừa nhận đây là một lựa chọn cực kỳ thông minh, bởi Thạch Chấn Vũ và ông nội dù có suy nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không tức giận vào lúc này.

Có điều...

Thu Thần có cảm giác như có người vừa tắt nguồn điện đi, đang say sưa xem phim thì đột nhiên màn hình tối đen, từ trong giấc mộng ngọt ngào quay về với hiện thực.

Thạch Chấn Vũ nắm tay cô thật chặt... anh lạnh lùng, trừng mắt nhìn Sở Hạo. Điều mà cô đang nhìn thấy trên nét mặt anh... là ghen tuông sao? Thế thì vừa nãy có phải gương mặt cô cũng có biểu hiện giống thế không?

“Chào em, cảm ơn em đã tới dự hôn lễ của anh chị”, Thu Thần mỉm cười nói với Sở Hạo.

“Chúc mừng anh chị”, Sở Hạo cười để lộ hàm răng trắng.

Thu Thần không biết lúc này Thạch Chấn Vũ đang có tâm trạng như thế nào khi nghe câu chúc mừng ấy. Cô hiểu tốt nhất là bây giờ nên kéo anh đi chỗ khác.

“Cảm ơn em, giờ anh chị đi đây, xe tới rồi.”

Thạch Chấn Vũ vẫn không tỏ thái độ gì.

“Chấn Vũ!”, Thu Thần kéo tay anh.

Lúc lâu sau, ánh mắt của anh mới rời khỏi Băng Lan và Sở Hạo.

“Xe tới rồi”, Thu Thần nhắc lại một lần nữa. Cô không biết phải làm thế nào để tiếp tục giữ nụ cười trên khuôn mặt mình, khóe miệng cay cay, lòng cũng chua xót.

Sở Hạo cùng Băng Lan đi về nhà họ Thạch. Ông nội bước vào cổng, không nói không rằng đi vào phòng và đóng cửa lại. Ông không chỉ bất mãn với cuộc hôn nhân của Chấn Vũ, mà còn tức giận hơn khi thấy Băng Lan bị người khác cướp mất.

Hành động mất lịch sự của ông nội cũng không ảnh hưởng tới tâm trạng của Thu Thần, điều thực sự làm cô rớt xuống đáy vực là tình cảm của Thạch Chấn Vũ.

Từ lúc Sở Hạo xuất hiện, không lúc nào Chấn Vũ rời mắt khỏi hai người. Giống như đang chờ Sở Hạo làm một hành động gì đó không đúng, khi ấy anh sẽ lập tức xông lên cho cậu ta vài đấm.

Thu Thần bắt đầu nghi ngờ, liệu quyết định kết hôn của mình có đúng không.

“Anh đưa em về phòng nghỉ ngơi một chút”, Thạch Chấn Vũ nói với Thu Thần.

Haizzz! Chối ít anh ấy cũng không quên sự tồn tại của mình, cô tự an ủi

“Vâng”

Phòng ở tầng hai. Trước khi kết hôn Thạch Chấn Vũ đã đưa cô đến xem phòng. Bên cạnh phòng của anh có một phòng trống trước kia dùng để làm phòng khách, anh nói để cô dùng phòng đó. Tuy cảm thấy hụt hẫng đối với quyết định ngủ riêng của anh, nhưng lúc đó Thu Thần lại không nói gì.

“Ở đây.”

Thu Thần theo Thạch Chấn Vũ đi đến căn phòng có dán chữ hỷ ở trước cửa. Cô ngây người nhìn vào bên trong, cảm thấy bất ngờ...

“Anh làm... làm thế này từ lúc nào vậy.” cô lẩm bẩm. Cô không dám tin vào mắt mình, căn phòng rộng rãi, bức tường ngăn giữa phòng ngủ và phòng khách đã bị phá đi từ lúc nào, nơi đặt tủ quần áo trước đây giờ đã trở thành một phòng thay đồ.

Thu Thần như đang mơ, cô bước vào phòng... nhìn những sự thay đổi đó.

Một bên bức tường trong phòng thay đồ được thiết kế thành tủ quần áo. Tủ có bốn ngăn hai ngăn tủ để quần áo nam, hai ngăn còn lại vẫn trống. Ngoài ra trong phòng còn đặt một bàn trang điểm. Cách trang trí của anh vốn tạo cho người khác cảm giác đơn giản mà mạnh mẽ, bây giờ vì những đồ dùng mới này mà trở nên ấm áp và nữ tính hơn.

Thu Thần bước vào phòng tắm, trong đó cũng có chiếc tủ hai ngăn, một ngăn để đồ dùng của anh, một ngăn để trống..

“Từ lúc quyết định kết hôn với em, anh đã gọi người tới sửa sang lại. Xin lỗi vì anh tự ý thay đổi thế này mà không hỏi ý kiến của em.”

Thạch Chấn Vũ nhìn Thu Thần lặng yên đứng đó, bỗng thấy bất an.

“Nếu như em không thích, chúng ta có thể thay đổi... nếu như em còn muốn gì khác nữa...”

“Không! Thế này quá tốt rồi!”, Thu Thần quay lại, vội vàng ngắt lời anh.

Thạch Chấn Vũ ngây người. Lại một lần nữa anh có cảm giác trái tim mình đập dữ dội. Anh chưa từng thấy cô biểu hiện như thế bao giờ, hai tay cô đặt trên ngực, đôi mắt như có màn sương long lanh.

Anh không biết mình đã làm gì, nhưng chắc chắn là cô rất vui.

Vì anh sửa sang lại căn phòng này chẳng? Thạch Chấn Vũ nghi ngờ. Nhưng bất luận là như thế nào, anh nguyện làm mọi điều để được nhìn thấy cô vui mừng như thế.

“Cảm ơn anh, anh đối với em thật tốt!” Thu Thần ôm lấy gò má anh, bất ngờ đặt lên môi anh một nụ hôn. Thạch Chấn Vũ vẫn ngạc nhiên đứng đó, Thu Thần gục đầu lên vai anh, ôm anh thật chặt. Đây là lần đầu tiên cô thể hiện tình cảm và sự cảm động của mình...

Những điều anh làm quá ý nghĩa đối với cô. Tuy kết hôn với cô chỉ là một quyết định nhất thời, nhưng anh không phải là người tùy tiện hứa hẹn thề thốt. Chia đôi, tất cả mọi thứ trong căn phòng này đều được chia đôi. Điều này không chỉ thể hiện anh là người sống ngăn nắp, mà còn chứng tỏ anh thực sự chấp nhận cô bước vào cuộc sống của mình, tôn trọng cô, cùng cô chia sẻ mọi điều.

“Đủ rồi... thế là đủ rồi.” Thu Thần mím môi, đôi mắt nhòe lệ.

“Em nói gì?” Cô ôm anh thật chặt, tựa đầu vào vai anh, không biết nói gì. Thạch Chấn Vũ hoang mang, không hiểu vì sao Thu Thần hôm nay lại khác với cô gái mà anh đã quen biết năm năm đến thế.

“Không có gì”, cô lắc đầu.

Vừa nãy, thái độ của anh đối với Sở Hạo làm tâm trạng của cô như rớt xuống vực sâu, còn bây giờ khi nhận được sự quan tâm của anh, cô lại phấn chấn tinh thần.

Cô là một phụ nữ rất dễ hài lòng!

Cô nghĩ rằng Thạch Chấn Vũ cũng hiểu điều này.

6. Chương 05

Chương 5

Bắt đầu rồi.

Cùng anh bước vào ván bài này.

Em không biết kết quả sẽ như thế nào, chỉ biết cố gắng hết mình.

Autumn

Đêm đã khuya. Thu Thần tắm xong, gột bỏ lớp trang điểm dày cộm trên khuôn mặt, lúc đó cô mới có cảm giác khoan khoái. Vì bữa tiệc tối hôm đó được tổ chức ở một địa điểm ngay gần bãi đỗ xe của công ty, có chừng bốn, năm chục bàn tiệc. Nhân viên trong công ty của Thạch Chấn Vũ đã chiếm hơn ba mươi bàn, lại thêm một số khách hàng và các chủ doanh nghiệp khác cũng đến.

“Mấy anh lái xe đó tửu lượng tốt thật...”, ngồi trước bàn trang điểm, cô nhớ lại cảnh chuốc rượu khi nãy mà thấy sợ. Nhưng cũng không thể trách người ta được, cô là người thích ồn ào, chẳng bao lâu đã làm quen và nói chuyện thân tình với những nhân viên đó.

“Haizzz... mới bữa đầu tiên mà đã mất hết hình tượng rồi.” Ôm đầu bần khoản, cô lại nghĩ đến khuôn mặt khó chịu của ông nội. Chắc hẳn ông sẽ coi cô là loại con gái không đứng đắn, việc cô mở quán rượu vốn đã bị ông chẳng coi ra gì rồi.

Thạch Chấn Vũ có giống ông nội khi nghĩ rằng cô dâu mới này quá hoạt bát không? Có thể anh cũng chẳng chú ý gì tới cô, bởi cô thấy ánh mắt của anh tối nay hướng về Băng Lan và Sở Hạo.

Haizzzz...

“Cố lên, Tổng Thu Thần! Mi đã hứa với mình rồi!”, cô vỗ vỗ hai má, tự nói với mình trong gương.

Có tiếng ồn ào ngoài cửa, Thạch Chấn Vũ được mọi người đỡ, lảo đảo bước vào phòng.

Trước khi Thu Thần lên tầng, vài người bạn thân ở phòng khách đang kéo anh ra để chuốc rượu, tửu lượng của Thạch Chấn Vũ tuy cao nhưng cũng không thể địch nổi với nhiều người như thế.

Sau một trận cười đùa thỏa thích, mọi người mới chịu nhường chỗ cho đôi vợ chồng mới cưới.

“Anh có sao không?”

Mặt anh ửng đỏ. Anh đứng yên không nói, nét mặt còn nghiêm túc hơn thường ngày.

Cô cảm thấy đáng vẻ của anh rất lạ...

“Có cần đi tắm trước không?” Cô bước tới gần anh, nhẹ nhàng chạm vào cánh tay anh, cả người anh liền ngã xuống người cô.

“Á!” Trời ơi! Anh ấy nặng quá, bị cả cơ thể nặng hơn chín mươi cân đè lên khiến cô không thở nổi.

Mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi, lúc này Thu Thần mới biết anh đã say lắm rồi.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy anh uống say. Hóa ra bộ dạng anh lúc say là như thế. Tuy bị anh đè lên rất đau, nhưng cô lại thấy thú vị.

Cho tới khi cô nghe thấy tiếng nôn khan thì cảm giác thú vị ấy lại biến mất..

“Chờ... chờ một chút! Anh nhịn chút đi!” Vội vội vàng vàng dìu anh vào phòng tắm, may mà vừa kịp lúc. Khi lo cho anh xong thì Thu Thần cũng ướt đầm mồ hôi.

“Này! Đừng ngủ ở đây chứ! Lạnh lắm đây!”, cô vỗ vỗ vào má anh.

“Ồ...”, anh mơ màng trả lời cô

“Thay áo nhé, như thế sẽ thoải mái hơn chút.”

“Ồ..”

Thu Thần nói bất cứ điều gì, anh cũng chỉ nói “Ồ” một tiếng. Sau đó thì ngoan ngoãn thay quần áo theo lời cô.

Dáng vẻ của anh không nghiêm nghị lạnh lùng như mọi ngày, anh cúi đầu như một cậu bé ngoan ngoãn nghe lời. Rõ ràng là một trang nam tử cao lớn nhưng nét mặt thì rất ngoan ngoãn hiền lành. Không hiểu tại sao, lúc này Thu Thần rất muốn cười.

“Em cười anh?”, anh đột nhiên ngẩng đầu, chau mày.

Hồng rồi! Cô cười thành tiếng rồi!

“Không...”, Thu Thần thu nụ cười lại, vội vàng nói, “Em hỏi anh có muốn đi tắm không?”.

“Ồ...”, anh gật gật đầu nhưng vẫn không hề nhúc nhích.

“Không phải là anh lại ngủ chứ?”, Thu Thần vừa bực vừa buồn cười.

Đây là người đàn ông tối nay trở thành chồng cô. Cô đã biết lúc say rượu, anh không la lối om sòm mà chỉ biến thành một khúc gỗ; cô còn biết anh có khả năng đặc biệt là ngủ đứng.

“Em tắm cho anh nhé?”

“...” Anh không trả lời, cô đành tự mình quyết định.

Thu Thần hít sâu một hơi, nghiêng chặt răng, mặc đôi má đang ửng hồng của mình, bàn tay nhỏ của cô đặt lên quần anh và kéo xuống...

* *

Mình thế này có giống kẻ háo sắc không?

Nhìn chăm chăm vào ngực của người đàn ông trước mặt, cô như bị ma ám, không tài nào rời được mắt... đó là Thạch Chấn Vũ, người mà cô vừa mới tắm và thay quần áo cho, bây giờ đang nằm trên giường.

Cô nuốt nước bọt, hóa ra sau lớp áo vest là một cơ thể đầy rắn chắc, một bộ ngực khỏe khoắn mà còn...

Thu Thần đỏ bừng mặt, một hình ảnh bỗng xuất hiện trong tâm trí cô - đó là một phần cơ thể cô nhìn thấy lúc tắm cho anh.

Tuy lúc đầu cô quyết định lấy anh là để hiểu anh hơn, nhưng cô chưa từng có suy nghĩ hiểu anh trong chuyện đó.

“Trời ơi!”, cô khê than.

Thu Thần không ngờ là giọng nói của mình làm Thạch Chấn Vũ thức giấc. Anh từ từ mở mắt, sau đó nhìn cô gái đang chăm chú ngắm ngực mình. Tuy lúc đầu có phần ngạc nhiên nhưng trong chốc lát đôi mắt đó như hiểu ra vấn đề.

Anh tỉnh rượu rồi! Chết tiệt!

Nhớ ra mình đang nằm đè lên anh mà không biết xấu hổ, Thu Thần vội vàng nhồm dậy nhưng không ngờ tóc của cô lại nằm dưới cánh tay anh.

“Đau!” Chưa được một giây thì cô lại quay về vị trí cũ.

“Anh xin lỗi.” - Anh dịch người, trả lại tự do cho tóc cô. Đáng ra cô phải dịch người ra chỗ khác, nhưng cô vẫn không làm gì. Cô cảm thấy cơ thể anh cứng đờ. Chỉ cần quan sát kỹ là có thể thấy, đôi mắt anh trở nên mờ đi, yết hầu cũng chuyển động lên lên xuống xuống...

Ồ! Đàn ông vẫn cứ là đàn ông. Thu Thần chợt hiểu ra điều đó. Anh chỉ mặc một bộ đồ tắm, còn cô cũng chỉ khoác lên mình một bộ đồ ngủ mỏng. Lại thêm tư thế thân mật này càng giúp cô cảm nhận rõ sự thay đổi của anh.

Bây giờ chỉ có hai lựa chọn - cô có thể dịch ra, sau đó hai người tiếp tục cuộc sống tương kính như tân; hoặc cô nhất định không rời đi, rồi hai người sẽ trở thành một cặp vợ chồng thực sự.

Cố lên! Tổng Thu Thần! Cô thâm nhủ, cô cố ý áp sát anh hơn, đôi gò bồng đảo mềm mại nhẹ nhàng đè lên ngực của anh, môi cô kề sát tai anh, hơi thở thoảng mùi hương

Thạch Chấn Vũ một lần nữa cảm nhận được nụ hôn trong buổi hôn lễ ấy, điều này có sức ảnh hưởng lớn đối với anh.

“Thu Thần ...”

“Dạ”

Tệ hơn nữa là bây giờ đôi môi của cô đã nhẹ nhàng quét qua vành tai ửng đỏ của anh.

“Em làm gì vậy?” Đây là giọng của anh sao? Ngay cả bản thân anh cũng không dám tin mình căng thẳng như thế...

“Chúng ta đã là vợ chồng rồi, không phải sao?” Cô nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt long lanh làm say lòng người.

“Nhưng...” Anh không nói nên lời, bởi tay cô đang mơn trớn khuôn ngực mình.

“Nhưng sao? Chẳng phải hôm nay là đêm tân hôn của mình sao?”

Có gì đó không thoải mái, nhưng bây giờ đầu óc của Thạch Chấn Vũ như biến thành một quả cầu lửa nóng rực, không thể nào suy nghĩ được nữa, lại thêm những điều cô nói cũng rất có lý.

“Thu Thần...”

“Suyt! Đừng nói. Em muốn làm vợ anh.”

Anh không nói, cõ hít một hơi thật sâu, bởi không ngờ cô có thể làm được việc này...

Ầm một tiếng, máu trong cơ thể anh như tràn về nơi mà cô đang đè nén đó...

Cuối cùng cũng không ngăn nổi những kích thích, Thạch Chấn Vũ rít lên một tiếng rồi lật người đè Thu Thần xuống.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, lúc này, trong mắt anh không có sự cẩn thận kìm nén như mọi khi, mà là ý nghĩ táo bạo...

Cô thấy anh như một con thú hoang, con thú vì cô mà lột bỏ lớp vỏ thường ngày.

Thu Thần khẽ cười, trong mắt cô là sung sướng, sự chờ đợi, không hề có sợ sệt

Thạch Chấn Vũ thầm nhủ. Bây giờ mới biết, người mà anh cười về mãnh liệt đến chừng nào.

Khi cúi xuống hôn đôi môi gợi cảm đó anh biết mình đã bị mê hoặc và cam tâm tình nguyện chìm đắm trong ngọn lửa tình đó...

* *

Lúc tỉnh dậy, Thạch Chấn Vũ thấy một cánh tay mình tê dại, không hề có bất cứ cảm giác nào... Anh chau mày, mở mắt ra mới biết một cô gái đang gối đầu lên tay mình ngủ ngon ỉn..

Giật mình, anh nhớ lại chuyện tối qua.

Là mơ chăng? Nữ thần quyền rũ đó là Thu Thần bạn anh sao? Còn chàng trai như con thú hoang điên cuồng quẩn lấy cô đó là anh sao?

Không! Chắc chắn không phải giấc mơ. Bởi nhìn hai cơ thể không một manh áo lúc này, anh biết rằng sự sợ hãi mình vừa nghĩ đến chỉ là một phần nhỏ trong giấc mơ đẹp đêm qua mà thôi.

Quan hệ của anh và Thu Thần tại sao lại trở nên như thế?

Không, nếu nói lúc anh cầu hôn cô, ngay cả chuyện quan hệ tình cảm giữa hai người anh còn không nghĩ đến, điều đó có phần khác thường. Chỉ có điều trong kế hoạch của anh, nó không nên nhanh như thế, nên làm sau khi họ đã dần quen với cuộc sống của nhau. Không nên mạnh mẽ như thế, giống như toàn bộ linh hồn của một người đều bị cuốn vào vòng cuồng loạn ấy...

Tóm lại, sự việc đã vượt ra ngoài kế hoạch của anh. Anh kết hôn chỉ muốn tìm một người bạn để cùng nhau tâm sự, tin tưởng, chăm sóc và thấu hiểu nhau, tình cảm ấy có thể vô vị, nhạt nhẽo trong mắt người khác, nhưng nó lại có thể bền chặt... Nhưng chuyện xảy ra tối qua chẳng hề có chút gì gọi là vô vị, nhạt nhẽo nữa...

Không phải anh không thích chuyện tối qua, mà thực tế là anh cũng khá nhập cuộc chỉ là... cảm giác đó giống như bạn gọi một bát phở nhưng lại được cả một bữa tiệc thịnh soạn.

“Ừm...” Thu Thần lẩm bẩm trong lúc mơ màng, cơ thể đang nằm trong lòng anh bỗng xoay lại. Toàn thân Thạch Chấn Vũ đều cứng đờ anh không biết nên đối diện với Thu Thần như thế nào.

Nhưng rõ ràng ông Trời không nghe thấy lời cầu khẩn của anh. Thu Thần tỉnh dậy, ngẩng đầu lên, nhìn anh nở một nụ cười mê người.

“Hi ông xã”

Trời! Cô có biết dáng điệu của mình thế này có thể làm bao người dám phạm tội không? Cô có biết đàn ông yếu đuối nhất là lúc vừa tỉnh ngủ không?

Đương nhiên là không. Cô xoay người lại, như một con bạch tuộc cứ quấn lấy người anh.

Mỗi centimet da thịt của Thạch Chấn Vũ đều cảm nhận rõ ràng...

Tóc cô rũ xuống mềm mượt làm hai người như đang bị cuốn trong một mớ lười...

“Thu Thần...” Bỏ ra đi! Nếu không anh sẽ không khống chế được mình nữa.

“Nụ hôn ngọt ngào chào buổi sáng, ông xã, không có gì là quá đáng chứ!”, cô nhếch khóe môi hồng lên.

Cô gái này thực sự là Thu Thần mà anh quen biết sao?

Anh còn chưa kịp phản ứng thì môi cô đã kề sát...

* *

Hai người nằm trên giường, mồ hôi nhễ nhại, Thu Thần gục đầu vào Thạch Chấn Vũ, họ cùng thở gấp, ôm nhau thật chặt để điều chỉnh hơi thở của mình..

Tay của Thạch Chấn Vũ đặt lên đùi của Thu Thần, tay còn lại thì đang xoa xoa lưng cô.

Thu Thần rất yêu cảm giác ấm áp mà hành động ấy khiến cô mãn nguyện hơn bất cứ việc gì trên đời.

Nhưng khi anh dừng vỗ về, Thu Thần lại cảm thấy sự thay đổi của anh - anh như người choàng tỉnh, biết mình đang ở đâu và đang cùng ai...

Thu Thần đang trong giấc mộng đẹp phải quay trở về hiện thực. Cô biết anh do dự.

“Thu Thần.”

“Vâng?”

Anh chần chừ không biết nên nói thế nào.

“Anh không ngờ lại như thế này...”

“Anh nghĩ sẽ như thế nào?”, cô chống tay dậy, chăm chú nhìn anh, “Anh muốn như thế nào? Chúng ta làm một cặp vợ chồng trên danh nghĩa? Anh muốn sau khi kết hôn, chúng ta vẫn giống như trước, chỉ là bạn bè đơn thuần?”.

“Không.”

“Anh không muốn chúng ta âu yếm?”

“Không!”

“Thế có chuyện gì?”

“Nhanh quá.” Cũng vượt quá xa dự liệu của anh. Anh không ngờ mình lại nhập cuộc như thế... Đối với người có thói quen tiến hành mọi việc theo kế hoạch như anh, anh cảm thấy việc này có chút... chưa kịp thích ứng.

Thu Thần cắn môi. “Em không biết anh nghĩ gì. Nhưng đối với em, tuy lý do kết hôn của chúng ta có phần đặc biệt, nhưng khi em nhận lời kết hôn với anh, em cũng hy vọng việc đó là sự thực. Anh nghĩ thế nào? Anh hy vọng hôn nhân của chúng ta chỉ là lớp vỏ bọc thôi sao? Nếu đã như thế, anh nên nói sớm cho em. Như vậy em cũng sẽ sớm nói cho anh biết, đó không phải là điều em cần”.

Cô là người thẳng thắn, hơn nữa còn là một người phụ nữ kiên định. Cô không yếu đuối như Băng Lan, lúc nào cũng cần người khác che chở. Lúc này, Thạch Chấn Vũ cảm nhận rõ sự đặc biệt của cô. Trong tận đáy lòng, anh cũng cảm động sự thẳng thắn của cô.

“Không! Anh tuyệt đối không nghĩ rằng cuộc hôn nhân của chúng ta chỉ là một lớp vỏ bọc Anh thực sự muốn lấy em, muốn sống cùng em. Nếu biểu hiện của anh có gì không phải thì mong em bỏ qua, anh chỉ chưa kịp thích ứng thôi. Thu Thần, em hãy tin anh, anh thực lòng mà.”

Anh không biết phải biểu đạt tình cảm như thế nào, so với cô, lời nói của anh có phần ngốc nghếch. Nhưng anh đã cố hết sức để truyền đạt cảm giác của mình.

Cô chưa từng thấy dáng vẻ vội vàng như thế của anh. Lời nói của anh, anh đã cố gắng biểu đạt làm cô cảm động...

Cô hít một hơi dài, nhếch môi, ngăn hai hàng lệ.

“Cảm ơn anh, em rất vui khi anh nói như thế.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười.

Lúc đó cả hai đều biết rằng, cuộc hôn nhân của họ có một khởi đầu rất tốt

Lúc hai người xuống dưới nhà đã là buổi trưa.

Thu Thần không có người thân, cho nên ngày thứ hai sau hôn lễ họ không phải vội vã về nhà ngoại. Lại thêm công việc của Thạch Chấn Vũ gần đây rất bận nên họ quyết định không đi nghỉ tuần trăng mật, bởi vậy những ngày này của họ khá nhàn nhã.

“Cuối cùng cũng biết dậy rồi đấy à? Hừ!”

Bước vào phòng ăn thấy Thạch Trấn Đường đang trừng mắt nhìn mình, lời nói càng không có chút khách khí nào.

Thu Thần không tức giận mà còn thấy buồn cười. Anh mắt của ông nội lúc nhìn cô giống như một yêu nữ được cháu đưa về. Có thể ông không biết, cô nhìn ông bằng sự kính nể.

“Chào buổi sáng, ông, Băng Lan!” Thu Thần cười tươi.

“Sáng? Mấy giờ rồi?”, Thạch Trấn Đường day nghiêng, “Làm gì có cháu dâu nào dậy muộn như cô? Cô thấy đấy, Băng Lan nhà này ngoan ngoãn, hiểu biết, đồ ăn trưa toàn do cô bé nấu đấy...”

“Thôi mà ông nội! Hôm qua Thu Thần rất mệt”, Thạch Chấn Vũ cắt ngang những lời day nghiêng của ông.

“Mệt cái gì? Có mà lười nhác ấy.”

“Woah! Nhìn có vẻ rất ngon đây! Cảm ơn em nhé, Băng Lan!”, Thu Thần kéo Thạch Chấn Vũ ngồi xuống.

Con bé này không thèm nghe mình nói! Thạch Trấn Đường vô cùng tức giận, còn Thu Thần thì cười nói vui vẻ.

Băng Lan ngồi bên dãy bàn kia thì thẹn đỏ mặt, ông nội và anh Thạch chưa bao giờ khen tài nghệ nấu ăn của cô.

“Có gì đâu ạ! Chỉ là những món ăn bình thường thôi mà. Em không biết chị thích ăn gì nên nấu thêm mấy món.”

“Ngon lắm!”

Thu Thần gắp một miếng thịt lợn kho, khoái chí thưởng thức. Cô nhìn ông nội, nheo mày hỏi:

“Sao ông không ăn ạ? À! Đúng rồi, nhìn mặt ông đỏ như thế, có phải ông bị cao huyết áp không ạ? Người già ít ăn các đồ nhiều dầu mỡ nhiều muối thế này thì sẽ tốt hơn.”

“Ai cao huyết áp?”, bị Thu Thần nói trúng điểm yếu nên ông càng nói lớn, “Tôi còn khỏe chán! Tôi muốn ăn những món ấy! Băng Lan nấu món gì tôi cũng thích ăn! Giờ tôi ăn cho cô xem!”, ông nội tức giận gắp một miếng thịt vào bát.

“Ông khỏe mạnh là điều mà chúng cháu mừng nhất. Nghe nói thịt lợn kho có lượng cholesterol rất cao, lần trước ở cửa hàng của cháu có một khách hàng nói bị trúng gió là bởi vì thích ăn thịt kho, nội tạng...”

Trúng gió? Thạch Trấn Đường vừa nghe thấy hai từ này, mặt mày liền biến sắc, ông cứ ngắc ngứ mãi miếng thịt trong miệng mà không nuốt. Bác sĩ khuyên ông không nên ăn các loại đồ thể này, nhưng tính ông ương ngạnh, những gì người ta không cho thì ông càng không tin. Bằng Lan vẫn không dám làm trái ý ông, nên vẫn tiếp tục nấu những món đó.

Nhưng đúng là gần đây ông thường đau đầu, chóng mặt...

Thu Thần thấy rõ thái độ của ông, “Ông nên ăn nhiều rau hơn một chút”.

Cô không nhắc tới chuyện bảo ông không nên ăn thịt lợn nữa, mà chỉ gấp thêm rau vào bát. Tuy Thạch Trấn Đường cứng miệng nhưng lại ngoan ngoãn bỏ miếng thịt xuống và ăn rau.

Thạch Chấn Vũ và Bằng Lan thấy thế, ai cũng buồn cười nhưng lại không dám cười. Ông nội đã bị Thu Thần thuyết phục rồi.

Ăn được nửa bữa, Thu Thần tuyên bố: “Từ nay về sau để cháu lo cơm nước! Buổi sáng cháu mua đồ cho cửa hàng nhân tiện mua luôn đồ cho nhà mình .

“Đã kết hôn rồi, còn mở cửa hàng gì nữa”, -Thạch Trấn Đường khó chịu ra mặt.

“Đương nhiên rồi, đó là cửa hàng và cũng là công việc của cháu!”

“Đàn bà thì phải ở nhà lo cho chồng chăm sóc con, sao lại còn ra ngoài làm việc? Việc này mà đồn ra ngoài thì thể diện của nhà này để đâu?”

Thạch Trấn Đường xem ra rất khó chịu. Thu Thần liếc nhìn Thạch Chấn Vũ, cô muốn được anh ủng hộ, nhưng anh lại nhản mặt, hình như anh cũng không tán thành việc cô tiếp tục mở cửa hàng.

Gay rồi! Quả thật là cô chưa từng nghĩ tới điều này.

“Việc nhà cháu sẽ lo. Ban ngày cháu sẽ làm việc ở quán, buổi tối thì nhờ người giúp. Mà quán là ước mơ của cháu, cháu không từ bỏ đâu”, cô kiên định.

“Nói vớ vẩn! Đàn bà thì mơ với mộng gì. Lấy chồng rồi thì phải ở nhà chăm sóc gia đình ”

“Ông nội, đừng nói nữa! Cứ để Thu Thần làm gì mà cô ấy muốn”, Thạch Chấn Vũ mở lời. Xem ra tuy không tán đồng nhưng anh vẫn ủng hộ cô.

Trong nhà họ Thạch, tuy ông nội là người cao tuổi nhất nhưng ý kiến của Thạch Chấn Vũ mới là quyết định cuối cùng. Thạch Trấn Đường tuy nói nhiều nhưng cũng không có tác dụng gì.

Ăn cơm xong, Thạch Chấn Vũ nói với Thu Thần: “Lát nữa sẽ tới nhà trọ của em chuyển đồ”.

Đồ đạc của Thu Thần đều để ở nhà trọ.

“Vâng!”

Lúc Thu Thần và Bằng Lan rửa bát, dọn dẹp xong thì Thạch Chấn Vũ đã ngồi ở phòng khách đợi cô.

Khi hai người đi, Bằng Lan gọi với theo:

“Anh Thạch, em có việc này muốn bàn với anh.”

“Việc gì thế?”

Bằng Lan sợ sệt ngẩng đầu nhìn anh, vắn vẹo ngón tay. Mỗi lần có việc khiến cô căng thẳng hoặc phải nhờ anh giúp đỡ, cô đều làm như thế.

“Anh Thạch... nếu như em nói... nếu như... em muốn đi New York để tiếp tục học nhạc thì... anh có đồng ý không?”

“New York?” Chú chim nhỏ trưởng thành dưới đôi cánh che chở của anh bây giờ bỗng muốn bay tới một nơi xa xôi như thế rồi sao?

“Xa quá.” Không! Anh không chấp nhận! Anh không muốn cô rời xa anh! Bởi có thể cô sẽ bị tổn thương.

“Em không đi một mình. Có bạn... có bạn sẽ đi cùng và chăm sóc em...”

“Là cậu ta? Em định đi cùng Sở Hạo?” Không được! Anh không cho người khác cướp cô đi.

Anh nắm chặt tay Băng Lan.

“Vâng ạ. Anh Thạch anh đừng lo Sở Hạo rất tốt với em, em tin anh ấy.”

“Anh không tin!”, anh hét lên, “Em hiểu cậu ta tới chừng nào? Cùng một người đàn ông xa lạ tới nơi xa xôi như thế có thể em sẽ bị cậu ta bán đi mất! Có thể em sẽ bị cậu ta lừa! Có thể sẽ xảy ra bất cứ chuyện gì! Lúc đó em làm thế nào?”

“Sở Hạo không thể đâu ạ. Anh vẫn chưa hiểu anh ấy, lần sau em sẽ đưa anh ấy về nhà...”

“Không cần! Dù thế nào anh không chấp nhận!”

“Chấn Vũ!”, Thu Thần cất tiếng. Cô nhẹ nhàng kéo Thạch Chấn Vũ ra, nhìn anh với anh mắt kiên định. “Bình tĩnh một chút, anh không có quyền ngăn cản Băng Lan.”

Lời nói của Thu Thần như một gáo nước lạnh dội lên đầu anh. Anh không có quyền... đúng, đúng như cô nói. Anh thực sự không có quyền. Họ không phải quan hệ máu mủ, anh là gì của cô? Anh có quyền gì mà ngăn cản cô?

“Em biết anh không muốn rời xa Băng Lan, anh lo lắng cho cô ấy, nhưng Băng Lan có cuộc sống riêng của mình, anh không thể lo lắng chăm sóc cho cô ấy cả đời được. Đã đến lúc Băng Lan tự quyết định cuộc sống của mình rồi.”

Anh biết Thu Thần nói có lý, anh cũng biết, có điều...

“Buông tay ra đi anh!” Thu Thần nắm lấy tay anh, cho anh niềm an ủi và sức mạnh.

Cuối cùng anh cũng buồn bã gật đầu, cảm giác đó giống như tách rời một phần thân thể...

7. Chương 06

Chương 6

Mỗi một ngày qua đi, tôi lại càng không thể ngăn mình thêm yêu anh...

Yêu anh, thích nhìn anh ăn cơm tôi nấu.

Yêu anh, thích nghe anh nói những lời phấn khởi.

Yêu anh, thích nhìn nụ cười mãn nguyện của anh.

Tôi thích những điều thật bình thường và đơn giản: anh đã no, anh thoải mái, anh bình an, anh hài lòng, anh khỏe mạnh, anh vui vẻ.

Autumn

Trên đường về nhà trọ của Thu Thần, Thạch Chấn Vũ luôn yên lặng. Anh chỉ chăm chăm nhìn tấm kính chắn gió, tay nắm vô lăng mà như muốn bóp nát nó. Thu Thần thậm chí còn nghi ngờ liệu anh còn nhớ đến sự tồn tại của cô không.

Đương nhiên... anh đang nghĩ tới Băng Lan!

Tuy sớm đã chuẩn bị tâm lý, cũng tự cho rằng mình là người kiên cường, mạnh mẽ, nhưng Thu Thần vẫn cảm thấy đau lòng.

“Tới rồi! Rẽ phải!” Cô chỉ chỗ cho anh dừng xe, hai người cùng lên lầu.

“Đợi em một chút. Em xong ngay.” Thu Thần nói xong, đi vào phòng mình để Thạch Chấn Vũ đứng ngoài phòng khách.

“Để anh giúp em.”

“Không cần, nhanh thôi, cũng chỉ có vài túi đồ thôi mà.”

Lúc Thu Thần bước ra ngoài, nét mặt của Thạch Chấn Vũ đầy vẻ ngạc nhiên.

“Chỉ thế thôi à?”

“Chỉ thế thôi!”

“Có một va li đủ lịch?”

“Vâng!”

Anh chau mày. Làm trò gì thế này? Ra nước ngoài anh còn mang đồ nhiều hơn cả cô ấy. Hơn nữa anh còn đi xe du lịch tới nữa...

“Vài ngày nữa em dọn xong anh sẽ gọi người của công ty tới chuyển giúp.” Có thể đây đã là một phần đồ đạc.

“Dọn xong cái gì cơ? Em đã dọn dẹp xong rồi mà!”

Thạch Chấn Vũ tròn mắt hỏi: “Thế đồ đạc ở nhà trọ của em thì sao?”.

“Đương nhiên là vẫn để ở đây rồi.”

“Chẳng phải đây là nhà trọ sao?”

“Vâng!”

“Em không định trả phòng à?”

“Vâng!”

“Vì sao?”

“Vì sao? Khi nào em muốn thì có thể quay về chứ sao!”

“Em đã lấy anh rồi, anh có nhà.” Thạch Chấn Vũ cắn răng nói từng lời. Không biết vì sao, hành động của cô làm anh rất khó chịu.

“Đúng, em có thể ở nhà anh. Nhưng chủ căn nhà này là bạn thân của em, anh ấy cho em thuê với giá rẻ, dùng để để đồ cũng tiện.”

“Tiền không phải là vấn đề!”, giọng anh trở nên lạnh lùng.

“Em biết đối với anh, tiền không là vấn đề. Em chỉ muốn giữ một nơi để lúc cần thì dùng thôi.”

Lúc cần thì dùng? Là ý gì chứ?

“Haizzz, anh đừng tính toán nhiều như thế dù sao thì cứ làm thế đi! Chúng ta mau về thôi!”

Cô không muốn anh tiếp tục đi sâu vào vấn đề này nữa, biện pháp thông minh nhất lúc này là kéo anh đi chỗ khác.

“Ông nội đang chờ chúng ta về. Tối nay em muốn là một cô cháu dâu tốt, nấu một bữa cơm thật ngon để ông nội không còn kêu ca gì nữa, được chứ?”

Không để anh có cơ hội từ chối, Thu Thần nhắc va li lên:

“Ôi! Nặng quá! Anh giúp em được không?”, cô tỏ vẻ tội nghiệp.

Ngày hôm sau, Thạch Chấn Vũ tỉnh dậy, Thu Thần vẫn còn đang ngủ.

Anh nhẹ nhàng dịch người ra, không muốn cô tỉnh giấc, còn cô thì tự động xích ra. Mới cưới được ba hôm, hai người đã quen với việc thân thiết như thế rồi.

Thạch Chấn Vũ nhìn người nằm bên cạnh. Lúc cô ngủ trông giống như một đứa trẻ, đôi môi hồng nhỏ nhắn hé mở, hơi thở đều đặn. Thật khó có thể tưởng tượng được giờ chính là Thu Thần mà anh quen biết ngày trước.

Anh rất thích được cùng với bà chủ quán Thu Thần trước đây trò chuyện, uống rượu, là bạn của anh. Nhưng Thu Thần bây giờ...

Giờ chính anh cũng khó khẳng định được tình cảm của mình dành cho cô, bởi ngay cả anh cũng thấy lạ lẫm trước những cảm giác về cô...

Thôi, đừng nghĩ nhiều thế nữa! Thạch Chấn Vũ tự nhắc nhở mình. Anh vốn không phải người bỏ nhiều thời gian để đi phân tích những chuyện linh tinh, anh thường có khuynh hướng tin tưởng tuyệt đối vào việc mình đã xác định, rồi chiếu theo đó mà vạch kế hoạch và thực hiện. Giống như lúc đầu anh xác định đối với Băng Lan, giống như anh quyết định kết hôn với Thu Thần.

Không cảm nhận thấy sự ám áp bên mình, Thu Thần hoảng hốt tỉnh dậy.

Mở mắt, nhìn thấy đèn phòng tắm bật sáng, và nghe thấy cả tiếng máy sấy tóc, cô mới mỉm cười. Biết anh vẫn ở gần mình, cô yên tâm và thấy hài lòng.

Cô gạt chăn ra và đi đến chỗ anh.

Anh không biết cô đang đứng bên cạnh phòng tắm.

Tiếng máy sấy tóc dừng lại, tiếp theo là một tràng lẩm bẩm.

Thu Thần nheo mày, nhìn anh đang lau tóc. Những sợi tóc cứng bị ép xuống khi lược chải qua, nhưng được một lúc thì chúng lại dựng đứng lên.

Sau đó là lại một tràng lẩm bẩm.

“Hi hi”, cô bật cười.

Thạch Chấn Vũ quay đầu lại:

“Thu Thần...” Trên khuôn mặt anh, đầu tiên là vẻ thảm hại, sau đó thì đôi môi mím chặt

Haizzz! Bây giờ chắc anh ấy chẳng vui vẻ gì! Có thể anh không muốn cô nhìn thấy anh trong dáng vẻ không còn mấy sự tôn nghiêm của đàn ông.

“Em giúp anh nhé!”

Cô cầm lược và máy sấy tóc trên tay anh, kéo anh đến ngồi trước bàn trang điểm.

Cô bôi một ít keo lên tóc anh, sau đó khéo léo sử dụng lược và máy sấy tóc, mới chỉ vài ba lần chải mà tóc anh đã thành nếp

“Chải đầu không cần phải dùng sức quá thế đâu, tóc của đàn ông là thứ rất quý giá mà”, cô vừa cười vừa nói.

Biết cô đang đùa mình, Thạch Chấn Vũ trừng mắt nhìn cô trong gương.

Nhưng anh không thể không thừa nhận là cô thật khéo tay, chỉ cần vài động tác là đã làm xong công việc mà anh gặp khó khăn vào mỗi buổi sáng, hơn nữa những hành động của cô cũng làm anh thấy rất thoải mái.

“Em thật khéo”, nhìn cô ở trong gương, anh nói.

“Đương nhiên rồi!”, Thu Thần không hề khiêm tốn, “Em từng làm trong tiệm cắt tóc hai năm liền mà”.

Thạch Chấn Vũ ngạc nhiên “Chưa nghe em kể bao giờ”.

“Những điều em chưa kể còn nhiều lắm. Gần như việc nào em cũng làm qua rồi, đưa báo này, giúp người ta gọi đầu này, phục vụ bàn này... Nói chung là việc gì kiếm được tiền, em cũng làm hết.”

Anh trầm nét mặt nghĩ tới những khổ sở mà cô đã trải qua, trong lòng anh bỗng dấy lên sự tức giận và cả nỗi đau đớn nghẹn ngào.

“Được rồi! Xong rồi nhé!”

Thu Thần hài lòng nhìn tác phẩm của mình, vốn dĩ không hề chú ý tới nét mặt vừa trầm xuống của anh. Trên gương phản chiếu nụ cười rạng rỡ.

* * *

Không ngờ sáng hôm đó, lần đầu tiên hai người cãi nhau.

Ngày thứ ba sau lễ cưới, Thu Thần định về Quan Ngoại làm việc.

Vừa ăn sáng xong, Thạch Chấn Vũ nói đưa cô đến cửa hàng.

“Không cần đâu! Chẳng phải anh cũng đi làm sao? Em đi xe buýt cũng được.”

“Không được!” Anh rất ít khi nói với cô bằng thái độ nghiêm túc như thế. Thu Thần cảm thấy anh đã thay đổi thái độ. Không biết điều đó là hay hay dở.

“Được rồi! Nếu anh quyết định thế thì đi thôi!” Thu Thần nói xong liền đi ra ngoài cửa.

“Chờ một chút.”

“Chuyện gì ạ?”

“Em mặc thế này sao?”

“Có gì không đúng ạ?” Thu Thần cúi xuống nhìn quần áo của mình. Có vấn đề gì đâu! Mình có mặc đồ ngủ ra ngoài đường đâu. Cô mặc bộ đồ trắng hở vai, rất hợp với vóc dáng, chiếc váy ngắn để lộ đôi chân dài. Cô tự cho điểm tối đa về phong cách ăn mặc của mình.

“Đi thay ngay! Anh không cho mặc hở hang thế này ra ngoài!”, anh chau mày nhìn cô.

“Anh không cho?”, Thu Thần chưa kịp hiểu những gì mình vừa nghe thấy.

“Đúng.”

Cô cảm thấy rất hoang đường. Tại sao mới lấy nhau được ba ngày người đàn ông này lại đối tính thành một người độc tài như thế.

“Bộ này chẳng sao cả, chẳng phải trước đây đến cửa hàng, anh cũng thấy em mặc thế rồi còn gì”, cô lý sự.

“Không được. Có biết bao nhiêu thằng đàn ông nhìn em mặc thế này? Em nghĩ họ sẽ nhìn em bằng con mắt như thế nào?”

“Thôi xin anh! Chẳng phải trước đây anh cũng là khách sao?”

“Anh nói không được là không được! Em đi thay ngay, nếu không thì hôm nay đừng bước chân ra khỏi cửa”

“Thạch Chấn Vũ, anh sao thế?” Thu Thần không tin nổi những gì mình nghe thấy.

Anh giữ nguyên thái độ. Anh nheo mắt, nói từng từ từng chữ một để dọa cô:

“Em muốn tự thay, hay anh phải thay hộ?”

Thu Thần trừng mắt, vài giây sau cô mới hiểu thái độ của anh là thật.

“Này! Anh điên thật rồi.” Thu Thần giậm chân, tức khí quay lưng đi thẳng lên lầu.

Cô đập cửa phòng thật mạnh để tỏ thái độ tức giận của mình. Tuy hành động này rất ấu trĩ nhưng lại giúp cô trút bỏ bớt nỗi bức dọc. Sau đó cô lấy trong tủ quần áo ra một bộ kín đáo nhất bọc tức mặc vào.

Vừa ra khỏi phòng, cô gặp Băng Lan.

“Chị Thu Thần, chị sao thế?”

Băng Lan chưa nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Thu Thần bao giờ.

“Thạch Chấn Vũ! Anh ấy dám nói chị ăn mặc hở hang quá, phải thay bộ khác mới cho phép chị ra ngoài!”

Thu Thần tưởng Bằng Lan cũng tức giận như mình, không ngờ cô ấy lại che miệng cười

“Có gì đâu chị! Anh Thạch vẫn cổ hủ thể mà, anh ấy cũng không cho em mặc váy ngắn ra ngoài! Có điều em không ngờ anh ấy cũng làm thế với chị.”

Anh ấy cũng quy định như thế với Bằng Lan. Điều đó có nghĩa là gì nhỉ? Trước đây cho dù cô ăn mặc gợi cảm thế nào trước mặt anh, anh cũng không quan tâm, bây giờ, có phải điều này có nghĩa là anh bắt đầu quan tâm tới cô rồi không?

Thu Thần ngẩn ngơ nghĩ về chuyện đó. Nỗi tức giận khi nãy đã sớm biến mất.

Lúc cô thất thần đi xuống lầu, Thạch Chấn Vũ nhìn cô, anh vẫn còn chau mày.

“Sao trông em vẫn...”

“Trông thế nào?”

Anh nói giọng không vui: “Được rồi! Chúng ta đi thôi”.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Chẳng hiểu sao mà hôm nay nhìn Thu Thần kiểu gì anh cũng thấy cô rất gợi cảm.

Cô tới gần, anh có thể ngửi thấy hương thơm trên cơ thể cô, cảm thấy được hơi ấm. Hương thơm và hơi ấm đó làm anh nhớ rõ những cảm giác nóng bỏng trong đêm. Điều ấy mách bảo anh, dưới lớp quần áo đó là một cơ thể ngọt ngào đẹp đẽ khiến người khác say đắm..

Anh rất muốn ôm trọn cơ thể cô... Không! ôm thôi vẫn chưa đủ... Tốt nhất là khóa cô ở nhà, như thế thì những người đàn ông khác mới không biết cô đẹp đến nhường nào...

Rốt cuộc mình đang nghĩ gì? Thạch Chấn Vũ bỗng bừng tỉnh, kinh ngạc trước những suy nghĩ của mình.

“Rốt cuộc là như thế nào?”, Thu Thần đuổi theo anh, hỏi.

Thạch Chấn Vũ không nói, đôi môi càng mím chặt.

“Nói đi anh! Nói đi mà!” Lên xe rồi mà cô vẫn không chịu thôi.

”Em đẹp như thế anh không muốn bắt cứ người đàn ông nào...”

“Hả?” Thu Thần cảm thấy nhịp tim mình hỗn loạn. Biết trả lời thế nào đây? Cô đỏ ửng mặt “Anh bị bệnh à!”

Anh thở dài, nắm chặt tay cô đặt lên ngực mình.

“Anh cũng không biết mình bị sao nữa.”

Giọng nói, tiếng thở dài và cả nhịp tim anh... Bỗng chốc, không khí trong xe cũng trở nên ấm áp yêu thương.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau...

Từng ngày qua đi, Thu Thần dần quen với cuộc sống hôn nhân. Tuy thỉnh thoảng còn lờ lững lại với ông nội, nhưng cô luôn là người chiếm ưu thế nên ông cũng không làm gì được. Bằng Lan thì rất ngưỡng mộ, nói: “Chị Thu Thần, mong rằng có ngày em cũng độc lập và có chủ kiến như chị”.

“Em chỉ cần luyện tập thôi. Sau này tới New York rồi thì thiếu gì cơ hội cho em học cách sống độc lập, em phải cố lên đấy!”, Thu Thần nói.

Trong lòng cô thực sự biết rằng cho dù tới New York thì Bằng Lan vẫn có Sở Hạo chăm sóc. Cô ấy là một người may mắn, không cần học cách sống độc lập làm gì.

Mối quan hệ giữa cô và Thạch Chấn Vũ cũng thay đổi rồi. Cô nhận ra Thạch Chấn Vũ rất biết giữ lời hứa, hơn nữa còn là người đàn ông rất có trách nhiệm. Khi quyết định kết hôn với cô, anh thật sự chấp nhận có

cô trong cuộc sống của mình. Cô là vợ của anh, cùng anh chia sẻ những việc gia đình, tiền bạc, cuộc sống, còn anh dành cho cô tất cả những gì mình có. Nhưng điều cô muốn nhất, anh lại không thể dành cho cô...

Băng Lan sắp đi New York, sự quan tâm mà anh dành cho Băng Lan không có gì sánh nổi

Chọn trường học, chọn nơi ở, chuẩn bị những đồ đạc cần mang đi, thậm chí trước đó một tháng, anh còn bay đi New York một lần để lo liệu chu đáo cho cô cả trường học lẫn ký túc xá.

Thu Thần nhìn thấy tất cả. Cô không nói gì, vì hiểu rõ mình không có quyền can thiệp vào chuyện đó.

Cô sao thế này? Chẳng phải cô sớm đã biết người quan trọng nhất trong trái tim anh là ai sao? Rõ ràng biết những điều đó mà cô vẫn ngây ngô đi lấy anh, ngay cả ghen tuông, cô cũng không có quyền!

* *

Cuối cùng cũng đến ngày chia tay...

Máy bay cất cánh lúc mười giờ, nhưng chưa tới tám giờ, họ đã có mặt ở sân bay rồi.

Thạch Chấn Vũ cả ngày mặt mày nhăn nhó, Ông nội cứ lải nhải không ngừng; Băng Lan thì không giấu nổi niềm vui và sự háo hức.

Thu Thần không hề có biểu hiện gì. Bởi cô không biết mình phải biểu lộ tình cảm tâm trạng gì?

“Bên đó trời lạnh, lúc ngủ nhớ mặc thêm áo len vào, nếu bị bệnh thì phải đi khám bác sĩ, nếu có chuyện gì thì cứ tới tìm anh Lục, anh ấy là bạn học của anh, anh đã dặn dò anh ấy, anh ấy sẽ chăm sóc em. Nhớ là hai ngày phải gọi điện về một lần, nếu có chuyện gì thì nói với anh, anh sẽ lập tức sang thăm em...”

Thu Thần chưa bao giờ thấy Thạch Chấn Vũ nói nhiều như thế. Thạch Trấn Đường ở bên cạnh tỏ vẻ không tán thành.

“Tốt nhất là đừng đi nữa! Đi New York làm gì! Con gái học nhiều quá thì có tác dụng gì? Sau này lại không lấy được ai. Thu Thần có học Thạc sĩ đâu mà vẫn lấy được người chồng tốt như A Vũ đây thôi.” Nói xong ông trừng mắt như đang trách tội Thu Thần. Có vẻ ông cho rằng mọi chuyện đều vì cô chen vào nên Băng Lan mới lặng lẽ rời khỏi nhà họ Thạch.

“Ông nội!” Diệu bộ của Băng Lan như dỗ khóc dỗ cười.

Thực ra Thu Thần mới là người thực sự cảm thấy dỗ khóc dỗ cười.

“Xin lỗi mọi người, em đến muộn!”

Sở Hạo khoác cây đàn guitar trên lưng, kéo theo hành lí đơn giản, vội vàng vàng đi tới.

Ông nội và Thạch Chấn Vũ đều trừng mắt nhìn Sở Hạo, chỉ có Băng Lan khi vừa nhìn thấy cậu ta là đôi mắt ánh lên niềm vui.

“Làm check-in không? Nào, đưa hộ chiếu với vé máy bay đây, anh đi làm!”

Chỉ như thế, Sở Hạo lấy giấy tờ ở trên tay Băng Lan, đến quầy làm thủ tục lên máy bay.

Tâm trạng của Thạch Chấn Vũ như vừa bị rơi xuống vực sâu. Chàng trai đó nhẹ nhàng đi đến và giành mất công việc của anh.

Cô gái ngây thơ, thật thà và hoàn mỹ mà anh chăm sóc hơn mười năm sắp bị chàng trai đó cướp mất. Làm sao anh có thể yên tâm và tin tưởng được.

Tâm trạng của anh lúc này giống như một người cha nghiêm khắc đang nhìn con mình đi lấy chồng.

“Ok! Xong hết rồi!” Sở Hạo quay lại. Anh dang tay ôm Băng Lan vào lòng

Đặt lên đầu cô một nụ hôn, sau đó mới quay lại cười nói với Thạch Chấn Vũ và ông nội: “Mọi người yên tâm, cháu sẽ chăm sóc Băng Lan thật tốt”.

Băng Lan cũng rất tự nhiên ôm eo Sở Hạo, không giấu nổi niềm hạnh phúc trên gương mặt, thậm chí nhìn hành động của cô còn có phần gai mắt.

Ánh mắt của ông nội đầy tức giận, còn mắt của Thạch Chấn Vũ thì hoe đỏ. Nếu như thay đổi thân phận thì Thu Thần cũng cảm thấy cảnh này thật buồn cười

Hai người cùng đi lên phòng đợi tầng hai, không khí ngột ngạt, nhưng đôi uyên ương đang chìm đắm trong hạnh phúc này lại không hề chú ý tới ai khác.

Băng Lan và Sở Hạo chuẩn bị bước vào phòng đợi.

“Được rồi! Ông nội, anh Thạch, chị Thu Thần, em đi đây, em sẽ rất nhớ mọi người!” Trong lời nói của Băng Lan hoàn toàn không có cảm giác buồn bã.

Thạch Chấn Vũ nhìn Băng Lan đi vào phòng chờ, rời xa khỏi đôi cánh của anh.

“Chúng ta về thôi.”

Thu Thần đợi một lúc lâu mới kéo tay anh.

Thạch Chấn Vũ quay đầu lại, thấy nụ cười đầy cảm thông của cô.

8. Chương 07

Chương 7

Tôi biết, thực ra anh không thuộc về tôi.

Tôi biết, hạnh phúc hiện tại, cho dù có thể làm người ta say đắm như thế nào thì cũng chỉ là ảo ảnh.

Tôi biết mình chỉ tạm thời giành anh từ bên cô ấy để cùng anh trải qua một quãng thời gian đẹp đẽ.

Tôi phải luôn nhắc nhở mình về điều đó, không được quên, không được quên, không được quên...

Như thế có một ngày tôi sẽ phải trả anh về nơi ấy, có thể, nỗi đau sẽ vơi đi...

Autumn

Sau khi Băng Lan ra nước ngoài, mỗi ngày qua đi đều nhẹ nhàng và ngọt ngào hơn...

Một buổi sáng, Thu Thần tỉnh giấc, chậm chạp mở mắt, nhìn thấy khuôn mặt của anh, cô mỉm cười, bỗng không muốn dậy nữa, chỉ muốn nằm trên giường như thế và không làm gì cả, chỉ nhìn anh.

Cô muốn nhìn để nhớ từng đường nét trên gương mặt, nhớ nhịp thở, nhớ đường cong của viền môi, nhớ cảm giác mỗi khi đặt tay lên lồng ngực ấm áp của anh. Cô muốn nhớ bởi lo sợ ngày nào đó sẽ để mất anh...

Bước xuống giường, mở chiếc laptop đang đặt trên bàn trang điểm, cô bỗng muốn viết nhiều điều, muốn ghi chép lại...

“Thu Thần?”

Đột nhiên hơi ấm quen thuộc luôn bên mình biến mất, anh bắt đầu cảm thấy hoảng hốt.

“Em đang làm gì đấy?” Anh thấy cô đang mãi miết gõ bàn phím.

“Không có gì...”, Thu Thần vội vàng chuyển màn hình, quay đầu lại, “Em chỉ lên mạng đọc tin tức thôi”.

Thạch Chấn Vũ nheo mày nhưng không nói gì nữa.

Thu Thần tắt laptop, anh bước lại gần ôm lấy bờ vai cô, anh cúi xuống mái tóc đen dài, mềm mại của cô và hít một hơi thật sâu. Mấy tháng gần đây, anh đã dần quen và cũng thích mùi thơm của cô.

“Anh đang làm gì thế?”, Thu Thần cười hỏi.

Đôi tay anh đặt lên trên khuôn ngực ấm áp mềm mại của cô.

“Chẳng phải anh nói... sáng nay phải đi miền Nam... để gặp khách hàng...” Nụ cười của cô biến mất, nhịp thở bắt đầu hỗn loạn, bởi anh đang luồn tay vào trong lớp áo ngủ của cô, ngón tay thô ráp không biết vô tình hay cố ý chạm vào nhũ hoa nhạy cảm của cô.

Thu Thần ngẩng đầu, nhìn anh bằng đôi mắt đầy tình ý.

“Sẽ không kịp...”

“Không cần quan tâm xem có kịp hay không...”

Đôi môi lướt qua vành tai cô, bộ râu lún phún tuy làm cô hơi đau nhưng cũng đủ để kích thích làn da nhạy cảm.

“Anh sao thế? Chẳng giống anh chút nào...”, Thu Thần vội nói. Đôi môi anh đã đặt lên dải tai của cô một nụ hôn.

Khoảnh khắc đó, chút lý trí còn lại trong suy nghĩ của cô cũng không còn.

Đó là nhược điểm của cô! Anh hiểu rõ điều ấy. Những ngày gần đây, người đàn ông này đã quá rõ những điểm nhạy cảm trên cơ thể cô.

“Lên giường nhé...”, một giọng nói mê hoặc làm cô khó lòng từ chối.

“Ôi! Đúng... đúng là không kịp rồi!” Hơi thở gấp gáp. Rầm một tiếng, từ trên giường lao xuống, chỉnh trang lại quần áo, Thu Thần kéo tay chàng trai đang nằm trên giường, nhưng cô lại bị anh kéo ngược lại.

“Muộn lắm rồi! Sắp mười giờ rồi!”

Đôi mắt lười nhác chợt mở to. Muộn thế rồi sao? Chết tiệt! Chưa bao giờ anh đi làm muộn.

Thạch Chấn Vũ nhảy xuống giường. Một cơ thể cường tráng trong bộ dạng không một manh áo đang đang đứng trước mặt Thu Thần, nhưng lúc này cô không được phép đổ mắt.

“Nhanh lên chút!” Hai người kéo tay nhau vào phòng thay quần áo.

Thu Thần vội vội vàng vàng lấy một bộ đồ trong tủ đưa cho Thạch Chấn Vũ. Sau đó cô chọn cho mình một bộ đồ đơn giản.

“Để em giúp anh!”

Anh mặc vest nên hơi phiền, Thu Thần giúp anh thắt cà vạt...

“Ồi! Chưa xong! Còn tóc...”, Thu Thần kéo anh lại.

Bây giờ cô chịu trách nhiệm chăm sóc và chỉnh trang lại mái tóc của anh. Mỗi sáng, cô đều chải đầu giúp anh, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Xong xuôi tất cả, hai người vội vàng vàng chạy xuống tầng dưới.

Kít... vội vàng phanh lại.

Vừa xuống tới nơi đã thấy ông nội đang trừng mắt nhìn.

“Mấy giờ rồi hả?”, ông nội bực tức giáo huấn.

Đôi mắt sáng như đèn đỏ... quét qua mái tóc rối bời cùng khuôn mặt chưa kịp trang điểm của cô, và cả nét mặt vội vàng của cháu ông.

Thạch Trấn Đường lắc đầu. Ai nhìn cũng biết được vì sao muộn thế này mà hai người mới đi xuống, thật chẳng ra thể thống gì!

Thu Thần và Thạch Chấn Vũ chột dạ, giống như hai đứa trẻ bị bắt lỗi vì làm việc xấu. Hai người nắm tay và cùng nhìn nhau.

“Còn đứng đó làm gì nữa? Không mau ăn sáng đi!”, ông nội quát lên.

Thu Thần nhìn vào phòng ăn. Trên bàn có cháo, và mấy đĩa rau nhỏ, bữa sáng quả là phong phú, là ông đã dậy sớm để nấu bữa sáng sao? Xem ra bình thường ông tỏ ra khó khăn với cô, nhưng thực ra ông cũng rất quan tâm cô!

Nhưng bây giờ không có thời gian để mà cảm động nữa.

“Giờ bọn cháu phải đi luôn, không đủ thời gian ăn sáng nữa đâu ông.”

“Đi thôi em!”, Thạch Chấn Vũ kéo Thu Thần ra ngoài.

“Này! Sao lại thế? Vội cái gì chứ! Hai đứa này...”

“Sao lại đi ra ngoài trong bộ dáng ấy? Chẳng phải sẽ làm trò cười... thật là...”, Thạch Trần Đường lẩm bẩm, nhìn theo bóng hai người.

Vốn không nghe thấy tiếng lẩm bẩm của ông nội, hai người đã vào xe.

“Hôm nay không cần đưa em tới quán, chỉ cần tới đầu đường là được rồi.”

“Không được”, Thạch Chấn Vũ quay đầu lại, “Anh không yên tâm...”, anh bỗng dừng lại, trừng mắt nhìn cô.

“Làm sao?”

Thu Thần theo ánh mắt anh nhìn xuống ngực mình, mới phát hiện cà vạt của anh lại đang thắt trên cổ cô. Trong lúc vội vàng lại xảy ra chuyện này, chẳng trách ông nội khi nãy lắc đầu, trừng mắt nhìn cô.

Hai người nhìn nhau, cùng cười lớn.

Ngồi trên xe, Thu Thần cảm thấy mình chưa vui vẻ như thế bao giờ.

Thạch Chấn Vũ một tay cầm vô lăng, một tay nắm tay cô.

Sự thân thiết buổi sáng và sự vội vàng sau đó, làm hai người cảm thấy gần gũi hơn.

Cô thấy mình thật may mắn khi quyết định kết hôn với anh. Nếu không như thế, cô sẽ không thể cảm nhận được niềm hạnh phúc lúc này, nếu không phải như thế, cô sẽ không được nhìn thấy rất nhiều diện mạo của anh.

Vì ân ái với cô mà anh quên công việc, quên trách nhiệm và quên đi thời gian...

Không ngăn được nụ cười nơi khóe môi, cô nắm tay anh.

Cảm nhận được sự tiếp xúc của cô, Thạch Chấn Vũ cũng mỉm cười. Anh rất kinh ngạc khi phát hiện, từ ngày cưới Thu Thần, anh đã cười rất nhiều so với những năm trước đó.

Hôm nay anh còn phá vỡ cả thói quen vẫn giữ lâu nay – đi làm muộn, mà nguyên nhân là quán quít với vợ. Nhưng anh không hề cảm thấy áy náy, trái lại, còn cảm thấy vui vẻ.

Anh chưa từng nghĩ sẽ hài lòng về cuộc sống hôn nhân của mình. Thu Thần bước vào cuộc sống của anh, thay đổi anh, thay đổi không khí của nhà họ Thạch, và anh vui khi thấy sự thay đổi đó.

Cưới cô là một điều tốt, cùng cô trò chuyện cũng là một niềm vui, ân ái với cô... cũng là niềm vui như thế, anh cảm thấy mình may mắn vì đã lấy được một báu vật.

“Anh cười gì thế?”, Thu Thần hỏi.

Dừng lại trước đèn đỏ. Thạch Chấn Vũ quay đầu, nhìn thấy nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt Thu Thần.

“Không có gì”, anh khẽ nói, “Chỉ là cảm thấy cưới được em là điều rất tốt”.

Anh và cô đều nghĩ về một chuyện, Thu Thần cảm động.

Có phải là tốt so với Băng Lan không? Có phải em tốt hơn Băng Lan không? Cô rất muốn hỏi như thế, nhưng... vẫn không dám mở lời.

“Sống cùng em anh có cảm giác thế nào?”

“Anh thấy thoải mái, rất dễ chịu”, Thạch Chấn Vũ trả lời không hề do dự.

Đáp án này làm cô hơi thất vọng. Nhưng cô lại không nói, vì không muốn hiểu quá rõ. Không lâu sau, xe tới trước cửa hàng của Thu Thần.

“Anh lái xe cẩn thận!”, bước xuống, cô ghé sát vào cửa xe dặn dò.

Đúng lúc cô định nghiêng người hôn lên má anh thì điện thoại của anh đổ chuông.

“A lô? Băng Lan à? Sao hôm qua không thấy gọi điện thoại cho anh? Lần trước em nói chủ nhà... A lô! Anh không nghe rõ...”

Có thể do sóng điện thoại không tốt, Thạch Chấn Vũ xuống xe đi tới phía trước để nói chuyện. Thu Thần sợ xe của anh bị bắt nên vẫn đứng ở chỗ đó.

Ở đoạn đường xa xa, cô thấy Thạch Chấn Vũ đang chăm chú nghe điện thoại, có lúc lại nhăn mày...

Lúc này cô sực hiểu cảm giác thất vọng của mình khi này là từ đâu. Hóa ra cô không muốn anh cảm thấy thoải mái khi ở bên cô, cô muốn anh có cảm giác bất an, căng thẳng, muốn anh cảm thấy không an toàn, chính là muốn anh cảm thấy không thoải mái!

Cô không muốn anh nghe điện thoại của người phụ nữ khác mà quên mất sự tồn tại của cô.

Sự mong đợi của cô có phải là quá cao?

Hai ngày này, Thạch Chấn Vũ xuống miền Nam công tác, chỉ có Thu Thần và ông nội ở nhà. Cô vẫn như thường lệ, buổi trưa và buổi tối đều sẽ qua nhà nấu cơm cho ông nội. Nhưng Thạch Trấn Đường không khi nào hài lòng với những món cô nấu.

“Đây là cái gì? Muốn tôi ăn cái đồ này hả? Tôi không ăn!”

Trên bàn là một đĩa rau cải, thịt xào tỏi, cá hấp, còn có cả canh trứng.

“Ông! Ông bị cao huyết áp, ăn đồ thanh đạm một chút thì sẽ tốt hơn”, Thu Thần nhăn nải giải thích.

Kết hôn được vài tháng, Thu Thần biết ông nội không những bị cao huyết áp, mà còn có bệnh thấp khớp, tất cả vấn đề đều xuất phát từ cách ăn uống.

Cả nhà có thói quen ăn đồ ăn mặn, lại nhiều dầu, chẳng trách tình trạng sức khỏe lại như thế. Trước đây Băng Lan toàn làm theo ý của ông nội, nhưng cô không chấp nhận chuyện này tiếp tục xảy ra.

Ông nội bỏ đĩa xuống, chạy tới trước bàn vị:

“Bà ơi! Bà xem A Vũ lấy về một đĩa bất hiểu thế đấy. Sao sống nổi đây, nó cho tôi ăn toàn những thứ linh tinh, rõ ràng là muốn tôi chết! Số tôi khổ quá! Đến khi già rồi mà còn bị người ta ngược đãi...”

Thu Thần nghe ông nội bẽ cong ý tốt của mình, trong lòng cũng có phần tức giận.

“Ông nội, ông đừng nghĩ nhiều đến chuyện đó! Cho dù ông có thích hay không thì đây vẫn là cơm bữa trưa nay.”

Ông nội trừng mắt nhìn cô: “Hừm! Tôi thật sự không hiểu vì sao A Vũ lại lấy loại đàn bà như cô, Băng Lan tốt hơn cô cả trăm lần. Tôi có tiền! Tôi đi ra ngoài ăn, khỏi phải chịu cô trút giận!”.

“Ông!”, Thu Thần gọi lại nhưng không kịp vì Thạch Trấn Đường đã đi ra khỏi nhà rồi.

Lần này ra ngoài, chắc chắn ông lại đi nói chuyện với hàng xóm những điều không hài lòng về cô. Trong lòng của ông nội, mãi mãi không có người con gái nào có thể so sánh được với Băng Lan.

Thu Thần chán nản, nhìn những món ăn mà mình đã tận tình làm, tính toán lượt calorie, lượng cholesterol, cô chẳng còn hứng thú ăn uống gì nữa.

Cô mím môi, lấy túi xách đi ra khỏi nhà.

Quay về Quan Ngoại, cô cũng còn nhiều vấn đề phải giải quyết.

“A Thần, cô như thế này là không được! Buổi trưa là lúc bận rộn nhất, cô thì cứ không ở đây, tôi mệt lắm cô có biết không hả?”, A Quý nhìn cô kể khổ.

“Chẳng phải tôi đã thuê thêm hai sinh viên tới phụ sao?”

“Hai con bé đó thì làm được gì, tôi đã lười, chúng nó còn lười hơn tôi.”

“Thôi anh chịu khó vậy, nếu thực sự không được thì tìm thêm người mới là ổn thôi.”

An ủi A Quý xong, lúc chưa đông khách Thu Thần dọn dẹp lại quán một chút. Đến khoảng bốn giờ, cô nói với A Quý:

“A Quý, tôi về qua nhà một lúc. Bữa trưa ông nội giận tôi, không biết bây giờ đã ăn cơm chưa.”

“Ông già khó tính ấy hả, cho dù cô có làm gì thì ông ấy cũng không hài lòng, cô còn quan tâm ông ấy làm gì?” A Quý hiểu rõ hoàn cảnh của Thu Thần, nên rất bất bình thay cô.

Thu Thần gượng cười: “Tôi đi đây! Bye!”

Về đến nhà, cô gõ cửa phòng ông nội: “Ông nội?”.

Không nghe thấy tiếng trả lời. Cô đứng đợi ở ngoài cửa một chút. Tiếp tục gõ cửa, vẫn không có phản ứng gì, đang định quay đi thì nghe thấy “ầm” một tiếng.

Thu Thần có cảm giác bất an, cô mở cửa đi vào.

“Ông nội?”

Thạch Trấn Đường bị ngã xuống đất, mặt mày xanh xao, miệng méo xệch. Thu Thần sợ hãi chạy đến bên cạnh. Thạch Trấn Đường định nói gì đó, nhưng cũng nói không được.

Thu Thần biết ngay là ông bị trúng gió. Tay run run, nhưng cô cố gắng trấn tĩnh, không được hoảng loạn, bởi lúc này ông chỉ có thể dựa vào cô.

Cô cố gắng lục lọi trong ký ức, nhớ hồi còn làm bồi bàn, cô đã được chứng kiến một bác sĩ đông y giúp người bệnh ở trong tình trạng cấp bách, ký ức lướt qua...

Cô dìu ông nội tới dựa vào giường.

“Ông, ông đừng sợ. Cháu đi gọi xe cấp cứu, sẽ quay lại ngay.”

Thu Thần chạy ra ngoài, gọi 119, sau đó cô chạy vào lấy một chiếc kim trong tủ ở phòng khách, dùng lửa đốt một chút để tiêu độc. Rồi cô lại chạy về phòng ông nội, dùng kim châm vào mười đầu ngón tay của ông, vừa châm vừa an ủi.

Vài phút sau, đôi mắt ông dần dần lấy lại thần thái, nhưng miệng thì vẫn méo xệch, Thu Thần xoa xoa lên tai ông, chờ hai bên tai đều đỏ rồi, liền châm vào hai bên tai...

Không lâu sau, ông cũng dần dần trở lại bình thường. Hình như ông cũng biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, ông tỉnh lại nhưng tinh thần vẫn chưa ổn định.

Ông nắm chặt tay của Thu Thần, giống như một người đang bị chìm trong nước nắm được một thanh gỗ. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy trên khuôn mặt bừng bình của ông xuất hiện cảm giác sợ hãi và yếu đuối.

“Ông nội, đừng sợ, không có chuyện gì đâu.”

Xe cứu thương vừa tới, Thu Thần giúp bác sĩ đưa ông lên xe.

Ở trên xe, ông vẫn nắm chặt tay Thu Thần.

Khi Thạch Chấn Vũ từ miền Nam về thì ông nội đã được chuyển từ phòng cấp cứu sang phòng bệnh bình thường. Thần sắc tốt hơn hẳn, không hề giống một người bệnh vừa bị trúng gió, đặc biệt là khi ông nhìn thấy Thạch Chấn Vũ bước vào...

“Anh có biết cô vợ anh lấy về đã làm gì tôi không hả? Nó đã dùng kim châm vào đầu ngón tay của tôi! Anh xem!”, ông giơ ngón tay lên trước mặt Thạch Chấn Vũ.

“Ông nên cảm ơn Thu Thần mới phải. Nếu cô ấy không xử lý kịp thời thì bây giờ có khi ông đã nguy rồi.” Thạch Chấn Vũ không biết làm thế nào đối với hành động trẻ con của ông nội, cũng không đồng ý việc ông đổi trắng thay đen.

“Hừm! Đúng là trò lừa đảo của bọn thuật sĩ giang hồ! Chỉ là may mắn nên mới được thế, ngộ nhỡ không có tác dụng gì thì chẳng phải là tôi sẽ bị châm thêm mấy cái không hả”, ông nội vẫn không chịu thừa nhận cái sai của mình trước mặt cháu.

Thu Thần lạnh lùng nhìn ông, cô không dám tin mới mấy tiếng...

Mặt của ông lập tức ửng đỏ, “Ai...ai nắm tay cô! Tôi làm sao mà phải nắm tay cô! Chỉ là trúng gió thôi mà! Tôi sợ cái gì chứ!”.

Thu Thần nheo mắt. Thấy biểu hiện đó của cô, ông nội cũng hổ thẹn trong lòng, liền cúi đầu, rụt vai.

Thu Thần đứng lên, hai tay chống nạnh.

“Được rồi! Ông, bác sĩ đã nói là ông phải ăn uống điều độ, từ nay về sau cháu sẽ quản lý việc ăn uống của ông. Còn nữa, cháu mới gọi điện đăng ký cho ông tham gia một lớp thái cực quyền, sáng nào ông cũng phải đi tập thể dục. Ngoài ra, ông phải uống thuốc cao huyết áp đều đặn mỗi ngày. Để tránh việc ông lại lén lút vứt thuốc đi, nên cháu sẽ giữ thuốc giùm ông.”

“Cái gì?”, ông nội trừng mắt, “Sao lại có loại phụ nữ quá quắt như cô vậy? A Vũ, anh cũng phải bảo ban cô ta, làm gì có chuyện hỗn với người lớn thế hả...”.

“Ông!”, Thạch Chấn Vũ nghiêm nghị ngắt lời ông, “Ông làm theo lời Thu Thần đi”.

Không được sự ủng hộ của cháu mình, ông đành chịu thua, chỉ lẩm bẩm.

“Thật là... hai đứa hợp lại bắt nạt lão già này... lấy vợ rồi thì quên ông...”

Nhưng đáng tiếc là chẳng ai thêm để tâm tới ông.

“Cháu với Thu Thần về nhà đây. Tối nay ông nghỉ ngơi cho khỏe rồi sáng sớm mai cháu với Thu Thần sẽ đưa ông ra viện”, Thạch Chấn Vũ nói xong liền cùng Thu Thần đi ra khỏi phòng bệnh.

Trên đường, Thạch Chấn Vũ không nói gì mà không ngừng nhìn cô.

Đôi mắt của anh như bao trùm lấy cô... giống như một cánh tay vô hình, đang ôm trọn cơ thể cô...

Lên xe, Thu Thần không nhịn được nữa liền nói: “Sao anh cứ nhìn em mãi thế?”.

“Anh đang nghĩ... em là một người vợ tuyệt vời.”

Nghiêm túc mà nói, đây là lời vô cùng ngọt ngào mà hiếm khi Thạch Chấn Vũ nói. Thu Thần rất cảm động. Niềm an ủi lớn nhất của một người, chính là những nỗ lực của mình, được đối phương nhìn thấy và cảm thông.

Cô vòng tay qua cổ anh, trao cho anh một cái ôm thật ngọt ngào...

Sau này, dưới sự chăm sóc chu đáo của Thu Thần, huyết áp của ông nội luôn luôn ổn định.

Ngày tháng cứ bình yên trôi đi. Thu Thần càng ngày càng quen với nếp sống của nhà họ Thạch, chỉ có ông nội tuy thì thoảng vẫn cố tình gây khó dễ cho cô, nhưng chẳng qua cũng chỉ là lời qua tiếng lại mà thôi. Hơn nữa ông cũng không đấu lý được với cô, cho nên cô cũng không để tâm.

Công ty của Thạch Chấn Vũ thì ở ngay bên cạnh. Thỉnh thoảng Thu Thần lại qua đó và mang theo ít đồ điểm tâm cho công nhân. Tính cách cô nhiệt tình thoải mái nên rất được lòng mọi người.

Thu Thần cho người khác cảm giác tin tưởng, rất nhiều người muốn được tâm sự với cô. Đây cũng là nguyên nhân mà cửa hàng của cô làm ăn rất thành công.

Hầu hết các công nhân đều thân thiết với cô, không có khoảng cách giữa bà chủ và nhân viên. Họ đều thoải mái chia sẻ với cô những vấn đề về khách hàng, mức lương thấp, công việc quá nhiều, phúc lợi không tốt...

Hôm nay Thu Thần đang cùng mấy người lái xe vừa trả hàng và nhân viên văn phòng quây quần nói chuyện. Họ than thở sắp tới dịp Trung thu, lương vận chuyển hàng hóa gấp hai, ba lần so với những ngày thường...

“Cái gì? Vào dịp Trung thu hàng năm, công ty chỉ phát phong bì và bánh Trung thu à?”

“Đúng đấy! Lại còn toàn là bánh cùng một hãng nữa, ai cũng phát ngát rồi.”

Đây quả thực là phong cách của Thạch Chấn Vũ.

“Nói với ông chủ ấy! Bảo anh ấy đổi đi chứ!”

“Ai dám? Vừa nhìn thấy ông chủ là chân tay đã mềm nhũn ra rồi.”

Thu Thần thích thú cười: “Đúng đấy! Lúc nào cũng giơ cái bộ mặt thị uy đó ra.”

Tới bây giờ cô vẫn không hiểu, rõ ràng anh rất đẹp trai, lại trẻ trung, tại sao lúc nào anh cũng nghiêm túc, làm ai cũng kính sợ...

Phòng làm việc đột nhiên yên tĩnh. Sự yên tĩnh kỳ quặc, giống như có một trận gió lạnh vừa thổi đến.

Đầu tiên là có người tròn mắt nhìn ra ngoài cửa, sau đó sắc mặt mọi người đều thay đổi, rồi họ quay đầu lại, cười gượng: “Ông... ông chủ...”

Hóa ra là Thạch Chấn Vũ bước vào. Sự xuất hiện của anh lập tức tạo cho người khác áp lực thật lớn.

“Thu Thần? Em làm gì ở đây?”, Thạch Chấn Vũ nhăn mặt. Nhìn thấy Thu Thần đang ngồi gần mấy người đàn ông, trong lòng liền cảm thấy không thoải mái.

Thu Thần nhìn anh, rồi lại nhìn mấy nhân viên như ve sầu sợ lạnh kia, đột nhiên nãy ra kể.

“Bọn em đang thảo luận.”

“Thảo luận cái gì?”

“Là như thế này! Công nhân nói gần đây công việc rất vất vả. Hay là sau tết Trung thu, khi công việc giảm bớt rồi, chúng ta sẽ tổ chức cho nhân viên một chuyến du lịch.” Đôi mắt Thu Thần sáng lên, có vẻ rất hài lòng vì ý tốt mà mình vừa nghĩ ra.

“Tổ chức chuyến du lịch cho nhân viên.” Trong phòng làm việc, rất nhiều người ồ lên.

“Đúng đấy! Tổ chức chuyến du lịch cho nhân viên. Công ty làm cho tới bây giờ mà chưa lần nào tổ chức cho nhân viên đi du lịch cả.”

“Anh có tặng phụ cấp cho họ mà”, Thạch Chấn Vũ nhăn mặt.

“Nhưng mọi người vẫn chưa có lần nào đi du lịch cùng nhau.”

Anh yên lặng.

“Việc này cứ giao cho em! Nếu mấy tháng này doanh thu của công ty đạt tiêu chuẩn thì chúng ta sẽ đi chơi!”

Tiếng vỗ tay vang vọng trong phòng làm việc.

Thạch Chấn Vũ nghe xong không thể không thừa nhận, ý kiến của Thu Thần rất đúng.

“Được rồi”, anh chậm rãi gật đầu.

Ngày nghỉ cuối tuần sau tết Trung thu đó, Công ty vận chuyển Bàn Thạch nghỉ hẳn hai ngày.

Địa điểm mà công ty chọn để tổ chức du lịch cho nhân viên là làng du lịch YoHo ở Khẩn Đình [1]. Sau một ngày với các hoạt động trên nước, lúc mặt trời xuống núi, dưới sự sắp xếp của Thu Thần, mọi người cùng đốt lửa trại bên bờ biển và tổ chức một bữa tiệc đồ nướng.

[1] Khẩn Đình: Tên một vùng đất khai khẩn ở phía cuối miền Nam Đài Loan. Nay thuộc huyện Bình Đông, tỉnh Đài Loan.

Thạch Chấn Vũ không biết đã bao lâu rồi không ăn thịt nướng. Thực ra, từ khi ba mẹ qua đời, lúc nào anh cũng bận bịu kiếm tiền, chưa từng tham gia các buổi gặp mặt với bạn bè. Thế nên anh cũng không biết lúc này mình phải làm gì.

Còn Thu Thần đang chơi đùa rất vui vẻ.

“Trời ạ! Anh đang làm gì đấy?”

Thạch Chấn Vũ đang chỉ huy nhân viên đốt lửa, anh quay đầu lại thì thấy Thu Thần đang rất ngạc nhiên nhìn mình.

“Sắp xếp công việc”, anh nói.

Thu Thần trừng mắt ngạc nhiên: “Anh đúng là hết thuốc chữa rồi!”.

Cô vỗ vỗ lên trán mình ra vẻ không chịu nổi. Sau đó cô nắm tay và kéo anh đi chỗ khác.

“Đi đâu thế?”

“Đi đâu cũng được.”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả. Chúng ta tới đây là để nghỉ ngơi, anh không nhớ sao? Anh không nên quản lý nhân viên như thế, thoải mái một chút. Anh yên tâm, bọn họ sẽ tự xử lý xong hết. Ok? Ồi, giờ biển ở đây mát quá! Yeah...”

“Thu Thần...”, anh ngừng nói. Bởi Thu Thần đang cởi áo khoác trắng của mình ra, để lộ một bộ đồ tắm màu đỏ rất gợi cảm và chạy xuống biển.

“Chết tiệt!” Cô ấy lại mặc cả bộ đồ gợi cảm thế này đấy! Anh giống như một chú bò tót nhìn thấy lá cờ đỏ đang phấp phới bay, trong mắt lập tức có đầy những tia máu.

“Tổng Thu Thần! Quay lại ngay cho anh.”

Sau khi hét lên, anh chạy từng bước dài tới chỗ cô, ôm thật chặt cô vào lòng, che chắn mọi ánh nhìn của bất kỳ người đàn ông nào. Nụ cười quyến rũ của cô và tiếng hét tức giận của anh cùng vang vọng trên bờ cát...

“Hi, vợ chồng sắp tình cảm chưa kìa!”

“Có sắp bà ở đây, xem ra sắp ông cũng không tới mức đáng sợ lắm.”

Bên đồng lửa, các nhân viên bắt đầu tám chuyện...

“Woa! Sếp khỏe ghê! Nhìn sếp ôm vợ kìa! Thế mới là đàn ông thật sự chứ, gợi cảm quá!”, các cô gái than thở.

“Tiếc là không nhìn thấy thân hình hoàn hảo của sếp bà...”, đương nhiên đây cũng là một kiểu than thở khác.

Một lúc sau, khi Thạch Chấn Vũ và Thu Thần ướt sũng từ dưới biển đi lên, mọi người không nói không rằng mà cùng đưa ánh nhìn về phía khác, ai cũng tỏ vẻ mình đang bận bịu.

“Ôi! Thơm quá!”, Thu Thần ngửi thấy mùi thịt nướng, hào hứng reo lên.

“Hai sếp thử món sườn bò này đi”, lập tức có người mang tới.

“Cảm ơn!”, Thu Thần cắn một miếng, “Ngon quá!”, sau đó đút cho Thạch Chấn Vũ.

Thạch Chấn Vũ không quen thể hiện tình cảm trước mặt người khác, hai tai ửng đỏ.

Nhưng Thu Thần thì không ngại ngần gì, cứ anh một miếng, em một miếng ngon lành.

Biểu hiện của Thạch Chấn Vũ là muốn từ chối, nhưng lại không nỡ, khiến nhân viên phải mím miệng cười, không dám để sếp nhìn thấy.

Nướng thịt xong, mấy cô gái kéo Thu Thần tới trước trại lửa.

“Chị Thu Thần, chúng mình cùng hát!”

Có một anh chàng mang theo guitar, đang đàn hát.

Thạch Chấn Vũ ngạc nhiên nhận ra, đó là một lái xe to cao nhất công ty. Làm việc với nhau bao nhiêu năm nay mà anh không biết cậu ấy biết đánh guitar.

Ngược lại, chưa đầy một năm mà Thu Thần đã thân với tất cả mọi người. Anh nhìn cô đang được mọi người vây quanh, thấy cô đang vui vẻ ca hát...

Trời! Hóa ra cô ấy cũng là một con sâu nhạc! Lại là một điều mà Thạch Chấn Vũ không biết.

Tuy giọng hát không hay lắm, nhưng cô không hề tỏ ra ngại ngùng, trái lại còn làm cho không khí của buổi tiệc càng thêm náo nhiệt, mọi người cùng cười nói vui vẻ.

Hát xong một bài, cô đến bên anh, hai má còn ửng hồng vì sự hăng hái vừa rồi.

“Thế nào? Em hát có hay không?”

“Hay”, Thạch Chấn Vũ không do dự trả lời, khiến Thu Thần bật cười, “Nói điêu!”.

Lửa trại chiếu lên khuôn mặt kiều diễm hồng hào của cô, Thạch Chấn Vũ nhìn mà xao động.

Anh quên mất trước đây khi nhìn Băng Lan, có phải cũng là cảm giác này. Trên thực tế, anh càng ngày càng ít nhớ tới Băng Lan. Cuộc sống và tình cảm của anh bây giờ gần như đều bị Thu Thần chiếm giữ...

9. Chương 08

Chương 8

Nhận được rồi,

Tình yêu và sự lưu luyến của anh;

Nhận được rồi,

Từng giọt ký ức ngọt ngào và tươi đẹp;

Nhận được rồi,

Tình cảm dành cho anh;

Phải chăng em đã có thể,

Mang nụ cười ly biệt.

Autumn

“Gần đây cô với tảng đá ấy thế nào rồi?”, A Quý vừa lau cửa kính vừa nói chuyện với Thu Thần.

“Cũng không tồi!”, Thu Thần trả lời rất nhanh, đáng vẻ hạnh phúc.

“Ồ? Nói thế hóa ra ván bài trước đây của cô là đúng à? Chúc mừng cô! Không ngờ chưa đầy một năm, cô có thể giành được tình yêu của tảng đá ấy.”

Thu Thần cúi mặt: “Đâu có, anh ấy vẫn chưa yêu tôi.”

“Sao cô biết được.”

“Đàn ông thường rất khó quên người yêu đầu tiên, đặc biệt là anh ấy, anh ấy là người rất chung tình.”

“Chuyện này rất khó nói, tôi thấy anh ta đối với Băng Lan cũng chỉ là tình cảm của anh trai với em gái thôi, nếu không làm gì có người đàn ông bình thường nào lại sống chung với người mình yêu hơn chục năm mà không có xảy ra chuyện gì đó. Ồ, đúng rồi! Nói không chừng...”, anh nhìn Thu Thần, “Này, anh ấy bình thường đấy chứ?”.

Thu Thần đỏ ửng mặt: “Anh ấy rất bình thường...”.

A Quý cười rất gian xảo: “Tốt! Thế là quá hạnh phúc rồi! Cô yên tâm đi, đàn ông như anh ta, không có chuyện lên giường với một người mà mình không có tình cảm, chứ đừng nói tới chuyện kết hôn. Điều này chắc chắn là cô có chỗ đứng rất quan trọng trong lòng anh ta”.

Thật không? Cô có thể ôm ấp chút hy vọng đó chứ?

Lời nói của A Quý khiến Thu Thần cảm thấy nghẹn ngào. Gần một năm nay, lúc nào cô cũng nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng nhắc nhở mình không được kỳ vọng, lúc nào cũng cẩn thận giữ gìn không để anh phát hiện...

“Này! Ông xã cô tới kìa”, giọng của A Quý đánh thức Thu Thần đang chìm đắm trong suy nghĩ.

“Hả?”, cô ngạc nhiên nhìn Thạch Chấn Vũ bước vào. Từ khi kết hôn, anh không cần vì muốn tìm cô nói chuyện mà đến uống rượu, cũng rất ít tới quán. “Sao anh lại tới đây?”

Anh lúng túng, đang lúc Thu Thần ngạc nhiên thì anh đã đưa một bó hoa tulip trắng từ phía sau ra: “Hôm nay... à... là kỷ niệm một năm ngày cưới...”.

Thu Thần hoàn toàn sững sờ, một hồi lâu không thốt nên lời, những giọt nước mắt tuôn trào...

Thạch Chấn Vũ càng lúng túng. Anh không hiểu tại sao Thu Thần lại khóc, anh vốn dĩ muốn làm cô vui vẻ.

“Em không thích loại hoa này à? Anh đã làm gì sai sao?”

“Không!”, Thu Thần vội vàng huơ tay, giật lấy bó hoa trong tay anh, ôm anh thật chặt.

Đây là hoa mà anh tặng cô!

“Em vui lắm! Rất vui! Cảm ơn anh!”

Thạch Chấn Vũ thở phào. Anh không có kinh nghiệm nào về việc chọn quà cho phụ nữ. Trước đây anh còn có Thu Thần làm cố vấn, nhưng bây giờ anh không thể làm như thế, bởi người anh tặng chính là cô...

“Em có thể đi được không? Anh đặt một bàn tiệc hai người ở Marco Polo.”

“Được chứ!”, Thu Thần trả lời ngay. Cô cảm thấy như sau lưng là ánh mắt oán giận...

“A Thần, cô lại muốn chuồn hả...”, A Quý nghiêng răng nói.

“Xin lỗi nhé!”, Thu Thần cười, “Tình huống đặc biệt mà!”.

“Được rồi! Muốn đi thì đi nhanh lên!”, A Quý nhìn.

Thật không biết ai mới là chủ, muốn đi sớm còn phải được sự đồng ý của A Quý, Thu Thần thâm thở dài, nhưng hôm nay không có bất cứ việc gì có thể ảnh hưởng tới niềm vui của cô.

“Không được! Em không thể mặc thế này mà đi được!”

Thu Thần đột nhiên cúi xuống nhìn bộ đồ rất đơn giản mà mình đang mặc, “Em phải về nhà thay đồ mới được!”.

Thạch Chấn Vũ gật đầu.

“Được thôi. Giờ chúng ta đi! A Quý, phiền anh rồi.”

Thu Thần một tay ôm bó hoa, một tay nắm lấy tay anh bước ra khỏi Quan Ngoại. Cô nói với anh:

“À! Không phải em muốn về nhà đâu nhé! Mà là về nhà trọ. Em có một bộ lễ phục rất đẹp, nhưng có rất ít cơ hội để mặc, hôm nay nhân tiện lấy ra mặc luôn.”

Thạch Chấn Vũ nghe xong hơi khó chịu. Anh cúi mặt xuống, bất giác cảm thấy không vui...

Từ khi giúp cô chuyển đồ đạc tới giờ, Thạch Chấn Vũ không về nhà trọ của Thu Thần lần nào nữa. Biết cô còn giữ phòng tới bây giờ, anh cảm thấy hơi tức ngực.

Bước vào phòng trọ của cô, anh nhìn khắp nơi, cảm giác khó chịu càng tăng lên.

Phòng trọ tuy nhỏ, nhưng đầy ắp phong cách của Thu Thần, bức tường được sơn màu xanh mà cô yêu thích nhất, trần nhà còn có những ngôi sao do cô tự tay vẽ. Các đồ gia dụng đầy đủ, trong tủ quần áo cũng treo đầy quần áo của cô.

Căn phòng này hoàn toàn không có vẻ vắng bóng người đã một năm nay, giống như lúc nào cũng chuẩn bị sẵn để chờ đợi chủ nhân của nó quay về.

Thu Thần đi vào phòng thay quần áo. Thạch Chấn Vũ ngồi trên sofa phòng khách. Anh nhìn chiếc gối ôm trên sofa, chúng là những chiếc gối được khâu thủ công.

Trong đầu anh hiện lên căn phòng của họ...

Không có. Nơi đó hoàn toàn không có phong cách của Thu Thần. Nếu như đem đồ của cô đi hết, thì trong căn phòng đó hoàn toàn không có dấu vết nào của cô. Ngay cả quần áo và đồ dùng cá nhân của cô cũng ít tới đáng thương.

Một năm trước khi cô tới, cũng chỉ một va li nhỏ. Anh tin rằng nếu giờ cô dọn đi cũng chỉ cần một va li nhỏ mà thôi.

Dường như cô cố tình không muốn để lại dấu vết. Cô như một người khách qua đường, như một người đi du lịch...

Thạch Chấn Vũ nghĩ đến đây, trong lòng có phần kinh ngạc.

Anh hoang mang, tức giận nhưng lại không biết rằng có gì đó không đúng...

Thu Thần đang vui vẻ từ trong phòng bước ra, còn khuôn mặt Thạch Chấn Vũ lại như mang một tầng băng lạnh.

“Anh muốn em trả lại căn phòng này! Ngày mai sẽ dọn hết đồ đạc về nhà!”, anh nghiêm túc ra lệnh cho cô.

Thu Thần không hiểu tại sao tình cảm của anh lại thay đổi nhanh chóng thế, anh cũng chưa bao giờ dùng thái độ như thế để nói với cô.

“Em không thể chuyển được!”, cô phản ứng một cách thẳng thừng.

Cô không thể, cô vẫn không thể... đây là một tuyến phòng ngự cuối cùng của cô. Sự tồn tại của căn phòng này nhắc nhở cô, vẫn không thể... vẫn không thể chìm đắm trong ảo tưởng như thế. Anh vẫn chưa thuộc về cô, sẽ có một ngày anh trở về bên Băng Lan, đây là sự sợ hãi sâu sắc nhất trong lòng cô...

Thạch Chấn Vũ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, không thể hiểu nổi ý cô muốn nói.

Ngày hôm nay, không khí vốn dĩ đang tốt đẹp giờ đã hoàn toàn biến mất...

Qua một đêm dài khó ngủ, hôm sau khi Thu Thần xuất hiện ở Quan Ngoại, mắt cô thâm quầng như gấu trúc...

“A Quý, anh nói xem, có phải tôi đã làm sai không?” Người duy nhất cô có thể nói chuyện này là A Quý.

“Hừ! Cô vốn đã sai rồi. Ngay từ đầu cô không nên lấy anh ta. Đã gả cho người ta rồi, thì phải toàn tâm toàn ý vun đắp cho cuộc hôn nhân này, sao cô phải suy nghĩ nhiều như thế? Dừng khí của cô còn ít hơn Thạch Chấn Vũ nhiều. Cô nghĩ xem, anh ta vì quyết định kết hôn với cô mà đã sửa sang lại cả phòng, phá bỏ bức tường ngăn đó. Nếu đem ra so sánh, cô mới là đồ nhất gan.”

“Đó là bởi tôi hiểu anh ấy. Tôi biết anh ấy không dễ dàng quên Băng Lan như thế, tôi biết nếu có một ngày Băng Lan chia tay người yêu và nhận ra những điểm tốt của Thạch Chấn Vũ, thì hai người sẽ lập tức quay về bên nhau. Nếu có ngày đó, tôi không muốn mình là hòn đá vướng chân anh ấy.”

“Tôi chịu cô đấy. Cô không có cảm giác an toàn tới thế sao? Cô không có lòng tin với anh ấy đến thế cơ à? Thứ nhất, giả thiết ‘nếu như’ của cô chưa chắc đã phát sinh. Thứ hai, nếu có phát sinh, biết đâu anh ta sẽ chọn cô.”

“Thật không?”, Thu Thần ngẩng đầu nhìn A Quý.

A Quý thở dài. Cô ấy lừa được tất cả mọi người. Cô luôn tạo cho người khác cảm thấy cô là một người kiên cường, tự tin, thực ra trong tình yêu, Thu Thần lại là một người phụ nữ mềm yếu và tự ti.

“Tôi không thể tính trước cho cô. Tôi chỉ có thể nói, nếu cô không thử, sao có thể biết được? Bây giờ nếu cô không bỏ được sự kiên trì vô ích đó thì chỉ làm cho mối quan hệ của hai người trở nên tồi tệ hơn, e rằng đến lúc không phải vì Băng Lan, hai người đã Game Over rồi.”

Thu Thần ngẩng người một lúc, “Anh nói... rất có lý”.

A Quý tỏ vẻ Những điều tôi nói... rất có lý.

“Cô xem, anh ấy còn nhớ kỷ niệm một năm ngày cưới, còn biết tặng quà cho cô, đưa cô đi nhà hàng, có thể thấy tặng đá quý cũng không phải là đến nỗi hết thuốc chữa đâu.”

Đúng đấy! Anh ấy chắc chắn vẫn quan tâm cô mà!

“Đi đi! Bây giờ đi tìm anh ta đi”, A Quý nói.

Thu Thần không phản đối.

Cô không còn nghi hoặc nữa! Trên đường về nhà, tâm trạng của cô giống như một chú chim bị nhốt trong lồng được thả về bầu trời tự do. Bây giờ việc cô muốn làm nhất là gặp anh, nói với anh, thực ra cô rất yêu anh, từ trước tới giờ đều rất yêu anh...

Thu Thần chạy tới công ty. Bây giờ chắc anh đang ở trong phòng làm việc, nhưng anh lại không ở đó.

“Chị A Thần, sao chị lại tới đây? Sếp không có ở đây! Anh ấy nghe một cú điện thoại xong là đi ngay.”

Nhân viên nữ trong phòng thông báo tin tình báo cho cô.

Thu Thần có chút thất vọng, nhưng vẫn ổn vì cô biết kiểu gì anh cũng quay về. Cô ngồi nghỉ trong văn phòng của anh.

Một năm nay, cô chưa từng làm việc này, nhưng bây giờ tâm trạng của cô khác rồi, cô bắt đầu dám lấy danh nghĩa là vợ để đợi anh. Bởi thế, cô ngồi trên ghế của anh, giả vờ làm việc của anh để xem. Cô chấp nhận cho mình xem trộm một chút...

Trên đó ghi chép chi tiết lịch công tác, kế hoạch làm việc. Ngày mùng Mười tháng sau, anh dùng bút đỏ vẽ một vòng rất lớn.

Thu Thần tìm đập mạnh. Bởi vì ngày đó là...

Cô vội vàng đọc tiếp trang sau. Ngày mùng Mười không hề sắp xếp lịch làm việc nào, năm ngày sau đó cũng vậy.

Phía trên ghi chép ngày giờ bay. Đài Bắc – đảo Bali BR25510:05/15:15.

Những dòng chữ rần rở của anh – sinh nhật Thu Thần và bù tuần trăng mật.

Cô không thể tin nổi, mắt trừng trừng nhìn vào những chữ đó. Anh chuẩn bị kế hoạch này từ khi nào.

Vài giây sau, cô nhảy trên ghế và phá lên cười như một người điên.

Mọi người trong phòng làm việc đều tròn mắt nhìn cô, nhưng cô không thèm quan tâm, bởi cô đang rất vui!

Cô muốn gặp anh, rất muốn gặp anh ngay bây giờ!

Thu Thần gọi điện thoại cho anh, nhưng không có tín hiệu. Cô đi đi lại lại trong phòng làm việc, hy vọng một giây sau anh sẽ xuất hiện. Nhưng đã rất nhiều giây trôi qua mà anh vẫn không xuất hiện.

Thu Thần không đợi nổi nữa, với tâm trạng lúc này, cô không thể ở mãi trong căn phòng này. Cô quyết định đi tìm chủ nhà để trả lại phòng. Đúng rồi! Bây giờ phải tìm vài hộp giấy để chứa đồ, đem hết về, có thể sẽ để đầy trong căn phòng của họ, thế nào ông nội cũng ca cẩm cho xem.

Thu Thần vui vẻ nghĩ tới những chuyện này, vừa hát vừa bước ra khỏi phòng làm việc của Thạch Chấn Vũ. Về đến nhà, cô nhìn thấy ông nội.

“Ông nội, nhà mình có hộp giấy không ông nhỉ?”

Ông nội đang thắp hương cho bà. Ông quay đầu lại, biểu hiện có phần phức tạp.

Đây là lần đầu tiên Thu Thần nhìn thấy ông như thế, hình như có điều gì đó rất khó nói.

“Ông, có chuyện gì không?”

“Băng Lan về rồi.”

“Băng Lan về rồi? Sao lại thế được? Chưa nghe cô ấy nói gì mà! Hơn nữa bây giờ cô ấy vẫn đang còn học, đã nghỉ hè đâu?”

“Không biết. A Vũ nói con bé vừa mới xuống sân bay và điện thoại về, A Vũ đi đón nó rồi. Nghe nói trong điện thoại, Băng Lan cứ khóc mãi, có thể là chia tay với người yêu ở bên Mỹ rồi, bộ dạng của A Vũ cũng vội vàng lắm.”

Thu Thần đắm đắm nhìn về phía trước, toàn thân như bị rớt xuống vực thẳm...

“Này, Thu Thần!”, ông nội lay lay vai, cô mới định thần lại.

“Cháu sao thế?”, ông nội nheo mắt hỏi.

“Không!”, Thu Thần trả lời rất nhanh, cố gắng mỉm cười, “Hôm nay Băng Lan về, phải chuẩn bị vài món cho cô ấy mới được... cháu vào bếp đây”.

Thu Thần nói xong, vội vàng bước vào bếp.

Nhìn bóng lưng cô dần biến mất cùng với dáng vẻ thất thần, lúng túng, ông thở dài một tiếng.

Chờ đợi là một việc lâu dài và đau đớn, nhất là khi tưởng tượng... tưởng tượng hai người nằm trên giường của cô ấy... tưởng tượng nỗi đau của anh, sự đáng thương của cô ấy... tưởng tượng cảnh anh ôm cô ấy vào lòng...

Sự ghen tuông như một con côn trùng cắn vào trái tim cô. Thế nhưng, điều khiến cô đau buồn nhất không phải là sự ghen tuông mà bởi cô vốn dĩ không có quyền ấy. Cô sớm đã biết trong lòng Thạch Chấn Vũ, Băng Lan luôn luôn ở vị trí quan trọng nhất, chẳng phải sao? Cô có quyền gì để trách anh, giận anh và ghen với Băng Lan...

Lúc anh quay về phòng cũng đã quá nửa đêm.

Thu Thần ngồi dậy: “Thế nào? Băng Lan ổn chứ?”.

Nét mặt anh tràn đầy vẻ đau buồn.

“Thằng khốn ấy không hề chăm sóc Băng Lan! Đáng ghét! Từ nhỏ tới lớn anh chưa hề để Băng Lan phải chịu bất cứ thiệt thòi nào mà tên đó lại dám làm thế với cô ấy!”

Nói như thế... Băng Lan đã thực sự chia tay với Sở Hạo rồi?

“Đừng nghĩ nhiều nữa. Nghỉ ngơi sớm đi! Ngày mai em sẽ nói chuyện với Băng Lan.”

Thạch Chấn Vũ gật đầu.

Anh chải đầu xong, lên giường nằm bên Thu Thần. Nhưng anh không ngủ yên, cứ trằn trọc mãi.

Thu Thần cũng không ngủ được.

Lúc lâu sau, cảm giác anh ngồi dậy, cô trộm nhìn, thấy anh đang dựa vào cửa sổ trầm ngâm. Thu Thần cũng không ngủ nữa, cô kéo chăn ra và ngồi dậy.

“Em chưa ngủ?”

Thu Thần lắc đầu.

Thạch Chấn Vũ nhìn thấy trong đôi mắt cô là nỗi đau và cả sự vô định rất ít xuất hiện nơi cô.

“Thu Thần! Em nói xem... có phải lúc đầu anh đã sai không? Có phải anh không nên để cô ấy đi cùng cậu ta?”

Anh hồi hận rồi.

Ngay lúc đó, điều mà Thu Thần sợ hãi nhất đã xuất hiện.

Anh hồi hận vì mình lui bước, hối hận vì mình đã chúc phúc cho cô ấy, cũng có thể hối hận vì đã kết hôn với cô...

Nghĩ tới những việc xảy ra hôm nay, Thu Thần có cảm giác giống như mình vừa từ thiên đường bị vút xuống địa ngục, cảm giác thất vọng tột cùng làm cô đau đớn.

Cô không nói thêm được một lời nào nữa...

Từ đó về sau, Thạch Chấn Vũ lại càng chăm sóc và quan tâm Băng Lan hơn.

Tâm trạng của Băng Lan vẫn rất tồi tệ, anh không để cô ấy rời khỏi tầm nhìn của mình dù chỉ một lúc, thậm chí anh còn xin nghỉ vài ngày để cùng cô ấy ra ngoài tâm sự.

Trong khi Thạch Chấn Vũ dùng nhiều thời gian ở nhà thì Thu Thần cả ngày ở cửa hàng, thậm chí đến cả bữa trưa và bữa tối, cô cũng không về nhà, chỉ nói là gần đây cửa hàng rất bận.

Hôm nay Thu Thần vẫn về nhà muộn như mọi khi. Ông nội đã ngủ, cô đi nhẹ nhàng lên tầng hai, vừa hay nhìn thấy Băng Lan ở cầu thang.

“Chị Thu Thần!”

“Băng Lan? Em vẫn chưa ngủ à?”

“Em không ngủ được. Mà sao chị về nhà muộn thế, hình như từ lúc về nước, em không gặp được chị mấy”, Băng Lan hơi nheo mày, nhìn rất đáng yêu.

“Đâu có! Em cũng biết đấy, chị bận việc ở cửa hàng mà.”

Lúc đầu cô quyết định giữ Quan Ngoại là đúng, bây giờ nó đã trở thành một cái cớ tốt nhất của cô...

“Chị Thu Thần, em có thể nói chuyện với chị được không?”

“Được chứ!”

Cùng Băng Lan vào phòng, hai người ngồi trên giường nói chuyện.

“Em với Sở Hạo rốt cuộc là có chuyện gì?”, Thu Thần đi thẳng vào trọng tâm.

Băng Lan buồn bực cắn môi: “Sang Mỹ, chuyện gì cũng không đúng. Anh ấy không quan tâm em như hồi ở Đài Loan nữa, từ sáng tới tối không đi học thì là đi làm. Em cứ nghĩ rằng anh ấy vất vả thế đều vì tương lai của hai đứa, em cũng hiểu cho anh ấy. Nhưng một hôm tới câu lạc bộ của anh ấy, em mới biết mọi chuyện không phải là như thế... Anh ấy có làm việc gì đâu. Có bao nhiêu cô gái đang vây quanh anh ấy. Em rất buồn, hôm đó anh ấy về, em nói anh đừng đi làm thêm nữa, tiền anh Thạch cho đủ để hai đứa tiêu, anh ấy nghe xong thì cãi nhau với em, nói dù thế nào cũng không dùng tiền của anh Thạch. Em không ngờ anh ấy lại kiên quyết thế, có thể không phải vấn đề tiền bạc, em thấy anh ấy sống rất vui vẻ. Bọn em cũng chỉ cãi nhau chuyện đó thôi, về sau em chịu không nổi nữa...”.

Băng Lan không hiểu Sở Hạo đang kiên trì điều gì, nhưng Thu Thần lại hiểu. Nếu như Sở Hạo không có sự kiên trì đó, có thể cô sẽ khinh thường cậu ta.

Băng Lan lau nước mắt, nói tiếp: “Lúc đó em rất nhớ ông nội, nhớ anh Thạch. Cuối cùng em cũng biết ai là người đối tốt với em nhất, cho nên em quay về mà chưa thông báo với mọi người...”.

Cuối cùng cô ấy cũng nhận ra những điểm tốt của Thạch Chấn Vũ, cô ấy hối hận rồi, hối hận lúc đầu từ bỏ Thạch Chấn Vũ, cho nên cô ấy muốn níu kéo...

Thế thì tốt rồi, Thu Thần cười khổ trong lòng. Thạch Chấn Vũ và Băng Lan đều có chung một cảm giác, đó là hối hận. Vòng vo một hồi, cuối cùng cũng quay trở về vạch xuất phát. Điều khác biệt là, bọn họ hiểu và trân trọng nhau hơn.

Thế trên con đường này, cô và Sở Hạo là gì đây?

“Chị Thu Thần, bây giờ em rất đau khổ, không biết nên làm gì...”

Thu Thần rất muốn gào to lên cho cô ấy biết: Em không cần biết phải làm gì cả! Người khác sẽ tìm cách giải quyết giúp em. Từ trước tới nay người đó vẫn luôn lo lắng cho em, anh ấy sẽ biết nên làm gì.

Có điều, Thu Thần vẫn không thể nói ra. Cô an ủi vài câu, rồi nói mình mệt và đi về phòng.

Đây là lần đầu tiên cô thấy khó chịu vì tính cách thoải mái của mình, làm cho bất cứ ai cũng có thể tâm sự nỗi lòng với cô. Thạch Chấn Vũ cũng thế, Băng Lan cũng vậy.

Lẽ nào họ không biết cô cũng có tâm sự, cũng có cái khó của mình sao? Cô sắp ngã gục rồi, không thể tiếp tục gánh nỗi buồn đau của người khác được nữa.

Quay trở về phòng ngủ, cô phát hiện trong phòng còn ánh đèn.

Thạch Chấn Vũ vẫn chưa ngủ.

Cô biết rằng chỉ cần đẩy cửa ra, cô sẽ nhìn thấy anh, họ có thể cùng trò chuyện, thậm chí ôm ấp nhau như xưa, cô và anh sẽ ân ái, đã rất lâu rồi họ không làm chuyện đó...

Chỉ cần đẩy cánh cửa, cô có thể giả như tất cả mọi việc chưa từng xảy ra, cô vẫn là vợ của Thạch Chấn Vũ... chỉ cần đẩy cánh cửa ra....

Nhưng cô lại không làm thế. Cô đi men theo tường, ngồi xuống hành lang.

Cô quá tỉnh táo, cô không thể lừa dối mình để thỏa mãn với những ảo tưởng vuốt ve an ủi lúc này.

Sau một năm kết hôn, cô đã trở nên tham lam, không giống với ý nghĩ đơn thuần như ban đầu – chỉ muốn bên anh một quãng đời...

Trước đây, mỗi một ngày cô nỗ lực để sống cùng anh, đều lưu lại những hồi ức tốt đẹp, bây giờ cô biết rằng điều mà cô cần nỗ lực đã hoàn toàn khác rồi.

Cô phải cố gắng quen với những tháng ngày không có anh, cô phải sống như thế nào...

Cho dù chuyện của Băng Lan vẫn làm Thạch Chấn Vũ phiền lòng, nhưng anh cũng cảm thấy sự thay đổi của Thu Thần.

Anh càng ngày càng ít gặp cô hơn. Buổi sáng anh thức dậy thì cô đã đi làm, buổi tối cô về anh đã ngủ. Gọi điện thoại tới cửa hàng, đều là A Quý nhận. Bảo cô gọi điện lại, cô cũng không gọi.

Cô dường như đang biến mất dần trong cuộc sống của anh. Nếu như lúc tỉnh dậy, không nhìn thấy dấu vết của người nằm bên cạnh, anh đã nghĩ cô chưa từng xuất hiện ở đó.

Cảm giác này làm anh hoang mang, tức giận.

Sự tức giận này cuối cùng cũng tới ngày phải bùng phát...

Anh gặp Thu Thần ở trước cửa nhà. Anh đang đi vào nhà, còn Thu Thần đang từ nhà đi ra.

Thấy cô đi tới, anh mới biết đã quá lâu rồi mình không gặp cô. Cô vẫn đẹp như ngày nào.

Khoảng cách của hai người chỉ hơn một mét, anh có thể ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người cô...

Chỉ còn cách nhau nửa bước chân, anh chợt nhận ra là mình rất nhớ cô...

Anh định gọi tên cô, khoảng cách đã rất gần... cô lại coi như không thấy anh mà đi qua.

Anh đứng yên tại chỗ, không thể tin nổi.

“Làm trò gì thế!”, anh nói lớn rồi bực tức quát lên: “Thu Thần!”.

Thu Thần giật mình quay đầu lại.

“À! Anh làm em giật mình... Haizzz! Sao anh lại về nhà giờ này? Chẳng phải anh ở công ty sao?”

Lời cô càng làm anh bực tức. Như thế cô lựa chọn lúc anh không có ở nhà để trở về.

“Em gần đây ít ở nhà.”

“À! Vâng! Không còn cách nào cả, gần đây cửa hàng cho hai em sinh viên nghỉ việc nên em bận hơn.”

“Bạn đến mức không thể về nhà ăn cơm được? Bạn đến một, hai giờ sáng, rồi đến sáu, bảy giờ đã đi rồi? Bạn đến mức không có thời gian để gọi điện thoại?”

Ồ! Cô thật không ngờ, hóa ra anh vẫn còn quan tâm tới cô.

Câu hỏi này không có đáp án, Thu Thần chỉ cười trừ với anh.

Thạch Chấn Vũ chau mày: “Bạn đến mức vừa rồi cũng không còn thời gian nhìn anh?”.

“À... à... em xin lỗi! Vừa rồi em đang mải nghĩ chuyện...”

Cô không thể nói cho anh biết, đây là một trong những bài luyện tập của cô. Luyện tập giả vờ như anh không ở bên cô, luyện tập cho dù không có anh thì cô vẫn có thể quay trở về cuộc sống như trước đây.

Sắc mặt anh trở nên khó coi.

Thu Thần cúi đầu không dám nhìn anh. Cô cảm thấy kết quả của sự nỗ lực luyện tập trong những ngày qua của mình sắp bị sụp đổ rồi. Càng gần và nói chuyện với anh như thế, cô càng hiểu rõ... đánh mất anh cô sẽ đau đớn biết chừng nào.

Bặm môi lại, Thu Thần vội vàng lùi một bước.

“Cửa hàng còn có việc, em đi trước đây.”

Anh đăm đăm nhìn cô đi, không biết vì sao, anh có một cảm giác mất mát khó chịu...

10. Chương 09

Chương 9

Em rời xa không phải vì anh, mà vì chính bản thân em.

Nếu không rời xa anh, em sợ mình sẽ không khống chế được bản thân.

Nếu tiếp tục bên nhau, chỉ sợ anh sẽ hận em.

Không muốn thấy anh phải đau khổ trong lựa chọn.

Chẳng bằng chúng ta cả đời làm bạn.

Có lẽ như thế, em mới mãi mãi được ở bên anh...

Autumn

Quan Ngoại cứ cách một tuần lại nghỉ một ngày, cho nên hôm đó Thu Thần không thể tránh khỏi việc phải ăn cơm ở nhà.

Trong bữa cơm, Thu Thần cười cười nói nói, lúc thì kể những chuyện vui ở quán, lúc lại tranh cãi với ông nội, khiến không khí cũng trở nên náo nhiệt hơn...

Ăn được nửa bữa, Thạch Chấn Vũ bỗng nói: “Có một chuyện anh vẫn chưa có cơ hội nói với em. Mấy hôm nay anh bận lo cho Bằng Lan, ngày mồng Mười đến Mười lăm anh tính đưa con bé đi đảo Bali chơi”.

Thu Thần trừng mắt nhìn anh, trong phút chốc, cô không hiểu anh đang nói gì.

“Mồng Mười đến Mười lăm...”, cô thần thờ lẩm bẩm.

“Mấy ngày hôm đó công ty không bận, hơn nữa anh cũng mới đặt hai vé máy bay. Chắc em không phản đối chứ?”

Phản đối! Cô đương nhiên phản đối! Đó là kế hoạch mà anh sẽ đưa cô đi chứ! Trong đầu Thu Thần chợt vang lên. Người đi đảo Bali cùng anh là cô mới đúng chứ! Đó là tuần trăng mật của họ, là sinh nhật của cô! Không phải là Bằng Lan!

Cô mở to miệng nhưng không nói nên lời... cả thế giới như tan vỡ.

“Thu Thần?”, chờ mãi không thấy câu trả lời của cô, anh hỏi lại.

Cô chợt định thần lại, nghe thấy giọng nói của mình từ đâu đó vọng về: “Đương nhiên không phản đối, chúc hai người đi chơi vui vẻ!”.

Thật lạ, hóa ra lúc đau tới mức tê tái, người ta vẫn có thể cười, vẫn có thể nói.

“Đúng rồi! Em quên mất, trên bếp vẫn còn nồi canh, để em đi mang lên...”, cô đẩy ghế, chạy vào bếp.

Bước chân của cô hoàn toàn không hề có chút vội vàng hay hoảng loạn. Cô đi rất chậm, rất chú tâm, cô sợ nếu bước mạnh, những giọt nước mắt sẽ rơi xuống...

Cảm giác của Thu Thần là như thế.

Trong tủ lạnh, một bình sữa đã biến chất, nhưng cô không nỡ vứt đi, cô muốn nói đó có phải là ảo giác của mình không, có thể nó vẫn chưa hỏng, đợi thêm một chút nữa...

Thật chẳng dễ dàng gì, cuối cùng cô cũng dứt lòng, cũng tìm được một lý do, không thể không vứt bỏ đi.

Việc Thạch Chấn Vũ đưa Bằng Lan đi nghỉ mát thực sự cho Thu Thần biết, đã tới lúc phải từ bỏ rồi.

Hôm nay là ngày hai người họ từ đảo Bali về, trong lòng Thu Thần đã quyết định.

“Ông ơi, cháu ra sân bay đón họ đây!” Khi Thu Thần bước ra cửa, ông nội cũng đang ngồi một mình trong phòng khách.

“Này, cháu đợi chút.”

“Có chuyện gì vậy ông?”, Thu Thần quay đầu lại thấy ông nội đang mím môi, nhìn cô vẻ không vui.

“Dạo này cháu về rất muộn!”

“Cháu xin lỗi...”

“Hơn nữa có Bằng Lan ở nhà, cháu cũng ít khi nấu cơm, ngày nào cũng ăn món vừa nhiều dầu vừa mặn, cháu muốn hại chết ông hả?”

“Ông nội...”

“Cháu đừng nói nữa! Còn nữa, cháu tưởng ông không biết mấy ngày nay cháu đang lo dọn dẹp đồ đạc hả? Cháu định thế nào? Bỏ rơi ông già này sao?”

Tất cả vỏ bọc của Thu Thần đã bị lột bỏ, ngay trước mặt ông, mắt cô rưng rưng...

“Ông không cho cháu đi!”, ông nội bỗng gào lên như sấm, “Cháu đi rồi ông phải làm sao? Ai sẽ là người ngày nào cũng ép ông đi tập thái cực quyền? Ai lo lắng việc cơm nước cho ông? Ai nấu cho ông những món vừa nhạt vừa khó ăn đó? Nói tóm lại, ông không cho cháu đi! Cháu đừng nghĩ tới việc rời khỏi căn nhà này.”

“Ông nội...”, Thu Thần buồn bã nói, “Ông đừng như thế, chẳng phải ông luôn hy vọng Bằng Lan làm cháu dâu sao?”

Ông chùng vai xuống: “Không được, cháu không thể rời xa A Vũ. Trước đây ông sai rồi, cháu là một phụ nữ tốt, là một người vợ tốt... A Vũ không nên có cháu rồi mà vẫn còn như thế với Bằng Lan...”

“Ông, anh Chấn Vũ không sai, Bằng Lan cũng không sai. Thực ra, lúc đầu anh ấy vì muốn tốt cho Bằng Lan nên mới kết hôn với cháu. Bây giờ Bằng Lan đã về rồi, hai người họ lại tình đầu ý hợp như thế, sống với nhau cũng là điều tốt. Coi như tất cả chưa hề xảy ra, ông vẫn hy vọng Bằng Lan là cháu dâu của mình mà. Bằng Lan rất ngoan, nhất định sẽ không chọc tức ông như cháu đâu!”

“Bây giờ cháu nói những câu này mới là chọc tức ông! Cháu bỏ đi mới thực sự là chọc tức ông!”

“Ông nội...”, Thu Thần không biết phải nói thế nào.

“A Vũ là đứa ngốc nghếch, nó không hiểu gì cả, cháu mới là người thích hợp với nó.”

“Ông nội, cảm ơn ông đã nói thế, nhưng chuyện tình cảm thì không thể nói là thích hợp hay không thích hợp với ai được”, Thu Thần cười buồn.

“Cháu phải đi ra sân bay đây, sợ muộn lại không kịp.”

Ông nội thấy ý của cô đã quyết, thất vọng nói: “Cháu định bao giờ nói với nó?”

“Tối nay ạ!”

Sau kỳ nghỉ sáu ngày, đối diện với Thu Thần, tâm trạng của Thạch Chấn Vũ càng trở nên phức tạp.

Anh vốn dĩ không nghĩ nhiều như thế, nhìn thấy Bằng Lan tinh thần sa sút, phản ứng của anh chính là an ủi cô hết mức có thể. Vừa hay anh đã lên kế hoạch đưa Thu Thần đi nghỉ mát từ sớm, giờ Bằng Lan có chuyện như thế nên anh nghĩ Bằng Lan đương nhiên sẽ cần cơ hội nghỉ ngơi này để giải tỏa tâm lý hơn Thu Thần.

Không ngờ trong chuyến đi đảo Bali đó, Bằng Lan đã nói cô ấy cần anh, cô ấy nhận ra anh mới là người đối tốt với cô nhất trên thế giới này.

Đó là cảnh tượng trong giấc mơ của anh, cô gái mà anh mong đợi biết bao năm nay, cuối cùng đã đáp trả lại tình cảm của anh, đáng lẽ anh là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới này mới phải.

Có điều lúc anh nghe cô nói vậy, anh chợt thấy hoảng loạn.

Anh không hiểu vì sao mình lại bất an, mãi đến lúc ở sân bay, nhìn thấy Thu Thần, anh mới chợt hiểu nguyên nhân.

Bởi trong lòng anh hổ thẹn, cho nên càng day dứt. Anh bỗng có cảm giác hoảng hốt, rõ ràng hôm đó là sinh nhật của Thu Thần nhưng anh lại đưa Bằng Lan đi nghỉ mát, ngay cả câu chúc mừng sinh nhật anh cũng quên không nói, ngay cả một món quà anh cũng không tặng...

Trên đường từ sân bay về tới nhà, thái độ của Thu Thần hoàn toàn không có gì khác biệt, điều đó càng làm cho cảm giác tội lỗi của anh thêm nặng nề.

Cảm giác tội lỗi ấy luôn ngự trị trong lòng, Thạch Chấn Vũ quyết định tối nay sẽ nói chuyện rõ ràng với cô.

Tuy tìm cô nói chuyện có phần hơi kỳ quặc, nhưng anh không biết mình còn có thể tìm ai khác, cô là người bạn duy nhất mà anh có thể sẻ chia tâm sự.

“Anh đi nghỉ ngơi rồi tắm rửa đi, lát nữa em có chuyện muốn nói với anh”, vừa bước vào nhà, Thu Thần đã nói với Thạch Chấn Vũ.

Thạch Chấn Vũ hoàn toàn không ngờ, Thu Thần lại là người đề xuất việc đó với anh trước.

“Ừm.”

Anh bước vào phòng, thứ đầu tiên mà anh chú ý đến là một túi đồ ngay gần ở phía trên bàn trang điểm. Anh run sợ, trong lòng có một dự cảm không hay.

“Em muốn nói chuyện gì với anh?”, anh chau mày nhìn cô.

“Anh không muốn tắm trước rồi chúng ta nói chuyện sau sao?”

“Không! Anh muốn biết ngay bây giờ.”

Biểu hiện của cô rất nhẹ nhàng, điềm tĩnh.

“Chúng ta ly hôn đi!”, cô nói.

“Anh không muốn ly hôn”, phản ứng của anh là tức giận, có phần hoảng loạn.

“Anh muốn ly hôn đấy.” Đôi mắt trong sáng của cô như trói lấy anh, ánh mắt nhìn thấu khiến anh không thể lánh đi đâu được.

“Anh quên rồi à, em là người hiểu anh hơn cả anh đang hiểu mình nghĩ gì nữa đấy.”

Thạch Chấn Vũ chăm chăm nhìn cô. Vài giây sau, anh ngồi xuống giường.

“Em biết từ bao giờ?”

“Từ hôm Băng Lan trở về em đã có dự cảm rồi, em biết anh không quên được cô ấy.”

Anh im lặng hồi lâu.

“Có điều, chúng ta sống với nhau rất hạnh phúc...”

Thu Thần ngồi xuống, đặt tay lên tay anh.

“Cảm ơn anh đã nói thế”, cô mỉm cười, “Không sao. Chuyện ly hôn này đối với chúng ta mà nói, không có gì là quá nghiêm trọng, phải không? Lúc đầu khi quyết định kết hôn chúng ta đã nói rất rõ rồi, bây giờ tình yêu của anh đã được đáp trả, em thực sự vui mừng cho anh. Có thể vài năm nữa, em sẽ có thể tìm được người mình yêu thực sự”.

Không hiểu vì sao ngữ khí của Thu Thần tuy điềm tĩnh và nhẹ nhàng đến thế, nhưng Thạch Chấn Vũ thì lại có cảm giác hoảng sợ và tức giận. Tâm trạng anh như đang bị giằng xé, giống như đang có một thứ gì đó rất quan trọng đang biến mất khỏi tầm tay mà không có sức để níu kéo.

“Cách nhìn của em thật thoáng...”, anh mở lời, “Những ngày tháng ở bên nhau, anh nghĩ rằng em cũng có chút tình cảm với anh”.

Những hồi ức ấy, quá khứ ngọt ngào ấy... vì sao cô có thể nhẹ nhàng rũ bỏ, không nói lời nào như thế? Việc mà ngay cả anh cũng không dám khẳng định, tại sao cô không do dự gì mà đã quyết định rồi?

Một nỗi bức dọc ở trong lòng, anh cần rằng muốn biết nguyên nhân tại sao.

“Có chứ!”, Thu Thần ngẩng đầu cười.

“Em có tình cảm với anh, nhưng, đó là tình cảm bạn bè! Ồ! Không lẽ anh nghĩ là em yêu anh rồi đấy? Chuyện này anh có thể yên tâm. Anh đã quên mất là em từng nói, em tuyệt đối không lấy người mà em thực sự yêu sao?”

Anh không cười, sắc mặt xanh xao, giống như vừa bị ai đó tát vào mặt. Môi anh càng mím chặt...

Thu Thần vừa cười vừa nói tiếp: “Thế coi như đã nói xong rồi nhé. Sáng mai em sẽ chuyển về chỗ trọ, đơn ly hôn em để trong ngăn kéo đầu giường, lúc nào có thời gian, chúng ta đi làm thủ tục”.

“Phù!” , cô như vừa trút bớt được một gánh nặng. Cô nhìn anh, tiếp tục nói: “Được rồi! Cuối cùng cũng đã nói rõ ràng mọi chuyện. Anh đi tắm đi. Em mệt rồi, muốn thay quần áo rồi đi ngủ”.

Thu Thần nói xong, để anh ở lại đó. Cô ngẩng đầu lên, đi rất vội vàng vì sợ nước mắt sẽ rơi trước khi mình tới phòng thay đồ...

Cô đi thật, nhẹ nhàng, không một dấu vết...

Buổi sớm hôm đó, sau khi Thu Thần đi, Thạch Chấn Vũ tỉnh dậy.

Anh có thói quen quay người để ôm một vật gì đó, nhưng cánh tay anh bây giờ chỉ chạm vào không khí lạnh lẽo...

Anh vội vàng mở mắt, nhìn chiếc giường trống rỗng... sau đó mới sực nhớ...

Thu Thần đi rồi, cô sẽ không bao giờ trở lại, sẽ không nằm trên giường của anh, anh cũng không được ôm cô nữa.

Cảm giác vô cùng hụt hẫng như nghiêng sông đổ biển đang dâng tràn trong tâm trí anh. Anh hét một tiếng lớn rồi ngồi dậy, hai tay ôm lấy đầu.

Mãi mãi không quên được cảnh hôm cô đi. Cô không muốn anh tiễn, mỉm cười chào tất cả mọi người, trên vai là chiếc ba lô. Sau đó cô quay người, ngạo nghễ đi về phía trước, không hề quay đầu lại...

Sau hôm đó, anh như rơi vào địa ngục. Bởi anh nhận ra mình không thể đè nén được nỗi nhớ cô.

Trước đây, khi cô còn ở bên, anh không cảm nhận được điều đó. Cô đi rồi, anh bắt đầu nhớ tới những buổi sáng cô thân mật chải đầu cho anh, nhớ những món cơm cô nấu, những lúc hai người trò chuyện, nhớ lúc cô đấu lý với ông nội, nhớ những lúc cô tới văn phòng của anh làm cho tất cả nhân viên đều không có tâm trạng làm việc, nhớ cảm giác lúc anh ôm cô vào lòng...

Anh nói với mình rằng phải chấm dứt những suy nghĩ vớ vẩn ấy, anh có Băng Lan và ông nội phải chăm sóc, anh còn phải lo biết bao việc của công ty, huống hồ Thu Thần đã nói rất rõ ràng rồi, cô không hề yêu anh, chỉ coi anh là bạn.

Không hiểu vì sao, nghĩ đến điều ấy anh cảm thấy khó chịu, hai hàm răng nghiến chặt.

“Rốt cuộc mày chờ đợi điều gì?”, anh tự hỏi mình.

Thu Thần không sai. Cô ấy hoàn toàn làm theo những gì ban đầu cô ấy nói. Trong thời gian làm vợ của anh, cô chỉ cố diễn tốt vai diễn của mình. Khi anh do dự, cô giúp anh đưa ra quyết định. Cô không làm khó anh, cô rút lui, thậm chí một chút đố kỵ hay ghen tuông cũng không có.

Một kết cục hoàn mỹ đến thế, nhưng rốt cuộc anh đang bức dọc chuyện gì?

Có thể chính vì cô không hề có một chút ghen tuông và tức giận... trong lòng anh có một tiếng nói khe khẽ vang lên. Nhưng anh lập tức bác bỏ cách nghĩ này. Bởi vì, điều đó dẫn đến một sự thật mà anh không muốn thừa nhận, đó chính là...

“Dừng lại! Đừng nghĩ nữa!”, anh quát lớn.

Vội vàng đứng dậy, Thạch Chấn Vũ tự nói với bản thân mình, anh còn rất nhiều việc quan trọng phải làm, không thể lãng phí thời gian vào những điều vô ích này.

Nhưng cho dù làm việc như thế nào, Thạch Chấn Vũ vẫn nhận ra cả ngày hôm đó anh rất tồi tệ.

Nhân viên sợ anh hơn mọi khi, bởi anh càng ngày càng không hài lòng với công việc của họ, càng ngày càng đòi hỏi nhiều hơn.

Trước đây anh nghiêm túc, nhưng ít ra cũng không bối lung tìm vết trong công việc của người khác, bây giờ nhìn thấy cái gì anh cũng ngứa mắt. Đến chính bản thân anh cũng thấy mình không phải là một ông chủ tốt, bởi anh đã để tình cảm cá nhân ảnh hưởng tới công việc.

Buổi tối về tới nhà, không khí gia đình cũng không khá hơn là mấy.

Ông nội thì không cần phải nói, từ lúc Thu Thần đi, ông không uống thuốc huyết áp nữa, thái cực quyền cũng không luyện, hoàn toàn không có tinh thần. Băng Lan thì không biết vì nguyên nhân gì, tối qua lại khóc cả đêm ở trong phòng, hai mắt sưng đỏ. Nói thực, anh không có sức để an ủi cô nữa, bởi tâm trạng của anh cũng chẳng lấy gì làm tốt đẹp.

“Cháu đi ra ngoài.” Nói xong câu đó, anh cũng không ăn cơm nữa, bước ra khỏi căn phòng với không khí đầy u ám.

Anh lái xe lòng vòng không mục đích, đột nhiên anh phát hiện mình đã dừng xe ở trước cửa Quan Ngoại.

Vì sao lại không chứ? Anh nghĩ. Chẳng phải cô nói hai người vẫn là bạn bè sao?

Nếu là bạn bè, sao anh không thể tới quán của cô để ngồi uống rượu như ngày trước?

Nghĩ thế, anh dừng hẳn xe lại, bước vào trong.

Quan Ngoại vẫn như thế, cảm giác thoải mái, âm nhạc du dương, cô cũng vẫn như thế.

Mở cửa quán, đã nghe thấy một âm thanh rất quen thuộc: “Chào mừng quý khách!”

Giây phút đó, tim anh như ngừng đập, sau đó lại đập dữ dội hơn.

“Hi!”, mắt Thu Thần sáng lên.

Khí sắc của cô rất tốt. Không chỉ là quá tốt, mà còn hơn trước rất nhiều. Chiếc váy bó càng tôn thêm thân hình yêu kiều của cô.

Nếu như là ngày trước, anh tuyệt đối không cho phép cô mặc như thế! Anh nghiêng răng nghĩ ngợi.

Hai từ ngày trước làm đôi mắt anh tối sầm lại.

Anh bỗng hiểu ra rằng, mình không có quyền để làm việc đó nữa.

“Anh uống gì?”, cô tiếp anh.

Quen biết nhau năm năm, một năm sống cùng nhau, sao cô còn hỏi anh uống gì? Anh lặng yên, bỗng cảm hận người con gái trước mặt...

“Bỏ trắng”, anh lạnh nhạt trả lời.

Thu Thần nhướn đôi mày: “Vâng, anh chờ một chút”.

Vừa đưa ly bỏ trắng tới trước mặt anh, Thu Thần đã bị khách ở bàn khác gọi tới.

Thạch Chấn Vũ chăm chú nhìn, cô như một nàng tiên, đi quanh mấy anh chàng nhìn có vẻ là dân văn phòng. Anh uống một hơi hết ly rượu, hoàn toàn không hiểu cảm giác mình vừa uống ly bỏ trắng là gì.

“Sao hôm nay lại có thời gian rảnh mà tới đây thế?”, cuối cùng Thu Thần cũng bước tới gần anh.

Anh ngẩng đầu lên, cô đang cười tươi, giọng điệu của cô giống như đang nói chuyện với những người khách khác, nhìn thì có vẻ thân thiết nhưng thực ra là lạnh nhạt.

“Đến uống rượu”, anh nghiêm nét mặt.

“Ra thế... đúng rồi, ông nội và Băng Lan gần đây thế nào? Anh với Băng Lan bao giờ thì kết hôn? Nhớ gửi thiệp mời cho em nhé!”

“Thu Thần, sao em không qua đây nói chuyện với bọn anh?”, một người khách bước tới gần cô.

“Ồ, đây là ai thế?”, người đàn ông đó nhìn Thạch Chấn Vũ, rồi lại quay đầu nói chuyện với Thu Thần, “Thế này không công bằng đâu! Vì một người khách mà lại bỏ rơi bao nhiêu người thế!”.

“Không không không!”, Thu Thần hươ tay cười cười, “Anh ấy không phải khách hàng bình thường! Đây là chồng cũ của em”.

“Cái gì? Em đã kết hôn rồi?”

“Vâng! Nhưng ly hôn rồi. Chàng trai nào muốn theo đuổi em thì vẫn còn cơ hội đó.”

“Ồ! Quá tốt, quá tốt...”

Thạch Chấn Vũ biết cô đang nói đùa, nhưng anh không thể tiếp tục ngồi ở đây để nghe cô bông đùa tình tứ với người con trai khác được nữa.

Anh đứng dậy, để tiền trên bàn, quay người bước đi không nói một lời.

“Chấn Vũ...”, Thu Thần sững sờ trước hành động của anh, sau đó cô liền đuổi theo.

“Chờ một chút!”

Đến đầu ngõ thì cô đuổi kịp và kéo lấy tay anh.

“Anh sao thế?”, Thu Thần nhẹ giọng. Trong mắt cô thể hiện sự yếu đuối, không hề hơi hợt bông đùa như hồi nãy.

Anh cúi xuống nhìn cô, đong băng tình cảm của mình.

“Không có gì, chỉ là tới xem em sống có tốt không. Có điều, việc làm đó của anh chắc chắn là quá thừa thãi rồi, em sống rất tốt, thậm chí còn tốt hơn trước rất nhiều”, giọng nói của anh có phần giấu cợt, nhưng chính bản thân anh cũng không hề nhận ra.

Thu Thần tròn mắt ngạc nhiên... cô không hiểu.

Giọng của Thạch Chấn Vũ cực kỳ lạnh nhạt: “Sau này anh sẽ không bao giờ tới đây nữa. Tuy em nói chúng ta còn có thể là bạn bè, nhưng anh biết mình không thể tiếp tục làm bạn bè được nữa”.

Anh rút tay mình ra khỏi bàn tay cô và quay người đi.

Thu Thần đứng ngơ ở đó, không thể không chế được tình cảm của mình được nữa, cô chạy lên phía trước và ôm chặt lấy anh.

Anh sững sờ, đây là một cái ôm thật chặt, cả thân thể cô như ôm chặt lấy tấm lưng của anh, anh có thể cảm nhận được sự run rẩy và cả tiếng khóc nghẹn ngào của cô. Anh không dám tin, nhưng thực sự cô đang khóc, anh cũng cảm nhận được nước mắt cô đang thấm ướt lưng áo mình...

Vì sao? Vì sao cô lại khóc? Anh chưa bao giờ thấy cô khóc...

“Thu Thần...”, tim anh đập mạnh.

Một lúc sau cô mới buông ra.

Thạch Chấn Vũ quay đầu lại, vội vàng tìm gì đó trên khuôn mặt cô. Anh không biết mình đang tìm gì... chỉ cảm thấy đó là một thứ rất quan trọng.

Thu Thần dùng tay lau những giọt nước mắt trên mặt mình, nở nụ cười gượng gạo với anh.

“Em hiểu, em cũng rất buồn khi chúng ta không thể làm bạn với nhau được nữa... em sẽ rất nhớ anh.”

Là như thế sao? Cô chỉ khóc vì đánh mất một người bạn?

Anh không có cơ hội tìm được câu trả lời, bởi Thu Thần đã vội vàng vẫy tay chào anh rồi quay lại Quan Ngoại.

“Anh đừng tới tìm tôi nữa! Cho dù bây giờ anh có quay về, tôi cũng không gặp anh nữa!”, sau tiếng khóc lớn, Băng Lan tức giận dập điện thoại.

Anh ấy vẫn gọi điện thoại cho mình! Anh ấy vẫn nói yêu cô! Thế những người đàn bà ấy thì sao? Biết bao nhiêu người đàn bà ấy thì sao?

Hồi lâu sau, cô vẫn chăm chú nhìn vào di động, toàn thân run rẩy.

Nếu anh còn gọi tới, nhất định cô sẽ tiếp tục chửi rửa anh, sau đó lại dập điện thoại!

Cô nhất định sẽ nói với anh, hai người bọn họ đã chẳng còn gì nữa!

Nhưng điện thoại lại không reo lên lần nào nữa...

Tới khi Băng Lan nhận ra mình thực sự mong đợi điện thoại lại reo lên lần nữa, cô vừa sợ hãi vừa tức giận. Vội vội vàng vàng cầm di động, nhấn mạnh vào nút tắt máy, tựa như cô đang ngăn những ảo tưởng mà mình không nên có.

Cô không thể giẫm vào vết xe đổ nữa. Nếu gặp Sở Hạo, cô nhất định sẽ mềm lòng, sẽ lại tha thứ cho anh, rồi mọi chuyện lại tiếp tục xảy ra như trước, lại tranh cãi rồi tha thứ... Cứ lặp đi lặp lại đau đớn như thế.

Nguyên nhân cô từ New York về Đài Loan là bởi không muốn tiếp tục vòng luẩn quẩn như thế nữa. Nhưng nếu anh quay về...

Băng Lan mím môi lại.

Không! Cô sẽ không cho anh bất cứ cơ hội nào.

Biện pháp tốt nhất là... cưới anh Thạch.

Điều này không những làm cho anh hết hy vọng, mà chính cô cũng không còn hy vọng.

Thực ra lúc cô về Đài Loan, hiểu được sự chăm sóc chu đáo của anh Thạch đối với mình, cô vô cùng cảm động và bắt đầu có suy nghĩ ấy. Sau một năm bốn ba vất vả, cô mới hiểu được rằng trước đây cô đã được anh yêu thương, chăm sóc như thế nào.

Lúc đầu cô còn cảm thấy nếu cướp anh Thạch, sẽ có lỗi với Thu Thần, thế nhưng đã là người thì ai cũng ích kỷ, cô nhận ra mình không muốn đánh mất sự yêu thương chăm sóc của anh, nhất là những lúc cô yếu đuối...

Cô quyết định kết hôn với anh Thạch.

Tuy điều này là một tổn thương lớn với Thu Thần, nhưng cô tin Thu Thần, một người vừa thông minh vừa dũng cảm, nhất định sẽ đứng lên trong vũng lầy tình cảm nhanh hơn cô...

Trên đường về nhà, Thạch Chấn Vũ cứ như người mất hồn. Bởi...

Khi về tới nhà đã quá nửa đêm. Anh quay về phòng mình thì thấy đèn trong phòng vẫn sáng.

“Băng Lan? Em ở đây là gì?”

“Anh Thạch...” Đang nằm trên giường Băng Lan vội bật dậy, đứng đối diện với anh. Cô mặc một bộ đồ ngủ trắng, vẻ mặt có chút căng thẳng và hoang mang.

“Em lại khóc rồi?” Mắt của cô sưng đỏ.

“Vâng...”, cô cúi đầu, “Em đã nghĩ rất nhiều, cũng quyết định rồi...”.

“Quyết định?”

“Vâng!”

Băng Lan hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào anh: “Anh Thạch, chúng ta kết hôn đi!”.

“Vì sao?”, Thạch Chấn Vũ phản ứng theo trực giác.

Lời đã nói ra rồi anh mới kinh ngạc. Vì sao anh lại hỏi thế? Chẳng phải đây là giấc mơ của anh sao? Vì sao phản ứng của anh không phải là vui mừng tột độ? Vì sao...

Hoàn toàn không cảm thấy được sự giằng xé trong nội tâm của anh, Bằng Lan trả lời:

“Bây giờ em hiểu rồi, anh là người tốt nhất với em trên thế gian này. Kết hôn với anh, nhất định em sẽ hạnh phúc.”

“Còn Sở Hạo?”

“Đừng nhắc tới anh ta nữa!”, nghe đến cái tên đó, Bằng Lan trở nên kích động, “Đó là một kẻ lừa đảo! Em sẽ không bao giờ tin anh ta nữa. Cho dù anh ta gọi cho em bao nhiêu cuộc điện thoại, hay giải thích bao nhiêu đi nữa, em cũng không nghe và sẽ không quan tâm tới anh ta nữa”.

“Anh ta đã tìm em?”

“Không chỉ một lần”, Bằng Lan nhếch miệng nói, “Em không nhận máy, hôm nay anh ta còn tới tận mức dùng điện thoại của bạn để gọi cho em. Anh ấy nói sẽ quay về Đài Loan tìm em, em không muốn cho anh ta cơ hội. Anh Thạch, chúng ta kết hôn đi, được không? Như thế anh ta sẽ không thể làm phiền em được nữa.”

Thạch Chấn Vũ trừng mắt nhìn cô, sau đó lắc đầu: “Em nói muốn kết hôn với anh chỉ là để từ bỏ cậu ta”.

“Không phải như thế! Không chỉ là như thế!”, Bằng Lan vội vàng phủ nhận, “Ngoài điều đó ra, em thực sự thích anh, anh Thạch. Chỉ có anh mới thương em, em ân hận vì tới giờ mới hiểu được rằng... em... em yêu anh...”.

Như để thuyết phục anh hơn, thân thể kiều diễm của cô lại gần anh thêm chút nữa, đôi môi đỏ hơi mở, nhưng biểu hiện lại rất căng thẳng...

Môi cô càng lúc càng gần anh..., chỉ còn một chút nữa...

Từng giây trôi qua, hai người cảm nhận thấy hơi thở của nhau...

Nhưng, cô không có cách nào...

Thạch Chấn Vũ né người, lùi về phía sau một bước, nhìn cô, bật cười.

Vài giây trôi qua, anh chợt hiểu ra điều gì đó, những chuyện mà lâu nay anh chưa hiểu được, bây giờ tất cả đều quá rõ ràng...

“Anh Thạch?”, Bằng Lan nghi hoặc nhìn anh.

“Em không thể hôn anh được, đúng không? Bởi vì thứ cảm giác đó rất lạ, giống như loạn luân.”

Lời nói của anh làm cô sững sờ. Sau đó cô chậm chậm gật đầu.

“Bởi vì chúng ta đều coi nhau là người thân.”

Bằng Lan lại gật đầu.

“Em là người rất quan trọng với anh, chúng ta không cần phải kết hôn để xác định mối quan hệ này, anh sẽ mãi chăm sóc, yêu thương em, coi em như là em gái mình.”

Bằng Lan ngồi xuống giường, suy nghĩ về những lời mà Thạch Chấn Vũ vừa nói.

Một lúc lâu sau, như đã hiểu thấu, cô ngẩng đầu lên nhìn anh mỉm cười.

“Anh nói rất đúng.”

Thạch Chấn Vũ cảm thấy như vừa trút bỏ được một tảng đá lớn trong tim, lúc này anh không còn huyênh hoặc về tình cảm của mình nữa, chỉ còn một chuyện duy nhất là anh không thể yên tâm được...

Anh xoa đầu Bằng Lan: “Em đã lớn, cũng hiểu biết rồi. Trước đây là anh không đúng, chăm sóc em một cách thái quá, từ nay em phải học cách suy nghĩ chín chắn hơn, trốn tránh không bao giờ giải quyết được vấn đề, chuyện của em và Sở Hạo, em phải nói chuyện cho rõ ràng với cậu ta”.

Bằng Lan lại cúi đầu nghĩ ngợi.

“Vâng... em sẽ làm thế.”

“Tốt lắm.”

Băng Lan đứng dậy: “Anh Thạch, khuya lắm rồi, em đi ngủ đây”.

“Chúc ngủ ngon!”

Chuyện trò với Băng Lan xong, Thạch Chấn Vũ cũng không đi ngủ ngay. Thực tế là lúc này, anh không thể nào ngủ yên được.

Bởi vì đêm nay anh mới phát hiện ra một sự thực... anh yêu Thu Thần, anh cần Thu Thần, người anh thực sự khao khát muốn có được chính là cô.

Anh không biết mình phát sinh tình cảm với Thu Thần từ bao giờ, nhưng anh yêu Thu Thần là điều chắc chắn.

Có thể trước đây anh cũng có chút tình cảm khác lạ đối với Thu Thần. Nếu không thì đời nào một chàng trai không dễ thổ lộ tình cảm như anh lại có thể tâm sự với cô tất cả mọi chuyện như thế?

Nếu miễn cưỡng lấy tình cảm bạn bè để định vị mối quan hệ của hai người, thế thì phải giải thích như thế nào về những quyến luyến, ân ái của họ sau khi kết hôn... Bạn bè, có thể đó là lúc ban đầu, thế nhưng mưa dầm thấm lâu, ở bên nhau càng lâu thì càng thấu hiểu nhau, cô đã trở thành máu thịt của anh, trở thành một phần cơ thể của anh...

Không thể lừa dối chính bản thân mình thêm nữa, sự hụt hẫng tột cùng sau khi để mất cô, chính là cảm giác bị đánh mất một nửa của mình...

Thạch Chấn Vũ đột nhiên đứng dậy, đi ra ngoài.

Anh phải gặp được Thu Thần! Lúc này anh đã hiểu mong muốn của mình, anh muốn được nhìn thấy cô...

Khi Thạch Chấn Vũ tới Quan Ngoại thì chỉ còn một mình A Quý ở cửa hàng.

“Thu Thần đâu?”, anh vội vàng hỏi.

A Quý vừa lau cốc, vừa nheo mày nhìn anh: “Anh tìm cô ấy làm gì? Lại có chuyện với cô gái bé bỏng của anh rồi à? Muốn tâm sự nỗi buồn với cô ấy sao? Hay là muốn cô ấy làm cố vấn tâm lý?”.

Châm chọc, mỗi một câu nói của A Quý đều như đang châm chọc anh. Thạch Chấn Vũ không ngờ A Quý lại tỏ thái độ như thế với mình.

“Thu Thần đâu? Tôi muốn nói chuyện với cô ấy.”

Anh không quan tâm tới những chuyện vặt vãnh đó, bây giờ anh chỉ muốn gặp Thu Thần.

“Lúc anh đi rồi, tâm trạng của cô ấy không tốt nên đã về nhà rồi.”

Thạch Chấn Vũ không hỏi vì sao Thu Thần lại có tâm trạng ấy, anh liền bước thẳng ra ngoài.

“Này! Chờ tôi một chút!”

A Quý bỏ giẻ lau xuống, đuổi theo và tức giận đặt tay lên vai anh.

“Nếu anh tìm Thu Thần chỉ để kể lể chuyện anh với Băng Lan thì tôi không cho anh đi tìm cô ấy đâu.”

“Tôi tìm cô ấy không phải vì có chuyện với Băng Lan”, Thạch Chấn Vũ chau mày.

“Thế vì chuyện gì?”

“Tôi muốn nói cho cô ấy biết, tôi là một thằng ngu, đến bây giờ mới biết mình yêu cô ấy.”

A Quý sững sờ vài giây, há miệng ngạc nhiên.

Thạch Chấn Vũ cười cay đắng: “Có thể giờ đã muộn rồi, có thể cô ấy từ trước tới giờ luôn luôn coi tôi là bạn, thế nhưng tôi thực sự muốn nói cho cô ấy biết tình cảm của mình”.

A Quý bỏ tay khỏi vai anh. Thạch Chấn Vũ cười, rồi quay người bước đi.

“Anh chờ một chút!”, A Quý như vừa nghĩ ra chuyện gì đó, liền gọi anh lại.

Thạch Chấn Vũ quay đầu lại vẻ không vui. Anh thực sự không muốn mất thời gian với A Quý nữa, anh muốn gặp Thu Thần.

“Có lẽ trước khi gặp cô ấy, anh nên biết một số chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Thu Thần có thói quen viết blog. Chỉ khi ngồi trước bàn phím, cô ấy mới dám đối diện với tình cảm của chính mình. Anh nên đọc thử xem! Bút danh của cô ấy là Autumn.”

11. Chương 10(end)

Phần kết

Chiều thứ Ba, cửa hàng của Julia không đông khách. Thu Thần đang nói chuyện với Julia.

“Gần đây làm ăn khó khăn quá.”

“Mình cũng thế thôi”, Thu Thần phụ họa.

“Haizzz, thiếu khách sộp nên cũng chẳng ăn thua gì.”

“Khách sộp? Ai thế?”

Julia nháy mắt tinh nghịch với Thu Thần: “Thì cái anh Thạch đó ấy”.

Thu Thần thở dài: “Thôi xin người! Đừng nhắc tới anh ta nữa! Cậu thật là tàn nhẫn!”.

“Xin lỗi nhé! Tổ tưởng cậu đã nghĩ thoáng hơn rồi chứ, chỉ là đùa thôi mà.”

Nghĩ thoáng? Thu Thần lại cảm thấy đau lòng. E là rất khó.

Tiếng chuông gió ngoài cửa lại vang lên, cửa tự động mở ra. Julia nhìn ra ngoài, bỗng hai mắt tròn xoe.

“Sao thế? Có ma à?”

Julia cười, nhếch mép nói với Thu Thần: “Vị khách này cậu tiếp hộ mình nhé”.

Thu Thần quay đầu lại, cô ngồi yên bất động.

Chàng trai đó không thèm nhìn vào quầy tiếp tân mà đi thẳng vào nơi đặt giày.

Anh ta chau mày ngắm nghía tất cả các đôi giày nữ với những kiểu cách khác nhau, sau đó nhắc một đôi màu trắng lên, chăm chú nhìn.

Bộ dáng chăm chú của anh vô tình làm rung động trái tim Thu Thần...

“Anh mua giày cho bạn gái phải không?”, cô bước tới gần.

“Tôi muốn chọn một đôi giày màu trắng thích hợp với lễ cưới.”

Thu Thần tim đập mạnh. Hóa ra... bọn họ sắp kết hôn sao?

“Đôi này được không?”

Thu Thần lấy một đôi giày màu trắng nhỏ nhắn nhưng rất đẹp đưa cho anh.

Anh chau mày lắc đầu: “Quá nhỏ”.

Thu Thần cũng không chịu thua: “Nói vớ vẩn! Cô ấy đi size 5, đôi này vừa hợp”, cô cao giọng.

Thạch Chấn Vũ cười khở: “Không phải mua cho Băng Lan”.

“Không phải Băng Lan...”, cô nghi ngờ lắm lắm. Bỗng cô mở to mắt, hét lớn:

“Anh không lấy Bằng Lan? Sao anh có thể làm như thế?”

Tâm trạng Thu Thần rất phức tạp, tin Thạch Chấn Vũ sắp kết hôn đã đánh một đòn chí mạng vào cô. Nếu như đối tượng là Bằng Lan thì cũng coi như xong, dù sao cô cũng sớm biết là thế rồi. Nhưng bây giờ lại là một người phụ nữ khác.

“Cô ấy là ai?”, cô chống nạnh như một bà vợ dữ dằn, không thể không hỏi cho ra ngọn ngành.

“Cô ấy cao một mét sáu mươi tám, nặng năm mươi bốn cân, đi size 7, hai mươi chín tuổi, sinh ngày mùng Mười tháng Mười.”

Hừ, sao thông tin của người này giống cô thế? Đến sinh nhật cũng...

Chờ một chút! Chẳng phải anh ấy đang nói...

Cô mở to miệng, trừng mắt nhìn anh.

Đôi mắt vốn nghiêm nghị của anh lại trở nên dịu dàng, đầy tình ý.

“Thu Thần, em cười anh thêm một lần nữa được không?”

Kéo anh ra khỏi cửa hàng của Julia. Đi tới một công viên gần đó, cũng xem như là có chút tư tình rồi. Cô day day huyết thái dương đang đau nhức của mình.

“Được rồi! Bây giờ anh có thể nói cho em biết, rốt cuộc anh đang giở trò đùa gì vậy?”

“Anh có đùa đâu.”

Thái độ rất chân thành của anh khiến cô sợ hãi. Không phải anh đùa, cô biết anh cũng không phải là dạng người hay đùa. Anh rất nghiêm túc.

Nhưng... nếu như không phải là đùa, thế thì...

Thu Thần run run, không kiềm chế được mình.

“Sao anh lại tới tìm em?”

Đôi mắt sáng của anh nhìn thẳng vào cô.

“Bởi vì anh đã biết.”

“Biết cái gì?”, cô cảm thấy bất an, hai tay đan vào nhau thật chặt.

“Biết rằng em đang lừa anh.”

“Em lừa anh?” Đây là lời vu khống hoang đường gì vậy?

“Đúng, em lừa anh. Em lừa anh, nói em không bao giờ lấy người em yêu.”

Trái tim của Thu Thần đập nhanh dữ dội, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô muốn giải thích, nhưng lại không thể phát ra tiếng.

“Anh đã đọc tác phẩm do tác giả tên là Autumn viết rồi”, anh nhìn cô, đưa ra đòn cuối cùng.

Xong rồi! Xong rồi! Xong hết rồi!

Thu Thần ngồi hẫng xuống chiếc ghế đá trong công viên.

“Không phải em cố ý lừa anh...”, cô rầu rĩ trả lời.

Anh không nói.

“Anh cũng có mất mát gì đâu, phải không? Tại sao lại nhắc đến lời nói dối của em? Cứ để cả hai có một hồi ức tốt đẹp chẳng phải hơn sao?”, cô quay lại trách anh.

“Bây giờ anh mới biết mình nhỏ nhen đến thế, sau này anh sẽ không yêu như thế nữa. Anh không cho phép!”

Gì? Anh ấy nói gì? Thu Thần ngẩng đầu lên.

“Anh không cho phép em không yêu anh nữa.”

Làm gì có ai lại nói lời vô lý như thế. Thật không hiểu nổi!

“Vì sao?”

“Vì anh yêu em!”

Thu Thần tròn mắt nhìn anh. Một giây, hai giây... một phút trôi đi...

“Anh không yêu em! Anh yêu Băng Lan!”, cô hét lớn.

“Không phải như thế. Anh đã hiểu rồi, anh chỉ coi Băng Lan là em gái, người anh thực sự yêu là em, ”

Cô lắc đầu: “Có phải Băng Lan quay lại với Sở Hạo rồi nên anh mới tìm em? Em nói cho anh biết, bây giờ em không muốn sống bên một người mà em không yêu nữa”.

“Băng Lan và Sở Hạo đúng là đã quay lại với nhau rồi, nhưng đó là do anh khích lệ con bé làm thế. Vốn dĩ anh có cơ hội kết hôn với Băng Lan, nhưng anh nhận ra ngoài em, anh không muốn lấy bất cứ người con gái nào khác.”

“Vì sao?” Cô không thể tin nổi, cho nên lại hỏi thêm một câu ngốc nghếch.

Anh nhướn mày, những đường gân xanh trên trán thoáng ẩn hiện.

“Em thật là! Rốt cuộc anh phải nói thế nào thì em mới tin đây?”

Cô tiếp tục trừng mắt nhìn anh. Lúc lâu sau, hai người vẫn đứng im ở đó như hóa đá, nước mắt cô rơi xuống thấm ướt hai gò má...

“Tại sao lại như thế? Khó khăn lắm em mới từ bỏ được...”

Anh ôm cô vào lòng.

“Anh xin lỗi, tại anh quá ngốc nghếch nên đã làm em tổn thương.”

Cảm giác của cái ôm ấp áp như thế, nhất là sau khi cách xa nhau hơn một năm trời, giờ đây họ lại say đắm trong vòng tay ấm áp.

“Từ nay về sau anh nhất định sẽ không như thế nữa. Hãy tin và làm vợ anh, được không em?”

Thu Thần cúi đầu hồi lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Cô ngược đôi mắt còn đầm lệ lên, vòng tay ôm lấy cổ anh, đôi môi cô càng lúc càng gần.

“Thu Thần, đây là công viên...”

Thạch Chấn Vũ vẫn không dám thoải mái, cả người cứng đờ.

“Có sao đâu!”, cô cười lớn, rồi kéo cổ anh xuống và đặt lên môi anh một nụ hôn.

Anh cũng nhanh chóng đắm chìm trong nụ hôn của cô, quên mất mình đang ở đâu. Giống như để khẳng định tình cảm khó khăn lắm mới có được ấy, cả hai người đều tham lam hưởng thụ hương vị ngọt ngào của đối phương, chỉ hận vì không thể hòa nhập vào cơ thể đối phương.

Sau khi kết thúc nụ hôn mãnh liệt gần như táo bạo ấy, hai người nhìn nhau vẻ không thể tin nổi, họ nhìn thấy ngọn lửa tình yêu đang bùng cháy trong đôi mắt nhau...

“Chúng ta mau về nhà thôi!” Chàng trai nói với người vợ quyến rũ của mình.

Lần này cô đồng ý...

Lời bạt

Từ hai giờ tới năm giờ sáng ngày Mười ba tháng Tám năm 2002, mưa sao băng Anh Tiên [1] đạt tới mức cực đại, chỉ cần đứng ở một nơi rộng rãi là có thể quan sát được bằng mắt thường.

[1] Tên tiếng Anh là Perseus

Tôi đang tối mắt tối mũi vì bản thảo thì đọc được một bản tin, trong đầu liền xuất hiện biết bao nhiêu ảo tưởng đẹp đẽ, tôi lập tức gọi điện thoại cho A Vy:

“Chúng ta có thể cùng thức đêm để viết truyện, đến lúc ba giờ sáng sẽ hẹn nhau đi ra ngoài để ngắm mưa sao băng. Thử nghĩ xem, chúng ta có thể cùng lúc nhìn thấy một ngôi sao lướt qua bầu trời. Điều này chẳng phải là rất lãng mạn sao?”, tôi rất vui vẻ, tấm tắc khen ngợi ý kiến mình vừa đưa ra.

“Thức đêm viết truyện”, ở đầu dây bên kia A Vy nói, “Xin lỗi nhé, tớ nộp bản thảo rồi, không muốn tiếp tục thưởng thức mùi vị địa ngục đó nữa đâu. Tớ có thể gọi cậu dậy lúc ba giờ sáng, nhưng ở chỗ chúng tớ không ngắm được sao băng”.

A Vy thấy đề nghị của tôi chẳng lãng mạn chút nào. Tôi không can tâm, lại tiếp tục gọi điện cho một người bạn khác là A Chi:

“Thức đêm viết truyện? Thôi đi. Tớ đã viết đến chương chín rồi, việc gì phải thức đêm với cậu nữa.”

Lại một gáo nước lạnh dội lên đầu tôi... Haizzz, mình quên mất! A Chi ngoan ngoãn chứ đâu giống mình.

Hai lần bị từ chối thẳng thừng, tôi cảm thấy bị tổn thương, đương nhiên ý tưởng thức đêm để viết truyện cũng như sao băng lướt qua không còn dấu vết. (Tối đó tôi đi ngủ rất sớm, nghĩ tới những điều A Chi đã nói: phụ nữ lớn tuổi rồi, không chịu nổi sự giày vò của việc thức đêm. Có lý, thực sự rất có lý. Bé ngoan A Chi đã nói thì nhất định chúng ta phải nghe theo rồi.)

Ý định thức đêm viết truyện đã bị bay lên chín tầng mây, nhưng tôi vẫn không quên việc ngắm mưa sao băng. Ba giờ sáng ngày hôm đó, tôi bỗng bị một sức mạnh vô hình kêu gọi – tiếng gọi của tự nhiên, tiếng Anh gọi là Nature is calling, có nghĩa là đi vệ sinh – xem đồng hồ, thật đúng giờ, tôi vội vàng vàng bước ra ngoài cửa.

Woa...! Bên ngoài, trời tối đen như mực, lại thêm tiết tháng Bảy âm lịch... Tôi càng thấy thích thú, niềm vui của tôi giống như quả bóng bơm hơi được thả bay lên trời.

“Anh... anh... dậy... dậy đi anh! Dậy ngắm mưa sao băng với người ta...”

Người đàn ông đang nằm trên giường không có phản ứng gì, nhưng tôi đâu dễ bỏ qua như thế... Ôi, không phải chứ, chuyện vui thế này nhất định phải chia sẻ cùng chồng... Hihi... Sau một hồi giằng co lên xuống, cuối cùng chồng tôi cũng tỉnh!

“Ừm! Ngắm sao băng nào!”

Tôi càng thêm đắc ý, háo hức kéo người chồng tội nghiệp còn đang mơ màng đi ra ngoài. Trước cửa nhà tôi có một dòng sông nhỏ - chính là dòng Cự Long mà hầu như năm nào cũng dâng nước ngập lụt ấy... - bờ đê bên sông quả là nơi rất thuận lợi để ngắm sao.

Quả nhiên, nằm xuống không lâu đã nhìn thấy ngay một ngôi sao vụt qua. Liền cầu nguyện... Sao băng! Xin cho con lần này nộp bản thảo đúng hạn!

Liên tục thấy năm ngôi sao vụt qua, cầu nguyện năm lần, cuối cùng tôi cũng rất thỏa mãn mà quay về. Về tới nhà, tôi mệt quá nên ngã lưng xuống là ngủ luôn, còn mơ thấy mình gọi điện thoại cho biên tập viên.

“Hi! Em viết xong rồi! Chắc chị không ngờ lần này em nộp bản thảo nhanh thế hả? Hà hà...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giay-thuy-tinh-noi-duyen>